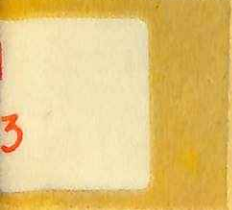

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΕΤΟΣ 90Ν
ΑΡΙΘ. 455

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝΤ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

17 Ιουνίου 1936

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ

Οι Αθηναίοι ξενύχτηδες—ποιος, λίγο, ποιος πολύ, όλοι έχουμε στο αίμα μας την ασθένεια της άπνειας—ξέρουν να γλεντούν. Από απόψεως λεπτού γούστου, έχουν εκπαιδιστεί αντιστηλειώως: απόδειξη πώς απέκτησαν και τη Μονμάρτη τους. Τις Μονμάρτρες τους, μάλιστα, γιατί έχουν δυό: μία χειμερινή και μία θερινή, αντίκρυ, αντίκρυ, στην οδό Κοδριγκτώνος. Εκεί πηγαίνουν οι ευθυμές παρέες, τα μεσάνυχτα, για να σουπάρουν, ή για να ρουφήξουν τη σαμπάνια και το ούισκυ τους. Μια διαβόλεμένη «όρχήστρα - τζαζ - νούμερο» με έπικεφαλής τον δαιμόνιο Παπαδόπουλο σκορπά την ευθυμία... Κάπου-κάπου, μεσολαβούν κι έρωτικές μικρο-παρεξηγήσεις στα τραπέζια: «Σε συχαίω κι εγώ!» λέει μια γόσσα στον καβαλλιέρο της. «Θα σ' εκδικηθώ!» της απαντά εκείνος. Ο Παπαδόπουλος δεν χάνει καιρό: παίρνει τις δυο κουβέντες... και τις μετατρέπει σε... ταγκό! Είναι ή πιο έξυπνη... εκδίκηση!

Όσοι πάλι προτιμούν ταβέρνα, κιθάρα, χαβάρια... πηγαίνουν στο «Περβολάκι», πίσω απ' το Στάδιο, όπου ήταν, άλλοτε, η ταβέρνα του «Μπάμπη - Λάζαρου». Κήπος ωραίος φυτεμένος, δροσιά, ζωηρός φωτισμός, αδιάπτωτο κέφι. Εκεί τους περιμένει ο Μπέζος. Η χαβάρια του αγγίζει την ευαίσθητη χορδή και της πιο ασυγκίνητης γυναικείας καρδιάς. Μα είναι και κάτι πιο μελωδικό ακόμα—ή φωνή της Λουτιάννας.

Είναι μαγεία, σ' έναν ευδιασπτό κήπο να κάθεται με μια εύχαριστη παρέα.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

1. ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ
 2. Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ
 3. ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
 4. Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ
- Παιδική κωμωδία του Δημ. Ιωαννοπούλου.

Μπορείτε να τις προμηθευθήτε από όλα τα πρακτορεία και υποπρακτορεία της Εταιρείας Σπ. Τσαγγάρη Με 10 μόνον δρχ. μέχρι της 15 Ιουλίου

ΧΩΡΙΣ ΔΕΛΤΙΟ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ο Δάγχιος, ώσαν πτηνόν αποδημητικόν,
άφου πετάξη σ' άλλη γη,
ξανάρχεται—κακιά πληγή—
εις το ρουθούνι μπαίνοντας
των υγειονομικών!

Αιτία της μαστιγος αυτής
είναι μια άπλη στεγόμυια:
με υπομονήν Ιώθειον
μάς φέρνει το μικρόδιον...
Και σ' όσους την σκοτώνουν
άξιζον χίλια έγκώμια!

Αυτό έξ άλλου δήλωσε
κι' ο Άγγλος δόκτωρ Ράιτ
με στεντορεία τη φωνή:
«Μην μείνη μυίγα ζωντανή!»
Και οι δικοί μας οι γιατροί
του απάντησαν: «Ωλλ ράϊτ»!

Και τώρα απ' τις συνήθειες
του Έλληνος, τις λίγες
που έχουν «άλλη νοστιμιά»,
έπισημοποιείται μία:
να κάθεται στον καφενή
και να σκοτώνη μυίγες!

Είδήσεις του έξωτερικού
δ' άσυρμάτου Ιδιωτικού
ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Άπεφασίσθη όριστικώς:
δεν θα διωχθή ο Τόμας,
άρκει να μη λήη τακτικά
του «Ντάουνινγκ-στρή» τα μουσικά
καλού-κακού δέ, στο έξης,
νάχη κλειστό το στόμας!

ΓΕΝΕΥΗ

Πόλεμος άγγλοϊταλικός:
Αυτό είναι ούτοπία...
Οι δυό τους θα σωφρονισθούν
κι' αντί ν' αλληλοφαγωθούν—
ίσως να φάνε, άπλούστατα,
κομμάτι... Αίθιοπία!

ΩΜΗ

Διαρκώς τα όχυράνουνε
κι' όχυρωμό δεν έχουν...
Με νάρκας—ύπνον έλαφρόν—
που θα έπιπλουν στον άφρόν...
Και ποδ...και ποδ...για τα Στενά,
εύρεϊαι διαδόσεις τρέχουν!

ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΡΕΝΙΕ

Η γαλλική φιλολογία πενθεί τις μέρες
αυτές μια μεγάλη άπώλεια: τον θάνατο
του άκαδημαϊκού Άνρ ντε Ρενιέ.

Ο Άνρ ντε Ρενιέ υπήρξε πραγματικά
μια δόξα της γαλλικής διανοήσεως και
ό γνωστότατος έπίσης μυθιστοριογράφος
και άκαδημαϊκός Μαρσέλ Πρεβό δεν δι-
στάζει να τον χαρακτηρίση σε μια νεκρο-
λογία δημοσιευθεϊσα στο έβδομαδιαίο
φιλολογικό περιοδικό «Γρενγκουάρ» με
τά λόγια αυτά: «Νομίζω ότι κανείς δεν
θα διαμαρτυρηθή άν χαρακτηρίσω τον
Άνρ ντε Ρενιέ ως τον μεγαλύτερο σύγ-
χρονο ποιητή της Γαλλίας. Η ποιητική
του δόξα είναι τόσο έκθαμβωτική ώστε
παραμερίζει λίγο το έργο του ως μυθι-
στοριογράφου, που αυτό και μόνο ήταν
άρκετο να του εξασφαλίση όχι μόνον την
άκαδημαϊκή έδρα, αλλά μια παγκόσμια
φήμη...».

Το μυθιστόρημα: «Εκείνος, εκείνη κι'
έγώ» υπήρξε και το κύκνειο άσμα του.

□ □

“ΕΚΛΟΓΗ,”

Ο έκδοτικός οίκος «Φλάμας» έκυ-
κλοφόρησε σε κομψήν έκδοση την νέαν
συλλογήν του έκλεκτου ποιητού κ. Μάρ-
κου Τσιριμάκου «Εκλογή». Η συλλο-
γή αυτή περιλαμβάνει παλαιά τρα-
γούδια του από τα «Εκ θαθέων» τις
«Ώρες Δείλινου» τα «Σοννέττα» και
τα «Δεκάστιχα» καθώς και μερικά και-
νούργια τραγούδια του, όλα αντιπροσω-
πευτικά των μορφών που κατά και-
ρούς μεταχειρίστηκε ο ποιητής για να
έκφραση στις διάφορες εποχές της
ζωής του τις διαφορετικές ψυχικές του
καταστάσεις.

ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΑΥΤΟ

μπορείτε χάρις στην έκτανη περί-
ληψη να παρακολουθήσετε το νέο
μας άριστουργηματικό μυθιστόρη-
μα του

ΣΕΛΒΙΝ ΤΖΕΠΣΟΝ

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

είναι ένα υπέροχο αστυνομι-
κό μυθιστόρημα που θα
καταπλήξη όλους με την έ-

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΜΕΤΕΙΑ

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΙΧΕ ΔΙΑΤΑΓΗ...

—Θα διώξετε δέκα υπαλλήλους απ' την υπηρεσία σας!
—Μα, κύριε επιθεωρητά, όλοι-όλοι όκτώ είμαστε!
—Δεν με νοιάζει. Είναι αυτή η διαταγή που έλαβα και δεν συνηθίζω να συζητώ τις διαταγές.

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

—Δεν θα ήθελα να συναντήσω τον Παύλο.
—Γιατί;
—Τις προάλλες, του ζήτησα δυό εκατοστάκια δανεικά.
—Και σου τα άρνήθηκε;
—Απεναντίας, μου τάδωσε.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

—Ο σκύλος σας, κύριε, τρώει ένα κοτόπουλό μου!
—Τόσο το καλλίτερο. Δεν θα έχω ανάγκη να τον τρώσω άπόψε!

ΤΥΦΕΙΣ

—Γιατί, Ευσέβιε, όταν βλέπεις να περνά ο γιατρός σου, γυρίζεις απ' το άλλο μέρος;
—Ντρέπομαι να τον κυτάξω κατάματα, έχω τόσο καιρό ν' άρρωστήσω...

ΩΡΑ ΘΑΛΙΨΕΩΣ

—Ξέρεις τί σκέπτομαι, Φλώρα; Ίσως να μην έκανα καλά που έμπάτισα εκείνον τον νέο που μ' άγκάλιασε ξαφνικά και με φίλησε... το χίλια έννεακόσια έπτά!

Το «Γαλάζιο ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κι' όμως ήμουνα έν άπολύτω τάξει, είχα μάτσο τά δολάρια για να έπαρκέσω στα έξοδα συντηρήσεώς μου κατά τον καιρό της διαμονής μου στις Ηνωμένες Πολιτείες, είχα διαβατήριο θεωρημένο με όλους τούς νομίμους τύπους και άπολύτως με τά δικά μου χαρακτηριστικά. Είχα πληρώσει αρκετά άκριβά το πρακτορείο που μου τό πρόμήθεψε. Το έπίσημο αυτό έγγραφο με ανέφερε σαν κάποιο «Πάτρικ Όμπριέν», γεννημένο στο Δουβλίνο χωρίς να κάνει λόγο για την καταγωγή μου από ένα χωριό των Καραπαθίων που δεν θα είχα εγκαταλείψει, άν κάποια σκοτεινή υπόθεση... Καλλίτερα όμως να μην έπιμενουμε σ' αυτό...

Άλλα τόσο συχνά έχω αλλάξει όνομα και φυσιογνωμία που κι' εγώ ό ίδιος ξεχνώ ποιός είμαι!

Κοντολογής, είχα λάβει όλα τά προφυλακτικά μέτρα, είχα μάλιστα ταξιδέψει με υπερωκεάνειο πολυτελείας για να μην άνακατευθώ με τούς μεταναστες. Ήμουν έτοιμος να ύποστηρίξω πώς ήμουν ό Πάτρικ Όμπριέν γιατί, δόξα τω Θεώ, μιλω έγγλέζικα σαν Ιρλανδός. Ίσως όμως ό αξιωματικός του έλέγχου διαβατηρίων να είχε προηγουμένα με τούς Ιρλανδούς, γιατί, άφου έξέτασε προσεχτικά τά χαρτιά μου, έλκωσε άπαθώς πώς μου άπαγόρευε την είσοδο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Διαμαρτυρήθηκα... τού κάκου όμως! Διακάν καταδέχτηκε να συζητήσω κι' άποκρίθηκε μόνο μ' ένα άποστομωτικό «νόν»! Ένας άλλος υπάλληλος του έλέγχου μου έξηγησε τότε πώς έπρεπε να μείνω στην «Καραντίνα» και να ξαναπάρω τό υπερωκεάνειο «Φόρ Έθερ» που έφευγε την επομένη για την Εύρώπη. Καθώς έπέμενα, μου γύρισε άπτόμοια τις πλάτες για νασκόληθώ με μιάν νεαρά μίς κι' έναν παπά. Τό κτήνος! Έγινε έξω-φρενών κι' έβαλα τό χέρι στην τσέπη του παντελονιού μου για να πάρω τό ρεβόλβερ μου. Συλλογίστηκα όμως πώς στον τόπο αυτό της ποτασπαγορεύσεως (σημειώστε πώς την έπληγ έκείνη δεν είχε καταρνηθί ό νόμος) δεν άστειεύονται κι' ύπάρχουν άνασπαυτικές ηλεκτρικές πολυθρόνες.

Έκείνη την στιγμή, συνέθε τό άπρόοπτο. Πήγαινα με σκυμμένο τό κεφάλι, με τη θαλίτσα στο χέρι, προς τό κτίριο της Καραντίνας που φρουρούσαν ένοπλοι σκοποί, όταν είδα έναν ψηλά, λιγνό σαν στέκα, με ήλιοκαμένο πρόσωπο, που έμοιαζε σαν πειρατής, να με πλησιάζει άπλώνοντας τό χέρι...

— Καλώς τον γέρο Πάτ! φώναξε. Πώς... πάμε από υγεία;

Τόν κύτταξα σαστισμένος και με κάποια ύποψια.

— Πώς; Δεν άναγνωρίζεις τον Κένετ Μάκ Κόρικ, τον παλιό φίλο σου; Ξεχνάς τις υποτίλλες που άδειάζαμε μαζί στο Λονδίνο, στο Στράστ.

Μ' άγκάλιασε, ένψ όμως ό κόσμος μάς κύτταξε με περιέργεια. Κι' ένψ με κρατούσε άγκαλιασμένο, μου ψιθύρισε:

— Πάμε μακριά απ' τά άδικήριτα αυτιά. Παρακολούθησα την συζήτησή σου με τον αξιωματικό του έλέγχου και

συμπεραίνω πώς θάχη τίποτα έγγραφα που σε άφορούν.

— Δεν έχω τίποτα να φοβηθώ, είπα. Είμαι ένας τίμιος τζέντλεμαν και τά χαρτιά μου είναι έν τάξει.

— Έστο. Πάντως όμως, έπιμένεις να μπήs στην Άμερική... έστω και λαθραία;

— Θα προτιμούσα, είπα, να μπω έλεύθερα σε μιά χώρα που την νομίζω φιλόξενη. Προκειμένου όμως να πληρώσω τά ναύλα της έπιστροφής στην Άγγλία, θα δεχόμουν όποιαδήποτε «κομπίνα»... έστω και παράνομη!

Με κύτταξε για μιά στιγμή σιωπηλός και με ρώτησε:

— Είσαι ριφοκίνδυνος;

— Άρκεί, να άξίζω τον κόπο να θυσιάσω την ζωή μου.

— Χίλια δολάρια σου προτείνω. Παίζεις όμως τη ζωή σου.

— Όλλ ράιτ!

Τότε μου έδωσε κάτι μυστηριώδεις οδηγίες με σιγανή φωνή και χωριστήκαμε σφίγγοντας εγκάρδια τά χέρια.

Καθώς νύχτωσε, άνέβηκα, με τό πρόσημα να προτοιμάσω τά της έπιστροφής, στο κατάστρώμα του «Φόρ Έθερ». Βρήκα εκεί κάτι Σέρβους και Βουλγάρους μετανάστες στους όποιους είχε έπίσης άπαγορευθί ή είσοδος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Τό θέμμα τους ήταν άγριεμένο. Μιά κοπέλλα έκλαιγε σιωπηλά. Δεν είχα όμως καιρό για χάσιμο. Συζήτησα με τον κυβερνήτη πόσο θά μου στοίχιζε ή έπιστροφή. Κατόπι τού είπα πώς θά πήγαινα ως την «Καραντίνα» για ν' άποχαιρετήσω ένα φίλο. Στην πραγματικότητα όμως κρύφτηκα σε μιά καμπίνα και περίμενα όπως είχα συμφωνήσει με τον άγνωστο. Ύστερα από μισή ώρα άναμονή, άναρωτιόμουν άν ό μυστηριώδης συνομιλητής μου δεν με είχε κοροϊδέσει όταν, μέσα στο μισοσκόταδο, ξεχώρισα ένα θενζινοκίνητο πλοίο που είχε τά δυό συμφωνημένα κόκκινα φώτα.

Χώθηκα άνάμεσα απ' τό παραθυράκι και μ' ένα παλαμάρι εεγλύστρησα ως τη θάλασσα. Σε δυό λεπτά βρισκόμουν επάνω στο κατάστρώμα τού «Γαλάζιου Πουλιού». Κανείς δεν με είχε άντιληφθί.

Στό «Γαλάζιο Πουλί» ξαναβρήκα τον λιγνό Μάκ Κόρικ που με σύστησε στους πέντε άνδρες τού καταστρώματος. Ό καθένας απ' τούς πέντε αυτούς γίγαντας είχε πλούσιο παινικό μητρώο. Όσο για τό «Γαλάζιο Πουλί» ήταν ένα μεγάλο σκάφος θαμμένο γκρι. που έμοιαζε με γιγ. Τό μοτέρ του έργαζόταν άθόρυβα και μπορούσε να άναπτύξει μεγάλη ταχύτητα Γλυστρούσα με κυριολεκτικώς άπάνω στα κ' ματα.

Ο Μάκ Κόρικ μουδωκε στεγνά φoρέματα και με σύστησε ύστερα στον Μπόννετ, στον Κίντ Μόργκαν, στον Σμιθ, στον μαύρο κολοσσό Τζος Πέτερ που θ' ήταν άσφαλώς πρωτοπυμάχος πριν έπιβίασθί στο «Γαλάζιο Πουλί».

Πουλί»

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

Περάσαμε τό άγαλμα της «Ελευθερίας» και σε λίγο είχαμε άνοιχτή στο πέλαγος.

— Πρώτα απ' όλα, είπε ό Μάκ Κόρικ, πρέπει να άποχήσουμε δυνάμεις. Τό δείπνο είναι πλούσιο. Όρεχτικό ζαμπόν τού Σικάγου, λαχανικά κονσέρβα, φρούτα της Καλλιφορνιας — όλα αυτά άρδευμένα με σαμπάνια έξαιρετικής ποιότητας που δρόσιζε τό λαβύγκι. Την έδλεπα τώρα την ζωή με τά πιό ρόδινα χρώματά της. Κάπου-κάπου, στο φως μιάς ηλεκτρικής λάμπας της τσέπης, ό Μάκ Κόρικ μελετούσε έναν ναυτικό χάρτη κι' ύποδείκνυε στον Κιτ Μόργκαν, που ήταν στο τιμόνι, ποιόν δρόμο έπρεπε να ακολουθήσθ. Η θάλασσα άρχισε, σιγά-σιγά, να άγριεύει... Τό πλοίο μας χοροπηδούσε σαν μπάλλα άπάνω στα κύματα που κατέκλυσαν την γέφυρα. Φορέσαμε άδιάφορα ρούχα και μπότες. Για ένα διάστημα σταματήσαμε. Μόνο την θάλασσα που χτυπούσε τό σκάφος άκούγαμε.

Τέλος, διακρίναμε μιά ρουκέτα που άνέβηκε κόκκινη στον ούρανό και ξανάπεσε μέσα σε γαλάζια κύματα φωτός. Άσφαλώς θά ήταν σινιάλο που περίμενε ό άρχηγός μας, γιατί ξεκινήσαμε όλοταχώς προς την διεύθυνση της ρουκέτας. Ύστερα από λίγα λεπτά, τό πλοίο μας πλησίαζε άθόρυβα ένα είδος σχεδία. Στη λάμψη τού προβολέως μας είχαμε προλάβει να διακρίνουμε ένα μεγάλο φορτηγό που με σβυσμένα φώτα, χόρευε άπάνω στην έπιφάνεια τού άκεανού.

Χωρίς να χάσουμε λεπτό έπιδοθήκαμε στο έργο. Κατεβήκαμε στην σχεδία που μάς χώριζε απ' τό φορτηγό και παραλάβαμε θαλάσσια με ράφι, κιώτια με ούισκι, καλάρια με σαμπάνιες, με παλιά κρασιά κτλ. Μιά λάμπα σκεπασμένη με μαύρο άμπαζούρ, φώτιζε τό μέρος όπου έργαζόμασταν. Ό λόγυρά μας άπλωνόταν τό σκοτάδι μιάς νύχτας χωρίς άστέρια και χωρίς φεγγάρι. Τό «Γαλάζιο Πουλί» κι' άλλα πλοία που συνεργάζονταν μαζί μας, ήταν χαμένα μέσα σ' αυτό τό σκοτάδι. Έπισημάδαμε την δουλειά άθόρυβα ένψ, στα πόδια μας, ό άκεανός έξακολουθούσε να κυλά τά τρικυμισμένα κύματά του. Τέλος, τελειώσαμε την μεταφορά κι' ήμουν τσακισμένος απ' την κόυραση. Παραξενεύομουν όμως πώς τό «Γαλάζιο Πουλί» μπορούσε να περιάξει τόσον όγκο έμπορευμάτων...

— —

Ξαφνικά, άκουσα τον Μάκ Κόρικ να θλαστημά. Έστρεψα τό κεφάλι και διέκρινα ένα είδος φωτεινού σώματος που έτρεχε επάνω στη θάλασσα. Σταματήσαμε με την έλπίδα να περάσουμε άπαράτητοι. Μόλις άπομακρύνθηκε ό προβολέας, φεύγαμε όλοταχώς προς την αντίθετη διεύθυνση. Μάταιες άποπειρες όμως: Η φωτεινή δέσμη ξαναορμά, προχωρεί και ξαφνικά ρίχνεται κατεπάνω μας για να μη μάς άφισή πιά. Περιττόν να κρυφθούμε, μάς έχουν άνακαλύψει.

Ο προβολέας δεν μάς έχασε κι' ό τι

φοβόμαστε άκριβώς αυτό συνέθε: άκούμε να θρονά τό κανόνι. Είναι ή προειδοποιητική βολή που μάς καλεί να σταματήσουμε. Νέος κανονιοβολισμός: τραδούν κατεπάνω μας. Εύτυχώς που ένα κύμα μάς σκεπάει άπτόμοια. Ο Μάκ Κόρικ έπωφελείται για να βάλει μπρός όλοταχώς τό μοτέρ μας. Τού κάκου ό προβολέας παίζει κυνηγητό επάνω στα έρημα κύματα!

Περιμένουμε με λαχτάρα και φόβο την άνατολή τού ήλιου που δεν θάργηση. Η αύγη φωτίζει μιά τρικυμισμένη θάλασσα με τά άφρισμένα κύματά της. Τέλος, με τά κυάλια του, ό Μάκ Κόρικ άνακαλύπτει την παρალიα. Άναπνέουμε με άνακούφιση, σαν να άπολυτρώνασταν από έναν έφιάλη.

Ξαφνικά, όμως ένας σκοτεινός όγκος προβάλλει σε άπόσταση μισού μιλίου απ' την έλικά μας. Άμέσως, μάς διατάζει να σταματήσουμε.

Νά άντισταθούμε;

Νά ξεφύγουμε;

Πώς όμως, που μιά μονάχα δέιδα τού κινητού κανονιού του θά ήταν άρκετη για να μάς στείλθ στον πάτο να πούμε χαιρετίσματα στα ψάρια;

Έμπρός! Ότι θρέξθ, άς κατεβάσθ. Ο Μάκ Κόρικ ύψώνει στο κατάρτι μας την σημαία των Ηνωμένων Πολιτειών και σταματά τό μοτέρ.

Ύστερα, σιγά-σιγά, σχεδόν άθόρυβα, ξαναβάζει όλοταχώς.

Η πορεία μας, που είναι ένόντια με τον άνεμο, είναι τόσο άνεπαίσθητη, που φαινόμαστε σαν να μην κοινοίμαστε.

Έξ άλλου, τό υποβρύχιο πλησιάζει. Διακρίνουμε έναν αξιωματικό και ναύτες που μάς κάνουν σινιάλα.

Τότε, ό Μάκ Κόρικ, που προχώρησε έρποντας ως μπροστά, άνοίγει άπτόμοια ένα μεγάλο ρομπινέ.

Σε λίγο ένα κιτρινωπό άέριο ξεφεύγει από τό ρομπινέ και άπλώνεται άπάνω στον άκεανό σαν πυκνή όμίχλη.

Ο άνεμος άπομακρύνει την όμίχλη αυτή από μάς και την σπρώχνει προς τό υποβρύχιο που καλύπτεται άπτόμοια με τις τολύπες της.

Και πάλι, ό Μάκ Κόρικ βάζει όλοταχώς τό μοτέρ. Γουρλώνω τά μάτια μου.

— —

Άράξαμε σε μιά έρημη γωνιά τού Κοννέκτικουτ... Πού άκριβώς δεν ξέρω. Την νύχτα, ένα φορτηγό αυτοκίνητο έρχεται να παραλάβθ τό λαθρεμπόριο μας. Ο Μάκ Κόρικ μου δίνει ένα μάτσο χαρτονομίσματα, μου σφίγγει τό χέρι και μ' άφίνει μ' αυτά τά λόγια: «Περιττόν να σου συστήσω να τηρήσθ άπόλυτη έχεμύθεια για όσα είδες!»

Ύστερα, καθένας τραβά τον δρόμο του...

— —

Στην Νέα Υόρκη όπου φθάνω την επομένη, διαβάζω στους «Τάιμς», άνατριχιάζοντας, αυτό τον τίτλο με μαύρα κεφαλαία:

«Δεν ύπάρχουν είδησεις από τό υποβρύχιο Σ-58»...

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΠΡΩΤΟΒΓΑΛΤΟΣ, Ο ΔΥΣΤΥΧΗΣ...

Η μοντέρνα νέα.—Καϊμένη μου θομίζεις την Άφροδίτη της Μήλου.
Ο δειλός νέος.—Μα εγώ έχω χέρια...
Η μοντέρνα νέα.—Α! Όστε χέρεις; Δεν τά είχα άντιληφθί ως τώρα.

ΑΛΛΟΣ ΕΙΧΕ ΣΕΙΡΑ

Η σύζυγος.—Τζών, ήρθε ό μπαλωματής που σουδάρε σόλες στα παπούτσια και ζητεί τα λεπτά του.
Ο χρεοκοπημένος σύζυγος.—Πές του ότι δεν ήρθε άκόμα ή σειρά του. Πρέπει πρώτα να πληρώσω τον παπουτσή απ' τον όποίο άγόρεσα τά παπούτσια που τούδωσα να μου σολιάσθ.

ΣΤΟ ΜΕΝΤΙΟΥΜ

—Μπορείτε να ρωτήσετε την μακαρίτισσα την γυναίκα μου που πέθανε την περασμένη δδομάδα, που είχε βάλει τά κουμπιά τού κολάρου μου;

ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΝΑ ΜΗΝ ΚΟΒΗ...

—Τό ξυράφι μου, γυναίκα, δεν κόβει.
—Έχει γούστο τά γένεια σου να είναι πιά σκληρά απ' τον τεκενέ της κονσέρβας που άνοιξα τό προί μ' αυτό!

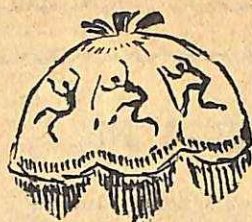
ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΟΥΝ

Επισκέπτης.—Ξέρете, φίλοι μου, αυτές τις μέρες κάνω διατα... Μόλις τσιμπώ κάτι πίνω μόνο μόνο νερό...
Ο ένοδός σ' οίνα.—Δεν μένετε να φάμε μαζί τό μεσημέρι;

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Εκείνος.—Κατά βάθος, στη ζωή μου μόνο δυό γυναίκες γνώρισα που ήταν αληθινά τέλειες.
Εκείνη.—Α!... Και... ποιά είν' ή άλλη...

λιτείας θά καταφύγετε μ' αυτή την αλάνια πλήξη σας...
—Δεσποινίς Μπέσση...

—Όχι δά! Μή διαμαρτύρεσθε κύριε Ρικάτη! Είναι, άλλωστε, κοινό μυστικό όλα αυτά. Δυο εβδομάδες που ήσαστε στην έπαυλη του κυρίου Καλέρη, ούτε μια θραδιά δεν έκοιμηθήκατε πριν από τα ξημερώματα. Έτσι δεν είναι;

—Ο Πέτρος χαμογέλασε.

—Όποτε μου κάνετε την τιμή να ζητάτε να μάθετε πώς περνάω τις νύχτες μου; ρώτησε.

—Καθόλου! Έσπευσε να διαμαρτυρηθεί η Μπέσση Σταυρίδη. Άπλουστατα, το ξέρω όπως το ξέρουν κι' οι άλλοι προσκεκλημένοι του κυρίου Καλέρη. Όλοι λένε πως, όταν αποσυρόμαστε στα διαμερίσματά μας, έσείς παίρνετε την κουρσα σας κι' εξαφανίζεστε. Λένε ακόμα πως το πρωί σας φέρνει... μονάχη της. Έχει φαίνεται συνηθίσει το δρόμο.

Γέλασε μ' εκείνο το κρυστάλλινο γέλιο της που την έκανε πιο γοητευτική. —Τότε πρέπει να τ'αλλάω με την κουρσα μου, δεσποινίς Μπέσση. Φαίνεται πως αυτή τ'α διαδίδει όλα αυτά...

—Ίσως. Πάντως σ'αυτήν υπενθυμίζω πως τα ξημερώματα θ' αρχίσω το κυνήγι. Λένε πως είσθε απ' τους καλλίτερους κυνηγούς και πως έχετε συνηθίσει όλων των ειδών τ'α θηρία στην 'Αφρική. Βέβαια, αυτά που θα κυνηγήσουμε αύριο δεν θα είναι θηρία... Ίσως να μη είναι ούτε λαγούς... Όστόσο κάθε κυνήγι έχει κάποιο θέλημα...

—Και μάλιστα όταν γίνεται με μια τόσο ευχάριστη συντροφιά, την διέκοψε εκείνος.

Τα μάτια της νέας άστραψαν. —Ήμαστε τόσο πολλοί, ώστε ασφαλώς θα βρήτε ενδιαφέρον στη συντροφιά μας...

Ο Πέτρος έπρόσεξε έναν ελαφρά ειρωνικό τόνο στη φωνή της νέας και δεν είπε τίποτα. Περιορίστηκε ξανά να φέρει το χέρι της στα χείλη του και να την καληνυχτίσει.

—Θέέ μου! τί παράξενος τύπος αυτός ο Ρικάτης! Έλεγε από μέσα της η Μπέσση, καθώς ανέβαινε στο διαμέρισμά της. Θάλεγε κανένας πως δεν ενδιαφέρεται για τίποτα άλλο σ' αυτόν τον κόσμο παρά μόνο για το ούισκου του!...

Η ώρα της αγάπης

Και δεν είχε άδικο να το νομίζει αυτό.

Ο Πέτρος Ρικάτης, είχε ζήσει είκοσι χρόνια στη Νότιο 'Αφρική. Είχε πάει εκεί δεκαπέντε χρονών παιδί, προσκαλεσμένος από το θέιο του, που είχαν απέραντες φυτείες, —κι' είχε γυρίσει άντρας πιά τριαντάρης, με πρόσωπο ήλιοκαμμένο και με μια διαρκή πλήξη που του εβάραινε την καρδιά.

Εκεί κάτω είχε ζήσει μιαν έντονη ζωή, άπασχολημένος με τις υποθέσεις του θείου του—που είχαν άποτραβήχτη απ' τη διεύθυνση των κτημάτων—όποτε πολυμύνας με τις γειτονικές φυλές των αγρίων που ρίχνονταν κάθε τόσο στα ύποστατικά για διαρπαγή, τότε κυνηγώντας αγρίμια στη ζούγκλα.

Εκτός απ' τις μαύρες δεν έβλεπε άλλες γυναίκες, παρά όταν έπληγαινε στο Γιοχάνεσμπουργκ, ή όταν κατέβαινε στο Κάπ-Τάουν. 'Αλλ' αυτό συνέβαινε σπανιότατα και πάντοτε για λίγες μέρες.

Δεν βρήκε τον καιρό ν' αγαπήσει μια γυναίκα και σχεδόν ούτε το σκεπτότανε.

Είχε συνηθίσει το ούισκου και τον καπνό κι' αυτά τον συντρόφευαν είκοσι χρόνια τώρα εκεί κάτω στις απέραντες φυτείες, όπου έκλεινε από παντού τον όριζόντα ή μυστηριώδης ζούγκλα. Του φαινότανε σαν χαμένος απ' όλο τον κόσμο, κι' είχε συνηθίσει υπερίσχυα στη μοναξιά του.

'Αλλ' ο θείος του πέθανε μια μέρα ξαφνικά, αφού τον έκαμε γενικό κληρονόμο.

Και τότε του φάνηκε—για πρώτη φορά μέσα σε είκοσι χρόνια—πως ήτανε σκλαβωμένος, σαν θηρίο που πιάστηκε στο δόκανο. Και τότε κατάλαβε πως, μ' όλο που είχε ζήσει τόσα χρόνια εκεί κάτω, δεν είχαν έγκληματισθί ακόμα και πως όλα του ήσαν ξένα, κι' οι απέραντες φυτείες, κι' οι ιθαγενείς, κι' η ζούγκλα. Όλα εκτός απ' το ούισκου και τον καπνό...

Τις πρώτες μέρες τριγυρνούσε αμίλητος, καθάλα σ' όλογο του, και του κάκω οι έπιστάτες περίμεναν τις διαταγές του.

Τις νύχτες δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Τις περνούσε στη μεγάλη θερμότητα του έξιλουου σπιτιού του, αδειάζοντας μπουκάλες ούισκου, με την πίσα κολλημένη στη γωνία των χειλιών.

Τα μάτια ήσαν κομμένα, το μέτωπό του αλκαλωμένο από ρυτίδες, τα χείρια του τρέμανε.

Ένοιωθε την πλήξη να του βαράει νη τ'στήθος και του φαινότανε πως οι όρίζοντες, που τους έφραζε η ζούγκλα, στένευαν, στένευαν και γίνονταν μια κλωδιά, σαν εκείνες που χρησιμοποιούσε ο ίδιος για τ' αγρίμια που έπιανε ζωντανά.

Τέλος, ένα πρωί, έφυγε χωρίς να πι

σέ κανένα τίποτα.

Κατέθηκε στο Κάπ-Τάουν, άμιλητος, σκυθρωπός, σαν θυθισμένος σε μιαν αλλόκοτη όνειροπόληση.

Οι έμπορικοί κύκλοι παραξευεύτηκαν όταν έμαθαν πως πουλούσε τις φυτείες που είχε κληρονομήσει. Και παραξευεύτηκαν πιο πολύ όταν έδεχτηκε την πρώτη τιμή που του δώσανε, ενώ μπορούσε να πετύχει διπλάσια.

'Αλλ' εκείνος διαζότανε να φύγει, διαζότανε τόσο πολύ, σαν κάτι να τον έπρόσμενε άλλοι και φοβότανε πως, άμα άργοüse, θά τόχανε.

Όστόσο δεν τον έπρόσμενε τίποτα και κανένας, κι' αυτό το ήξερε πολύ καλά κι' ο ίδιος.

Πήρε το πρώτο βαπόρι για την Εύρωπη, χωρίς κι' αυτός να ξέρη καλά-καλά που θά κατέφυγε για να ξεφύγει απ' την πλήξη του.

Και μόνον όταν έφτασε στο πρώτο ευρωπαϊκό λιμάνι, θυμήθηκε την πατρίδα του.

Δεν είχε κανέναν εκεί. Οι γονείς του είχαν πεθάνει από καιρό, με τους συγγενείς του δεν είχαν άλληλογραφήσει ποτέ.

Όστόσο εγκαταστάθηκε στην 'Ελλάδα.

Οι πρώτες εβδομάδες είχαν γι' αυτόν το θέλημα του καινούργιου. Μά γρήγορα συνήθισε και τότε ένοιωσε πιο βαραία την πλήξη του.

Τον έκούραζαν όλα: οι συναναστροφές, τα γλέντια, οι διασκεδάσεις, οι συζητήσεις, τα κοσμικά φλέρτ. Έβγαλε τη φήμη παράξενου, μισάνθρωπου. Τις ώρες που καθόντανε έαπλωμένος στη σάιζ λόγκ, στη θερμότητα του άριστοκρατικού ξενοδοχείου, με την πίσα καρφωμένη στη γωνιά των χειλιών, με τα μάτια μισόκλειστα, οι άλλοι πλάι του έσκολιάζαν με χαμηλή φωνή τις «παραξενιές» του. 'Αλλ' αυτός αδιάφορος προς όλους και όλα, έσχεδιδάκε με το νου του ταξίδια στον Ειρηνικό κι' έπιδε μια έβδομάδα δολόκληρη είχε θυσιάζει στη μελέτη των ξένων έφημερίδων που περιέγραφαν τις προετοιμασίες μιας έξερευνητικής αποστολής για το Νότιο Πόλο.

Μά δεν άποφάσιζε τίποτα, σ'α να τον έδεναν μ' άόρατα δεσμά ο χρυσός ήλιος της 'Αττικής, ή γαλαξία διάφανη ατμόσφαιρά της, αυτό το κλίμα το ράθυμο.

Απόφευγε να θυμηθεί τη ζωή του στην 'Αφρική, γιατί φοβότανε μήπως νοσταλγήσει την ερημιά του κτήματος, τη ζούγκλα, τα θηρία και τους αγρίους...

Δεν έκανε τίποτα, ούτε καν περιπάτους. Έπινε μόνο και κάπνιζε.

Και γι' αυτό, το θεώρησε μεγάλη του έπιτυχία ο Καλέρης όταν τον κατόχευε να του άποσπάσει την υπόσχεση πως θά πήγαινε για ένα μήνα στην έξοχική του έπαυλη, τη χτισμένη στην πλαγιά ενός βουνού, που έδέσποζε των απέραντων κτημάτων του.

Ο Καλέρης—πολυεκατομμυριούχος, κοσμικός, πολιτευόμενος σπόρτσμαν και γλεντζές—είχε περιγράψει μ' όλη του την εφάρδεια στους άλλους προσκεκλημένους του τον «έξωτικό» αυτόν Έλληνα—'Αφρικανόν, όπως τον έλεγε.

Τον περίμεναν με άνυπομονησία. Ηρθε ένα άπόγιομα με την κουρσα του, χαϊρέντας όλους μ' εγένεια, έλαξε λίγα τυπικά λόγια και, μετά το δείπνο, κατάρθρωσε ν' άπομονωθεί στον κήπο με το ούισκου του και με τον κα-

πνό του.

Όσες προσπάθειες έγιναν για να τον έσηκώσουν απ' αυτή την άδιαφορία του προς όλα—μέσα στην όποια είχε κλειστή σαν σε χαράκωμα—πήγανε χαμένες. Και τον έσυνήθισαν έτσι όπως ήταν, μη έ βρίσκοντας πιά κανέναν «έξωτισμό» σ' αυτόν τον σιωπηλό 'Αφρικανόέλληνα.

Μά δεν τον ένδιέφεραν καθόλου οι κρίσεις των. Περνούσε τις άπογευματινές του ώρες στα σαλόνια, όπου έπληττε με την συναναστροφή, και τις νύχτες του σ'α μπάρ της κοντινής έπαρχιακής πολιτείας, άπ' όπου γυρνούσε τα ξημερώματα...

Τ' άλλο το πρωί η Μπέσση ξύπνησε νύχτα άκόμη. Τα τελευταία άστρα λάμπανε στον

—'Ασφαλώς θα βρήτε ενδιαφέρον στην συντροφιά μας.

ούρανό, που τον έσκέπαζαν άνάλαφρα σύννεφα.

Πλησίασε στο παράθυρο, τράβηξε τις κουρτίνες κι' έκύτταξε έξω.

—Ίσως νάχουμε και βροχή, σκέφτηκε.

Η ματιά της πλανήθηκε στο άπέραντο πάρκο, στις πικνές δεινροστοχίες των πανύψηλων δέντρων με τα καταπράσινα φυλλώματα, που φαινόταν σκεπταίνοντας το λυκαυγές.

Κύτταξε έπειτα στην μεγάλη στοργυλή αύλη της έπαύλεως. Ένας άνθρακας ντυμένος με κοστούμι ίππασίας, έκανε βόλτες κι' έχτυπούσε με το μαστίγιό του τις λουστρινιές του μπότες.

Παραξευεύτηκε. Ποιος νάταν άραγε ο τόσο βιαστικός αυτός κυνηγός, που

σηκώθηκε νύχτα, πριν άκόμη από τους ίπποκόμους κι' από τους ύπνρέτες;

Κόλλησε το πρόσωπό της στο τζάμι του παραθυριού για να δει καλλίτερα.

Τη στιγμή εκείνη ο άγνωστος σήκωσε το κεφάλι του προς το μέρος της, την είδε κι' έβγαλε το σκληρό γκρίζο καπέλλο του.

—Ο κύριος Ρικάτης! ψιθύρισε κοκκινίζοντας από μιαν άνεξήγητη ταραχή.

Ήτανε πραγματικά ο Πέτρος πού, με την αλάνια πίσα του, καρφωμένη στην γωνιά των χειλιών, έκοδε βόλτες στην αύλη της έπαύλεως, προσμένοντας να συγκεντρωθεί ή συντροφιά για το κυνήγι.

Όταν οι ύπνρέτες λύσανε τα λουριά κι' άπολύθηκαν οι δεκάδες τα λαγωνικά, κι' οι κυνηγοί, άντρες και γυναίκες ώρμησαν με καλασμο πίσω απ' αυτά, άναζητώντας θηράματα ή Μπέσση φρόντισε να φέρη τ' άλογο της πλάι στο άλογο του Πέτρου.

Τα δυο άλογα καλπάζανε με τον ίδιο ρυθμό μέσα στα λειβάδια. Κόψανε το δρόμο τους όταν έφτασαν στα πρώτα δέντρα του πικνού δάσους. Οι άλλοι κυνηγοί είχανε σκορπίσει τριγύρω. Από μακριά άκούγονταν τα γαυνίσματα των σκυλιών.

Η Μπέσση κράτησε τ' άλογό της, έβγαλε τη χρυσή ταμακκιέρα της, πήρε ένα τσιγάρο.

—Ένα σπύρτο; του είπε. Άναψε και της έπρόσφερε.

Έσκυψε άπάνω στη σέλα του για ν' ανάψει και του είπε χωρίς να τον κυττάζει:

—Τόσο πρωί; Όμολογώ πως παραξευεύτηκα όταν σ'ας είδα. Μά τότε πέρασε να κοιμηθείτε λοιπόν έσείς; Χαμογέλασε.

—Άπλουστατα δεν έκοιμήθηκα καθόλου, της άποκρίθηκε.

—Πήγατε θέματα πάλι στην πολιτεία, σ'ε κανένα μπάρ...

—'Ασφαλώς! Έκαμε μ' ένα άδιόρατο χαμόγελο στα χείλη. Μόνο που γύρισα κάπως νωρίτερα, άλλαξα κι' έβγήκα έξω...

—Για το «μεγάλο» κυνήγι... Πόσο κομικά θά σ'α φαίνονται όλα αυτά ύστερα από τα κυνήγια σας της 'Αφρικής.

—Μά εκεί δεν έκυνηγούσα για διασκέδαση.

—'Αλλά; —Για ν' άμυνθώ. Πότε τα λιοντάρια άρπάζανε τα ζώα μας κι' έπρεπε να τα κυνηγήσουμε και να τα έξοντώσουμε και τότε πάλι οι ιθαγενείς λεηλατούσαν τα ύποστατικά...

—Και τους έξοντώνανε κι' αυτούς; Άνασήκωσε ελαφρά τους ώμους χωρίς ν' άπαντήσει.

Μια χοντρή σταλαγματιά βροχής,

που έπεσε στο πρόσωπό του, τόν έκα-
με να κυττάξη ύψηλά.

Βαρειά, κατάμαυρα σύννεφα σκο-
τείνιζαν τόν ούρανό. Πύκνωναν γορ-
γά, κατέβαιναν γεμάτα ηλεκτρισμό,
από μακριά ακούγονταν κιόλας δυνα-
τά μπουμπουνητά κι' άστραπές αυλά-
κωναν, ίδια χρυσά φείδια, τó διά-
στημα.

—Θά βρέξη! είπεν ή Μπέσση.

—Θάχουμε καταιγίδα, τής άποκρι-
θηκε. Άκολουθήστε με γιατί είναι έ-
πικίνδυνο νά μένουμε κάτω από τά
δέντρα.

—Η βροχή έξέπασε ραγδαία. Κεραυ-
τοί άρχισαν νά πέφτουν τριγύρω.

Ο Πέτρος σπηρούνισε πιδ δυνατά τó
έλογό του κι' ή νέα τόν έμυήθηκε.

Θάυμαζε τó άθλητικό του παράστη-
μα, τούς τετράγωνους ώμους, τή λεπτή
μέση.

Τής φαινότανε σαν ένας Θεός τών
δασών, ένας πρωτόγονος Θεός που πή-
ρε ξαφνικά σχήμα σύγχρονου άνθρώ-
που γιά νά τής παρουσιάσθι.

Κι' είχε τόσο έντονη τήν αίσθηση αυ-
τή, ώστε φοβότανε μή διαλυθί ξαφνι-
κά τó δράμα εκείνο που τής ξυπνούσε
άλλόκοτη ταραχή.

—Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Τής
φαινότανε πώς έφευγε, μ' έναν τρελλό
καλπασμό, μέσα άπ' τά χρόνια, μέσα
άπ' τούς αιώνες, πώς γυρνούσε πίσω
στην αύγή τής ανθρωπότητας, τότε που
ó άντρας ήξερε νάναι δυνατός...

Κι' ένοιωθε τόν έαυτό της αδύναμον,
κι' ήτανε ένθουσιασμένη ίσια-ίσια γι
αυτή τή γυναικεία αδυναμία της...

Φτάσανε σέ μιά μεγάλη σπηλιά, στην
πλαγιά ενός λόφου. Έκει έπεζέψαν
έδεσαν τ' άλογα στον κορμό ενός δέν-
τρου και μπήκανε μέσα νά προφυλα-
χτούν.

—Νά λοιπόν έμεις Ροθινώνες τής
στεριάς! φώναξε ή Μπέσση, χτυπώντας
ένθουσιασμένη τά χέρια της.

Κάθισε καταγής κι' ό Πέτρος στά-
θηκε όρθιος πλάι της. Κυτούσανε τή
βροχή που, σαν ύδατα παραπέτασμα,
έκλεινε τήν είσοδο τής σπηλιάς.

Ο Πέτρος έκοψε πρώτος τή σιωπή.

—Σας είπα ψέμματα. Δεν έπηγα
χτές τó θράδυ στο μπάρ...

Στράφηκε και τόν έκτύπαξε στά μά-
τια.

—Ηρθε κι' εκάθισαν πλάι της. Τά χέ-
ρια τους ανάζητησαν τó ένα τ' άλλο,
και σφίχτηκαν δυνατά.

—Σας εύχαριστώ! τού είπεν άπλά.

—Εγώ πρέπει νά σας εύχαριστήσω,
τής άποκρίθηκε. Χθές τó θράδυ, που
μού μιλήσατε, με θρήκατε σέ μιά στι-
γμή που κι' εγώ δεν ξέρω πώς νά τήν
καθορίσω. Τά λόγια σας με συνεκλό-
νισαν. Βγήκα άπ' τó πάρκο με τήν ά-
πόφαση νά πάω στο μπάρ. Κι' όμως
δεν έπηγα. Δεν έκλεισα μάτι όλη τή
νύχτα. Δεν έβλεπα τήν ώρα νά ξεμε-
ρώση. Γιατί αυτή ή ταραχή; Δεν ξέ-
ρω. Μά ίσως νά ήταν ή ώρα τής αγά-
πης, που είχε σημάνει και γιά μένα...

—Η φωνή του έτρεμε έλαφρά.

—Εγυρε τó ξανθό της κεφάλι στους
ώμους του. Τήν έσφίξε στην άγκαλιά
του.

Και τά χείλη τους σμίξανε σέ μιά
λέξη, που τήν είπανε κι' οι δυο μαζί:
—Σ' αγαπώ!...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ...ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ

Στήν Πράγα πέθανε σέ ηλικία 99
ετών κάποιος όνόματι Βένζελ Σράμεκ.
Ο άνθρoπoς αυτός πέθανε κυριολεκτικώς
στην ήβά, αφού γνώρισε τήν δόξα και τόν
πλούτο.

Πραγματικά, πρό 66 χρόνια ό Σράμεκ, που
στά τελευταία χρόνια του βίου του έξα-
στούσε τó επάγγελμα τού καρβουνιάρη, ή-
πηξε ό διοικητής τού Μεξικού, επί αυτο-
κράτορος Μαξιμιλιανού.

Φοιτητής τής φιλοσοφίας στο Πανεπιστή-
μιο τής Πράγας, που ήταν τότε πόλη τής
Αυστρίας μπήκε στο στρατό τó 1859 και ή-
πηρέτησε επί πέντε χρόνια. Όταν ό Μαξι-
μιλιανός τής Αυστρίας, είχε κληθί αυτό-
κράτωρ στο Μεξικό, πήρε τόν Σράμεκ μαζί
του ως ύπασπιστή του, αφού τόν έκαμε
στρατηγό. Η εύνοια αυτή, έκαμνε άργότερα
πανίσχυρο τόν Σράμεκ, χωρίς τόν όποιο δεν
έκαμνε, πιά θήμα ό Μαξιμιλιανός, δεν έ-
παιρνε τήν παραμικρότερη άπόφαση.

Όταν ό Μαξιμιλιανός σκοτώθηκε, ό Σρά-
μεκ επέστρεψε στην Βιέννη, όπου συνέχισε
τήν λαμπρά του σταδιοδρομία. Ήλθε όμως
ό Πανερωπαίσιος και ό Σράμεκ χάνει και
θέση και περιουσία. Τότε, θυμήθηκε γιά
πρώτη φορά τίς φιλοσοφικές του σπουδές...
κι' έγινε καρβουνιάρης.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η γιαγιά

Στο χαμηλό μεντέρι σταυροπόδι
ή άρχόντισσα με πρόσμενε γιαγιά μου.
Με φίλεβε κυδώνι, ή μήλο, ή ρόδι,
και μ' έβαζε νά κάσω δίπλα χάμου,
ν' ακούσω που θά πη τó παραμύθι.
Κι' ήταν γιά μένα θάμπος ή χαρά μου.
Κι' άκουγα τó κουκί και τó ρεβίθι,
τήν όμορφιά πώς τήν κρατούν οι μάγοι,
πώς έγιναν νεράιδα, κι' άπ' τά βύθη
τής θάλασσας πώς λάμπει στά πελάγη.
Και μουλεγε στερνά τήν προσευχή μου
γιά νά τή λέω νά μ' αγαπούνε οι άγιοι,
και γιά νά πιάσει, εγγόνι μου, ή ευχή
μου.

Κι' έτσι ριζώναν τής γιαγιάς μου οι μύθοι,
που ζούν σαν ένας κόσμος στην ψυχή μου,
σά μιά λαντάρα' αγάπης μες στά στήθη.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

(Έκλογή)

ΜικράΠερίεργα

ΣΚΥΛΙΑ ΒΑΡΟΥΣ 100 ΚΙΛΩΝ!

Είναι δυνατόν σκυλιά συνηθισμένα, νά
είναι βαρύτερα από τόν άνθρωπο; Και
όμως, ίδου ένας κατάλογος που θά σας
πείση.

Πρόκειται γιά σκύλους τού 'Αγίου
Βερνάρδου. Έτσι, ένας άπ' αυτούς, ό
λόρδος Μπιούτ, ζύγιζε 220 λίβρες. Ο
σέρ Μπέντουερ 172 λίβρες, και ό Πίλι-
λμινον 220. Ο βαρύτερος όμως σκύλος
ήπηρε ό λόρδος Μπράσεϋ που έφθασε
τίς 235 λίβρες! Ο τελευταίος αυτός έ-
μοιαζε μ' ένα μικρό άλογατάκι τού Σέτ-
λαντ.

Τό σχετικό χρονικό δεν μάς λέγει και
τι χρειαζόντανε γιά νά τραφούν αυτοί
οί σκύλοι - κολοσσοί

■ ■

ΞΑΝΑΒΡΕΘΗΚΑΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΣΥΡΜΑ- ΤΟΥ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 63 ΧΡΟΝΙΑ!

Τό 1873, κάποιος Ιρλανδός, ό Φ. Σ.
Ουάτσον, έφευγε από τήν πατρίδα του
Μπέλφαστ γιά νά πάγη στην 'Αμερική
και νά ζητήσει τύχη. Τόν ίδιο καιρό έ-
φευγε, γιά τήν Αυστραλία αυτός, και ό
άδελφός του Σαμουήλ. Οι δυο άδελφοί
άλληλογράφησαν γιά λίγο καιρό και
κατόπι σιγά-σιγά, έπαψαν πιά νά έ-
χουν καμιά σχέση ό ένας με τόν άλ-
λον.

Τελευταία ό Ουάτσον τής 'Αμερικής,
που είχε γίνει πλούσιος, αγόρασε μιά
συσκευή τελειοποιημένου ασυρμάτου, που
μπορούσε ταυτοχρόνως νά παίρνη και νά
έξαποστέλλη ραδιοηλεκτρογραφήματα βρα-
χέων κυμάτων.

Μόλις έστησε τó μηχανήμά του, ό Ουά-
τσον τής 'Αμερικής, σκέφθηκε νά μά-
θι τι γινότανε ό άδελφός του.

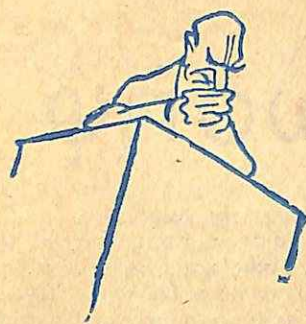
—'Αλλά και ό άλλος Ουάτσον τής Αύ-
στραλίας είχε γίνει πλούσιος εκεί κάτω
και είχε και αυτός άσύρματο. Έτσι και
οί δυο άδελφοί κατόρθωσαν ένα βράδυ
νά ξαναβρεθούν ύστερα από 63 χρόνια
και νά μιλήσουν από άπόσταση 16.000
χιλιομέτρων!

■ ■

ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Όπως είναι γνωστόν, στην 'Αγγλία
οί νόμοι επιτρέπουν τήν σωματική ποινή
γιά μερικά έγκλήματα και πλημμελήμα-
τα... Τό εύλο δίνεται μ' ένα ειδικό μα-
στιγίο, που είχε άλλοτε έννηά λουριά
άλλά που έχει σήμερα μόνον ένα.

Προτού άρχισεί τó μαστίγωμα, ό κα-
τάδικος έξεταζότανε προσεκτικά από ένα
γιατρό, γιά νά διαπιστωθί άν θά μπο-
ρούσε νά δεχθί άκινδύνως τó μαστίγωμα.
Επί πλέον, ό γιατρός, παρίστατο κατά
τó μαστίγωμα και είχε τó δικαίωμα νά
τό σταματήσει, άν ό τιμωρούμενος έδεινε
σημεία έξαναλήσεως.

ή

ταν άγαθός άνθρωπος. 'Αλλά έγινε
βάσανον! Ήταν γλυκύτατος, μα-
λακός, πρόθυμος, πονόψυχος. 'Αλ-
λά έγινε άνυπόφορος, άποκρου-
στικός, άπαισίος, φοβερός. Ήταν στον ύ-
πέρτατο βαθμό ζωόφιλος. Και έγινε μοι-
ραίως μισάνθρωπος. Μύγαν δεν μπορού-
σε νά σκοτώσει. Έάν καθόταν στή μύτη
του, σκεπτόταν ότι είχε κι' αυτή ψυχή
και δικαιώματα επί τής ζωής, συνεπώς
δεν μπορούσε νά τής χαλάσει τήν μικρή
άπόλαυση νά τού ταιπάη τήν μύτη. Έάν
τόν γαύγιζε σκύλος και έρχόταν νά τόν
δαγκώσει ποτέ δεν άντιστεκόταν. Προτι-
μούσε νά δαγκωθί παρά νά κακοποιήση
σκυλί. Έάν ή γάτα τού άρπαζε κανένα
ψάρι, όχι μόνον δεν θύμωνε αλλά και
εύχαριστιόταν γιά τó γεύμα τής γάτας.

Δεν ήταν μόνον έτσι αισθηματική ή ά-
γάπη του προς τά ζώα. Έξεδηλώνετο άν-
τιθέτως με άγαθόεργες πράξεις σέ βαθ-
μό ώστε τó ένα από τά δυο του δωμάτια
νά καταντήση πραγματικώς είδος φιλαν-
θρωπικού ιδρύματος τών τετραπόδων.
Βλέπατε εκεί νά στεγάζονται και νά
βρίσκουν περίθαλψη ζωά κάθε είδους, ά-
τυχήσαντα στην ζωή τους, μεταξύ τών ό-
ποιων κατά προτίμησην κουτοί σκύλοι
και μονόφθαλμοι γάτες!

Η φήμη του είχε περάσει τά όρια τής
γειτονιάς του. Άλλοι τόν θαύμαζαν, άλ-
λοι τού έκαναν καζούρα, όπως συμβαίνει
σέ τέτοιες περιστάσεις. Έκείνη όμως
που έπνεε μένεα έναντίον του ήταν ή
σπιτονοικοκυρά του, μιά φοβερή γυναίκα
με ένα κομμάτι γρανίτου αντί καρδιάς.
Η γυναίκα αυτή ήταν ή μόνη ύπαρξη
που δεν χώνευε ό άγαθός άνθρωπος. Και
έπειδή τού δημιουργούσε διαρκώς έπεισό-
δια έφθασε κάποτε μέχρι τού καταπλη-
κτικού σημείου νά τής άπευθώνη βαρυτά-
τας ύβρεις που είχαν ως συνέπειαν καυ-
γάν τρικούβερτον!

—Παληοθήλυκο!

—Γρουσουζή, άι στο διάβολο από τó
σπίτι μου με τά βρωμόσκυλά σου!

—Βρωμόσκυλο είσαι σύ!

—Έγώ;

Ποιός είδε τόν Θεόν και δεν τόν φοβή-
θηκε! 'Ωρμησε έπάνω μου ως λέαινα!
'Ως τίγρις! 'Ως δημόσιος εισπράκτωρ
έπ' φορολογουμένου πολίτου. Και έγινε
τό κακό!

■ ■

Η δίκη ήπηρε ένδιαφέρουσα. Διότι
δεν ήταν δυνατόν υπόθεση που άνεστά-
τως κόσμο όλόκληρον νά μ' ή φάση εκεί.
Έφθασε λοιπόν. Και έκλήθη πρώτος ό
άδελφός τής σπιτονοικοκυράς:

—Τι ξέρεις;

—'Ολα κ, πρόεδρε...

—Πέστα λοιπόν.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ένας ζωόφιλος

—Νά σοϋ τά πω. Είπατε τίποτις;

—'Οχι. Μίλησε!

—Περικαλώ! Τό όποιον έγινε τó σπίτι
μας φρενοκομείον. Ο άνθρoπoς αυτός
άνισοροπία πέρα-πέρα μ' ή γάτα
και σκύλο, τσίμπα και στο σπίτι! Βρέ
τι τó κάναμε εδώ; Μπόγιας είσαι; Κρίμα
είναι σοϋ λέει... Πώς; Είπατε τίποτις;

—'Οχι. Λέγε...

—Περικαλώ! Τό όποιον άκου, τó λοι-
πόν, νά σοϋ σηκωθί ή τρίχα. Μιά μέρα
περνούσε περ' τήν όδον Βίχτωρος Μογ-
γού... Βλέπει σκύλο, άπόκοντα! Τρέχει
ό σκύλος, τρέχει ή άφεντιά του. Δεξιά
ό σκύλος δεξιά ή άφεντιά του. Ζερβιά ό
σκύλος ζερβιά ή άφεντιά του. Πώς; Εί-
πατε τίποτις;

—'Οχι. Με άκουσες νά μιλήσω;

—Περικαλώ! Τό λοιπόν ό σκύλος ζο-
χαδιάστηκε. Τι είναι σοϋ λέει τούτος και

Η σπιτονοικοκυρά του έπνεε μένεα έναντίον του.

με πέρνει από πίσω; Χαφίς θά είναι!
Δόστου λοιπόν άπάνω του και τού τρα-
βά δαγκωνιά κάργα! 'Αμάν μαννούλα
μου, τó ξανακάνης; Πώς; Είπατε τίπο-
τις;

—'Οχι.

—Περικαλώ! Ένωεις, τó λοιπόν, τó
σπίτι έγινε ζωολογικός κήπος. Βρώμα
και δυσωδία. Δεκαεφτά γάτες, οί τρεις
στραβές, οί πέντε μονόφθαλμοι. Δεκαέν-
τε σκυλιά τά πέντε κουτσά, τά πέντε
στραβά. 'Ε, μά όχι κύριος! 'Οχι κύριος!
'Αυτή έπρεπε ν' ακούγατε τί μου εί-
πε!...

—Κάθισε κάτω!

—Περικαλώ!

Τό δικαστήριον δεν φωτίστηκε αρκετά
από τήν κατάθεση. Γι' αυτό και κάλεσε
εϋθός άμέσως τήν σπιτονοικοκυρά τού
φιλοζώου και άδελφήν τού προλαλήσαν-
τος.

—Τι συνέβη κυρά μου;

—Αυτό που συνέβη κύριε δικαστή! 'Ο
άνθρωπος είναι τρελλός! Περί τούτο τι
φταίξιμο έχωμε; Νά κάθεται όλη μέρα
και νά άκούς μέσα στο σπίτι σου όλα τά
βρωμόσκυλα τής 'Αθήνας νά χαλάνε τόν
τόν κόσμο! Χριστός και Παναγιά! Τι εί-

ναι τούτο; Τρελλοκομείο; Τού λέω κύρ-
'Αντωνάκη πέταξε τó μισά άπ' αυτά τά
παληόσκυλα μάς γέμισαν ψείρες! Πέτα-
ξε τά μισά παληόγατα μάς γέμισαν ψύλ-
λους! Ποϋ ν' άκούση; Θερίο γινώταν.
Και, τó λοιπόν, μου φέρνει μία μέρα ένα
σκύλο με κοκκύτη!

—Σκύλος με κοκκύτη;

—Ναι μά τήν πίστη μου! Έχω παιδί
κ, πρόεδρε νά πάρη κοκκύτη από τόν
σκύλο; Θέ μου συχώρεσέ με! Θά πής
πώς τó ξέρω πώς έχει κοκκύτη; Λοιπόν,
κάθως έβηγε τó σκυλί, παιδί μου, κελαί-
δοϋσε ίδια με τουρκοπούλα! 'Αμα κε-
λαϊδάει στον βήχα δεν είναι κοκκύτης;
Ρώτα γιατρό νά σοϋ τó πη. Τού λέω
πέταξε τó βρωμάρι, θά μάς κάψει. Ποϋ
νά τόν πετάξη αυτός! 'Ε, ως εδώ έγιναν
κ, πρόεδρε. Μας πήραν μυρωδιά. Κάθε
πρωί που άνοίγω τήν πόρτα μου νά κι'
ένα παληόσκυλο πεταμένο
μπροστά. Μιά μέρα βρήκα
τρεις γερόγατους. Δεν είχαν
κουράγιο νά περπατήσουν,
Μαχθουσάλας ήταν ό ένας.

—Τι ήταν;

—Μαχθουσάλας. Γέρος!
Πάω νά τούς διώξω προφταί-
νει ό κύρ - 'Αντωνάκης από
πάνω με φωνές. Για τόν Θεό
μήν πειράξω τά βρωμόγατα.
'Ε, θά τó πιστέψης; Τά πήρε
στο μουσείο του, Μουσείο. Νά
μά τήν Παναγία, παιδί μου.

■ ■

Ο ήρωας τής Ιστορίας έμ-
φανίστηκε συγκινημένος. Έ-
ξέθεσε με λίγα λόγια τήν ύ-
πόθεσή του. Μάλιστα τά ζωά
είναι τó μοναδικό του πάθος. Τά άνα-
πά. Για λατρεύει.

—Και τά βρωμάρικα;

—Κι' αυτά!

—Και τά κουτσά;

—Κι' αυτά!

—Ναι αλλά δεν μπορεί κανείς νά εί-
ναι καλός με τά ζωά και κακός με τούς
άνθρώπους.

—Ουδέποτε ήμουν κακός,

—Δεν έβρισκες τήν κυρία;

—Αυτή έπρεπε ν' ακούγατε τί μου εί-
πε!...

Και ό δικηγόρος

—'Αγαπούμε τά ζωά κ, πρόεδρε! Αυ-
τό άποδεικνύει τήν ευγένεια τής ψυχής
μας και τά άγαθά μας αισθήματα. Έκυ-
νηγήσαμε πράγματι ένα σκύλο και τόν
προστατεύσαμε και μάς έδάγκωσε! Μπο-
ρείτε νά κρίνετε λοιπόν...

Και τó δικαστήριον έκρινε. Και έσωσε
τόν ζωόφιλο. Με τήν σύσταση νά περιορί-
ση όλίγον τήν έσοφίλειαν του. Άλλοιως ή-
πηρε κήδους νά κατασπαράξη μιά
μέρα από τούς κουτσούς σκύλους του.

ΜΙΜ, ΨΑΘ.

Ἡ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ

(Κοντὰ στὴν πόλη Σιχέμ, στὴν ἀρχαία Παλαιστίνη, ὅπου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ πηγαίνουν νὰ βοσκῶνται τὰ κοπάδια τοῦ πατέρα τους. Εἶναι μόνο ἑντεκα υἱοὶ γιατί ὁ Ἰωσήφ, ὁ δωδέκατος, ποὺ εἶχε μένει μαζί με τὸν πατέρα του ξεκίνησε γιὰ νὰ τοὺς ἀνταμώσει. Οἱ Ρουβείμ, Ἰούδας καὶ Βενιαμίν, καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα πηγάδι, παίρνουν τὰ κότσια, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ὀχτῶ ἀδελφοί, ἐκπλωμένοι παραπέρα κοιμούνται καὶ τὸ κοπάδι δόσκει).

Ρουβείμ.— Ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὄρη! Τὸ κότσι μου ἔπεσε μέσα στὸ πηγάδι!

Ἰούδας καὶ Βενιαμίν.— Χαχαχά! (Γελοῦν σαρκαστικά).

Ἰούδας.— Καλὰ νὰ πάθῃς!

Ρουβείμ (ἀγανακτισμένος).— Καὶ τώρα πῶς θὰ παίξω;

Βενιαμίν.— Ἐχω μιὰ ἰδέα: νὰ κατεβάσουμε τὸν Ἰωσήφ, μόλις ἔρῃ, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ. Τὸ πηγάδι εἶναι ξερό.

Ρουβείμ καὶ Ἰούδας.— Λαμπρὴ ἰδέα..

Ἰούδας.— Ἐλπίζω νὰ φάῃ τὰ μοῦτρα του! Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὑποφέρω μ' αὐτὴ τὴ μανία μετὰ τὸν ὄνειρο ποὺ τὸν ἔπιασε τελευταίαν.. Ἀκούτε νὰ δῆτε τὸ πιδ.. φρέσκο του! Ὁνειρεύτηκε πῶς ἡμασταν ὅλοι μαζί σ' ἕνα χωράφι καὶ δένναμε τὰ στάχυα δεμάτια. Ἐαφνικὰ σηκώνεται ὁλόρθο τὸ δικό του δεμάτι καὶ τὰ δικά μας σωριάζονται ὀλόγυρά του.. γιὰ νὰ τὸ προσκυνήσουν! Καὶ ποῦ νὰ ξέρουμε πῶς τὸ ἐξηγεῖ! Ὅταν μεγαλώσῃ, λέει, θὰ γίνῃ βασιλεὺς ὁλονῶν μας.. Τὸν ἡλίθιο!

Βενιαμίν.— Φταίει ὁ μπαμπᾶς ποὺ τὸν παραχαϊδεύει. Εἶναι ὁ μικρότερός του.. Ὁ Βενιαμίν του.. τί εἶναι αὐτὸ ποὺ λέω! Ἀκούτε ἐκεῖ, νὰ τοῦ πάρῃ ἕνα καινούργιο χιτῶνα ἀπὸ σκωτσέζικο..

Ρουβείμ.— Κουκουλάτικο εἶναι.. Ἐλᾶτε ὅμως ποὺ ἔμας μᾶς ντύνει μετὰ τὸν μπαμπακερά.. τὰ πιὸ φτηνά.. ποὺ τσουβαλιάζουν μετὰ τὸ πρῶτο φόρεμα..

Ἰούδας.— Προτείνω νὰ τὸν σκοτώσουμε.. ἄλλοιῶς, πάντα θὰ τρώῃ τὸ δικό μας..

Ρουβείμ.— Λοιπὸν, σύμφωνοι; Θὰ τὸν ξεπαστρέψουμε. Ἀπάνω στὴν ὥρα ἔρχεται.. Ἀς μὴν τὸν ἀγριέψουμε..

Ὅλοι μαζί.— Καλημέρα, Ἰωσήφάκι..

Ἰωσήφ.— Καλημέρα σας, ἀδέλφια μου.. Τί καλὰ ποὺ σᾶς βρῆκα.. Ξέρετε: εἶδα ἕνα ὄνειρο: "Ὁνειρο-θαύμα! Ὁνειρεύθηκα πῶς ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ ἑντεκα ἀστέριά με προσκυνοῦσαν..

Ὅλοι μαζί.— Καὶ πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτὸ ὁ ὀνειροκρίτης σου;

Ἰωσήφ.— Αὐτὸ σημαίνει πῶς ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμά καὶ ἐσεῖς, τὰ ἑντεκα ἀδέλφια μου, θὰ με προσκυνήσετε!

Ὅλοι μαζί (ἰδίαν).— Μόνο αὐτὸ μᾶς ἔλειπε!

Ἰούδας.— "Ἀκουσε, Ἰωσήφάκι μου, θὰ μοῦ κάνῃς ἕνα χατήρι;

Ἰωσήφ.— Ν' ἀκούσω..

Ἰούδας.— Μοῦπесе τὸ κότσι μου μέσα στὸ πηγάδι καὶ δὲν ἔχω νὰ παίξω. Ἐσὺ ποὺ εἶσαι τὸ καλὸ μας ἀδελφάκι θὰ κατεβῇ μέσα στὸ πηγάδι νὰ τὸ πάρῃς..

Ἰωσήφ.— Σύμφωνοι.. Ὅταν ἀνεβῶ ὅμως, θὰ με προσκυνήσετε..

Ὅλοι μαζί.— Βέβαια καὶ θὰ σὲ προσκυνήσουμε. Ἐλα νὰ σὲ βοηθήσουμε νὰ κατεβῇς.. Βγάλε πρώτα τὸν ὠραῖο

—Ἰωσήφ (ἀπ' τὸ βάθος).—Βοήθεια!

χιτῶνα σου νὰ μὴν σκαλώσῃ σὲ καμμιά πέτρα..

(Ὁ Ἰωσήφ βγάζει τὸν χιτῶνα καὶ τὸν κατεβάζουν μέσα στὸ πηγάδι μ' ἕνα σκοινί. Στὴ μέση, κόβουν τὸ σκοινὶ καὶ ὁ Ἰωσήφ πέφτει μέσα).

Ἰωσήφ (ἀπ' τὸ βάθος).— Βοήθεια! Στραμπούληξα τὸ πόδι μου! Καλὰ μου ἀδέλφια! Βγάλτε με ἀπὸ δῶ-μέσα!

Ρουβείμ.— Φώναζε ὅσο θέλεις. Καλὸ σοῦ κάνει! Θὰ δυναμώσουν τὸ πλεμόνισό σου! Τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς, εἶναι νὰ κοιμηθῇς καὶ νὰ δῇς στὸν ὕπνο σου κανένα ὄνειρο.. πῶς θὰ βγῇς ἀπὸ ἐκεῖ-μέσα..

Ἰούδας.— Δὲν τοῦ ρίχνουμε καμμιά κοτρόνα νὰ τοῦ σπάσουμε τὸ κεφάλι;

Ρουβείμ καὶ Βενιαμίν.— Δὲν εἶναι ἄσκημη ἰδέα..

(Τὴν στιγμὴ ποὺ σηκώνουν τὴν κοτρόνα καὶ νὰ τὴν ρίξουν, βλέπουν ἕναν ἔμπορο ἰσραήλιν.)

λίτη. Ἀφήνουν τὴν κοτρόνα).

Ἐμπορος.— Καλημέρα, παλληκάρια μου.. Μπᾶς καὶ ξέρετε σ' αὐτὴν τὴν χώρα ποὺ πουλᾶνε δούλους; Ἐγὼ τοὺς πληρώνω πολὺ ἀκριβὰ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου..

Ὅλοι μαζί (συσκέπτονται).— Γιατί νὰ μὴν τοῦ πουλήσουμε τὸν Ἰωσήφ; Κι' ἔτσι δὲν θὰ βουτήξουμε τὰ χέρια μας σὲ ἀδελφικὸ αἷμα. Μὲ τὰ λεφτά..

Βενιαμίν.— Θ' ἀγοράσω λουκουμάκια..

Ἰούδας.— Κι' ἐγὼ θὰ παίξω σύνθετο τὴν φαβορί γκαμήλα τοῦ ἐξαδέλφου στὶς κοῦρρες, μεθαύριο..

Ρουβείμ.— Σοῦ πουλᾶμε, ἂν θέλῃς, ἕναν δούλο.. Πρώτης γραμμῆς.. Θὰ λήξῃ καὶ παραμύθια στὸν Φαραῶ.. ὅταν ἔχῃ αὐπνίες..

(Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ βγάζουν τὸν Ἰωσήφ ἀπ' τὸ πηγάδι. Μεσολαβεῖ μεγάλο παζάρεμα στὴν τιμὴ, ὁ ἔμπορος ντυτάζει τὸν Ἰωσήφ στὰ δόντια καὶ βλέποντας πῶς τοῦ λείπουν οἱ φρονιμητές, τὸν πληρώνει, κατόπιν πολλῶν συζητήσεων, εἰκοσι ἀργυρὰ νομίσματα. Ὁ ἔμπορος, παρὰ τὴς διαμαρτυρίας τοῦ Ἰωσήφ, τὸν παίρνει μαζί του καὶ φεύγει).

Ἰούδας.— Τώρα, γιὰ νὰ μὴν μᾶς ὑποπτεῖται ὁ πατέρας ὅς σφάζουμε ἕνα κασικᾶκι γιὰ νὰ νὰ βουτήξουμε τὸν χιτῶνα τοῦ Ἰωσήφ μέσα στὸ αἷμα του.. Ὅταν δῇ ὁ μπαμπᾶς τὸν ματωμένο χιτῶνα, θὰ πιστέψῃ πῶς τὸν γιοκά του τὸν κατεσπάρξε κανένα ἀγρίμι..

Ἰακώβ (ἔξω-φρενῶν).— Αὐτὰ εἶναι ὑποκρισιές, Ἰούδα! Λέτε ψέμματα ὅλοι σας! Θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.. Ὁρκίσου νὰ πῇς τὴν ἀλήθεια χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς πάθος.. Ἐσὺ, Ἰούδα.. Τί ἔκανες τὸν ἀδελφό σου;

Ἰούδας (σκύβοντας τὸ κεφάλι).— Τὸν πούλησα..

Ἰακώβ.— Τί ἔκανε, λέει;

Βενιαμίν.— Ναί.. σ' ἕναν ἔμπορο ἰσραήλιν.. γιὰ εἰκοσι ἀργυρὰ νομίσματα..

Ἰακώβ.— Γιὰ εἰκοσι ἀργυρὰ νομίσματα! Πούλησαν τὸν ἀδελφὸ τους γιὰ εἰκοσι ἀργυρὰ νομίσματα! (Βροντερὰ) Νᾶχετε τὴν κατάρρα μου!.. Σᾶς ἀποκλήρωνω!.. Χαθῆτε ἀπὸ μπροστά μου!.. Κακοὺργοι!.. Τέρατα!..

Ὅλοι μαζί (ἱκετευτικά).— Μά, πᾶτερά..

Ἰακώβ.— Δὲν ἔχει μὰ καὶ ἐμεῖς.. Αἶσχος τῶν γηρατειῶν μου.. Ὁνειδὸς τῆς οἰκογενείας.. Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ πουλήσουν τὸν ἀδελφὸ τους γιὰ εἰκοσι ἀργυρὰ νομίσματα! Κρίμα στὰ ὠραῖα μαθήματα ποὺ σᾶς ἔδωκα.. (Ξεφωνίζει)

Σᾶς ἀξίζει νὰ σᾶς καταραστῶ μέχρις ἐβδόμης γενεᾶς.. Ποτέ σας δὲν θὰ γίνετε ἔμποροι τῆς προκοπῆς! Ἀκούς ἐκεῖ: εἰκοσι ἀργυρὰ νομίσματα! Δὲν τὸ ξέρατε πῶς στὸ χρηματιστήριό οἱ τιμῆς τῶν δούλων ἦσαν ὑψωμένες;.. Γιατί δὲν ἐρχόσαστε νὰ κλεῖσω ἐγὼ τὴν δουλειά;

Ἰούδας.— Δὲν τοῦ ρίχνουμε καμμιά κοτρόνα νὰ τοῦ σπάσουμε τὸ κεφάλι;

Ρουβείμ καὶ Βενιαμίν.— Δὲν εἶναι ἄσκημη ἰδέα..

(Τὴν στιγμὴ ποὺ σηκώνουν τὴν κοτρόνα καὶ νὰ τὴν ρίξουν, βλέπουν ἕναν ἔμπορο ἰσραήλιν.)

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Τὸ δαχτυλίδι τοῦ Πολυκράτους

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΑΙΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

Δὲν ξέρομε πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε, κύριε. Στ' ἀλήθεια ὅμως, μήπως σᾶς ἀνησυχούμε;

Ὁ Μιβίλ.— ἔτοιμάστηκε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀγνώστο.

Ἡ πιὸ νέα ἀπ' τὴς συνοδοὺς τοῦ σφίχτηκε τρέμοντας ἀπάνω του καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ χεῖρ.

Ποῦ μένετε; ρώτησε τὸν ἀγνώστο.

Ἐκεῖ— κάτω. Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ φωτάκι; Τὸ σπιτάκι μου εἶναι χτισμένο ἀπάνω ἀπ' τὸν χείμαρρο.

..Καθὼς ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του, ὁ Ζάν Σολομά εἶχε βρῇ τὸ αὐτοκίνητο σταματημένο στὴν μέση τοῦ δρόμου. Δυὸ ἄνδρες κοπιάζαν νὰ τοποθετήσουν ἕναν ἀνταλλακτικὸ τροχό. Ἐνῶ δυὸ νέες γυναῖκες περιμέναν χτυπώντας νευρικά τὸ τακουνάκι τους μέσα στὴν ἀστροφεγγιά.

Τοὺς κάλεσε νὰ ξεκουραστοῦν στὸ σπίτι του. Ἡ πρόσκληση ἔγινε μετὰ ὅλους τοὺς τύπους καὶ τὸ ντύσιμο τοῦ ἀγνώστου ἂν καὶ τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μ' ἕνα βοσκὸ τῆς Προβηγκίας, οἱ τρόποι του ἔδειχναν μιὰν ἐντελὴς διαφορετικὴ καταγωγή.

Ὁ Ζάν Σολομά ὠδήγησε τοὺς ξένους του σὲ μιὰ μεγάλη, πλακόστρωτη αἶθουσα ποὺ χρησίμευε συγχρόνως κι' ὡς τραπέζα κι' ὡς κουζίνα. Τὰ ἐπιπλά ἦσαν ἀπὸ δρῦ. Ὅλα μαρτυροῦσαν τὰ ἀπλὰ ἀλλὰ ἀπέρριττα γούστα τοῦ οἰκοδεσπότου.

Μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω κρασί γιὰ νὰ ξεδιψάσετε; ρώτησε. Πᾶν νὰ φέρω μόνος μου γιατί δὲν θέλω νὰ ἐμπνήσω τὸν ὕπνρητό μου ποὺ κοιμάται αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἡ πιὸ νέα ἀπ' τὴς δυὸ γυναῖκες φαινόταν ὀνειροπόλος. Ἦταν τὸ πολὺ εἰκοσι χρονῶν, λεπτούλα καὶ κάπου-κάπου ἔκλεινε τὰ μάτια σὰν ἐξαντλημένη. Ὅταν τὰ ξανάνοιγε, χαμογελοῦσε στὸν Μιβίλ.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπε τέλος, ἴσως νὰ εἶναι ἕνας καινούργιος Μιστράλ, προβηγκιανὸς ποιητὴς ἢ ἕνας Φάμπρ, μελετητὴς τῆς ζωῆς τῶν ἐντόμων, ποῖος ξέρει; Ἐχεῖ ἕνα τόσο ὑπέροχο βλέμμα..

Μά, ἀστετεύτηκε ἡ ἄλλη γυναῖκα, πρὸ ὀλίγου σοῦ εἶπε πῶς εἶναι ἀστρολόγος. Ἔτσι ἐξηγοῦνται ὅλα.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε ὁ Ζάν Σολομά μετὰ δυὸ μπουκάλες κρασί καὶ ποτήρια.

Πολὺν καιρὸ μένετε ἐδῶ; ρώτησε ἡ νέα.

Πέντε χρόνια.

Ἐπληττα ἄλλοτε, ὅταν κατοικοῦσα στὶς μεγαλοπόλεις.

Τί κάνετε ἐκεῖ;

Λάουρα, τί ἀδιακρίσια εἶναι αὐτή! Φώναξε ὁ κ. Μιβίλ.

Ἐξασκουῖσα τὴν ἱατρικὴ, δεσποινίς.

Καὶ βρήκατε κουραστική, μονότονη, αὐτὴ τὴν ζωή.. τὴν ζωή μας.

Πολὺ κουραστική. Κι' ἄσκοπη.

Καὶ ὅμως ἀνακουφίζατε τοὺς ὁμοίους σας.

Κι' ἐδῶ τὸ ἴδιο κάνω δείχνοντας ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἠθικῶς πάσχοντας.

Ἡ Λάουρα σταμάτησε τὴς ἐρωτήσεις της. Τότε ὁ ἀγνώστος ρώτησε:

Ἐρχόσαστε ἀπ' τὴν ἀκροθαλασσιά;

Μάλιστα, ἀπ' τὸ Ἀντεόρ, εἶπε ὁ Μιβίλ.

Ὁ Σολομά κύτταξε τὸν Μιβίλ.

Μοῦ εἰσθε πολὺ συμπαθής, εἶπε. Καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία σας. Ἐχω τὴν ἐντύπωση πῶς εἰσθε ἕνας εὐτυχὴς θνητός.

Πολὺ εὐτυχής, πραγματικά, εἶπε ὁ Μιβίλ.

Κι' ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν πιὸ νέα ἀπ' τὴς δυὸ γυναῖκες ποὺ τοῦ ἀνταπέδωκε τὸ βλέμμα. Ἡ χαρὰ κι' ἡ γαλήνη ἀκτινοβολοῦσαν στὰ μάτια τους.

Κυρίες μου, στὴν ὑγείαν σας, εἶπε ὁ Σολομά ὑψώνοντας τὸ ποτήρι.

Δὲν παραξενεύομαι καθόλου ποὺ σᾶς βλέπω.. εἶπε ὁ Σολομά δίνοντας τὸ χεῖρ στὸν Μιβίλ.

Μήπως ἔκανα λάθος;

Εἶμαι ὑπερβολικὰ εὐτυχής, εἶπε ὁ Μιβίλ, κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦρθε νὰ σᾶς πῶ. Στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, ὅπου ὀλόγυ-

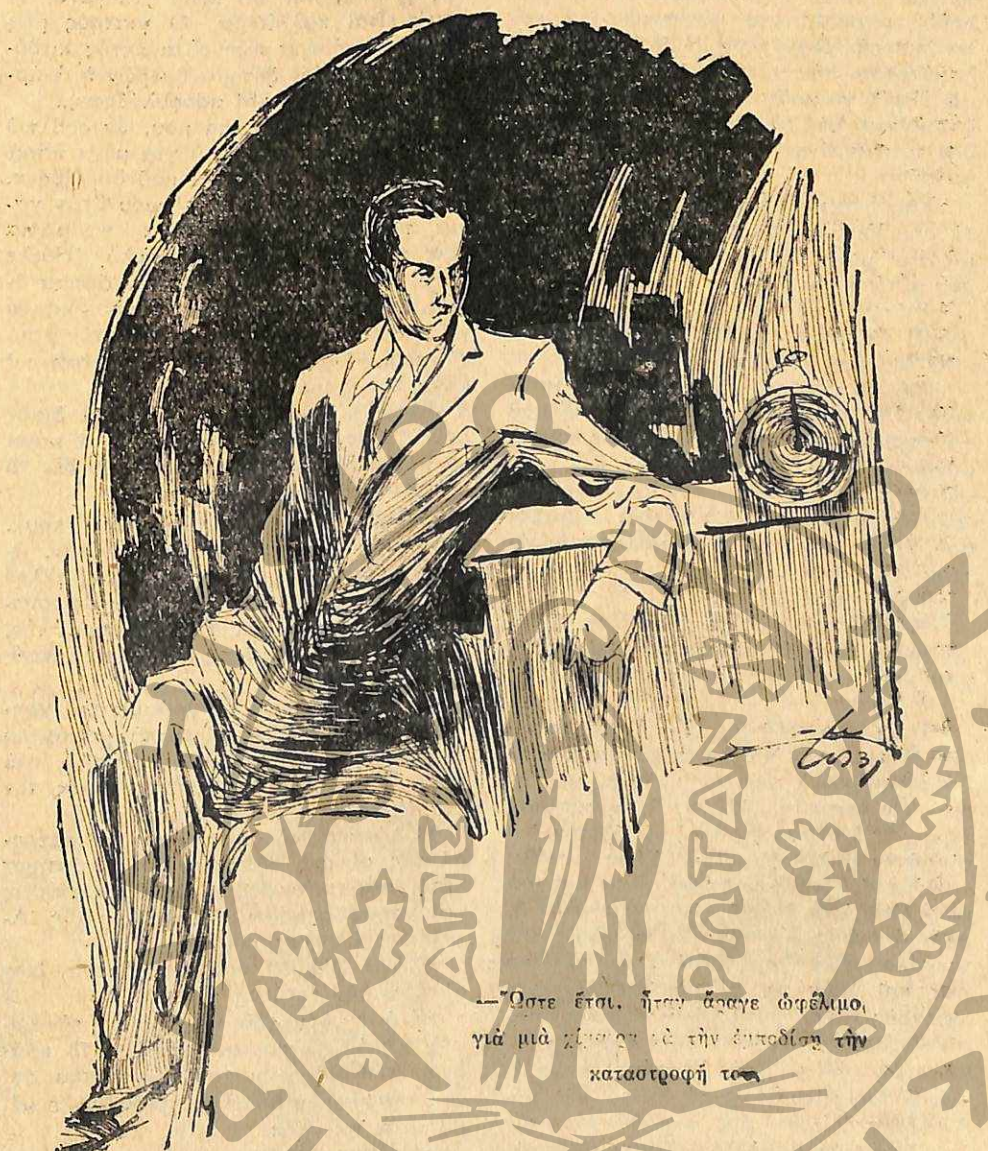
—Θὰ ἔρθω ἀμέσως στὸ προκείμενο, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, μοῦ εἶπατε πῶς ἦμουν ἕνας εὐτυχὴς θνητός. Θυμοῦμαι τὴν στιγμὴ ποὺ τὰ τρία βλέμματά μας διασταυρώθηκαν—τὸ δικό σας, τῆς Λάουρας Νογκέρ, τῆς νέας ποὺ καθόταν ἀνάμεσά μας, καὶ τὸ δικό μου. Μοῦ φάνηκε πῶς ζητούσατε νὰ εἰσχωρήσετε στὰ ἄδυστα τῆς ψυχῆς μας καὶ πῶς τὸ κατωρθάσατε. Γιατρὲ, ἂν πάψετε πιά νὰ περιθάλπετε τὰ σώματα, δὲν τὸ κάνατε ἄραγε γιὰ νὰ ἀνακουφίσετε πιὸ πολλὰ τὴς ψυχῆς; Γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ.

—Σᾶς ἀκούω μετὰ μεγάλη μου εὐχαρίστηση.

—Λοιπὸν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἴχατε τὴν τύπωση πῶς εἶμαι εὐτυχής.

—Μήπως ἔκανα λάθος;

—Εἶμαι ὑπερβολικὰ εὐτυχής, εἶπε ὁ Μιβίλ, κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦρθε νὰ σᾶς πῶ. Στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, ὅπου ὀλόγυ-

—Ὅστε εἶπαι, ἦταν ἄραγε ὀφείλιμο, γιὰ μιὰ χιτῶνα νὰ τὴν ἐμπνέσῃ τὴν καταστροφὴ τῶν

ρά μας τὰ πάντα είναι ἀφορμή ἀνυσ-
χίας, ὅπου περιουσίες ἐξανειμίζονται, ὅ-
που ἡ ἐπαύριον είναι ἀδύνατος, ὅπου οἱ
ἄνδρες είναι δίχως πίστη κι' οἱ γυναῖκες
δίχως καρδιά, ὅπου ἡ ἀναιμία κι' ἡ
ρουφετολογία ἐπικρατοῦν στὸν κόσμο,
σὲ ὅλα ἔχω ἐπιτυχία. Εἶμαι πλούσιος κι'
ἐγὶνα σχεδὸν χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια.
Ξέφυγα ἀπ' τὴν πλῆξη, ἔχω λίγες φιλο-
δοξίες καὶ καθόλου φθόνο. Εἶμαι λαμπρὰ
στὴν ὕψαι μου καὶ τέλος ἔχω γιὰ φίλη
τὸ πιὸ ὑπέροχο πλάσμα τοῦ κόσμου...

—Εκείνη τὴν νύκτα; ρώτησε ὁ Σολομά.
—Μάλιστα, τὴν Λάουρα Νογκέρ.
Πραγματικά, εἶναι χαριτωμένη.
—Ἐ λοιπόν, μόνο ἀγωνία ἔχω στὴν
ζωή μου. Κι' αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ ἐκεί-
νη νύκτα...

—Δὲν φαντάζομαι νὰ μὴ σὰς ἀγαπᾷ
ὅσο τὴν ἀγαπάτε, εἶπε ὁ Σολομά χαμο-
γελώντας.

—Ὅχι. Τὴν βλέπω νὰ ἀδυνατίζει, νὰ ἐ-
ξασθενῇ μέρα μετὰ τὴν μέρα.

—Ὅχι-δὰ! ψιθύρισε ὁ Σολομά.

—Ἐνὰ εἶδος ἀνιάτης ἀναιμίας πού δὲν
ὁπορεύει παρ' ὅλα τὰ τονατικά. Τὴν ἔ-
χουν ἐξετάσει οἱ διαπρεπέστεροι γάλλοι
ἐπιστήμονες. Τοῦ κακοῦ διώκε: ἀδύνατον
νὰ βρεθῇ ἡ ἀφορμή τοῦ κακοῦ. Καμμιὰ
ὀργανικὴ πάθηση καὶ τὸ ἠθικὸν ἀκόμα,
ἐκτὸς σπανίων περιπτώσεων, ἄριστο. Κι'
ὅμως, τὴν βλέπω νὰ μαραίνειται σὺν λου-
λοδὶ, μπροστὰ στὰ μάτια μου, μετὰ κα-
ταπληκτικὴ ταχύτητα. Ἡ ἴδια δὲν ἀντι-
λαμβάνεται τὴν προοιούσα αὐτὴ ἐξάντλη-
ση. Περιέργο πρᾶγμα! καμμιὰ μυστηριώ-
δης ἔγνοια δὲν τὴν βασανίζει. Εἶναι σχε-
δὸν εὐτυχισμένη ὅσο κι' ἐγώ... Κι' ὅμως
φοβοῦμαι...

—Τὸ βλέπω, ὅλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία, ὅλο
τὸ οἰκοδόμημα τῆς τύχης μου θὰ γκρε-
μιζόταν μονομιάς ἂν ἔλειπε ἀπὸ κοντὰ
μου αὐτὴ ἡ νύκτα.

—Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω.

—Τὶ νὰ κάνω λοιπόν;

—Ὁ Σολομά σήκωσε τοὺς ὤμους:

—Μὴ μὲ πάρτετε γιὰ κανένα θαυμαστο-
ποιό. Ἄν τὰ πράγματα είναι ὅπως μοῦ
τὰ παριστάνετε, ἂν εἴσατε βέβαιος πὼς ἡ
ψυχὴ τῆς δὲν ἔχει προσβληθῇ, δὲν μπο-
ρῶ νὰ κάνω γι' αὐτὴν τίποτα παραπάνω
ἀπὸ ὅ, τι μπόρεσαν νὰ κάνουν οἱ γιατροὶ
πού τὴν ἐξέτασαν. Ἴσως, μάλιστα, λιγώ-
τερα. Κι' ὅμως...

—Κι' ὅμως;...
—Μοῦ εἶπατε πὼς ἂν ἐξαίρεσουμε αὐ-
τὸ τὸ ζήτημα, ἦσαν ἀπολύτως εὐτυ-
χισμένοι καὶ εἶχατε στὰ πάντα εὐτυχία;

—Μάλιστα.

—Παράξενο πρᾶγμα. Κι' ὅμως φαίνε-
σθε ἐξυπνος καὶ καλός. Αὐτὰ δὲν συμβι-
βάζονται, κατὰ γενικὸν κανόνα, μετὰ τὴν
ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Δὲν θὰ ἦταν προτιμώ-
τερο νὰ ἀναζητήσουμε τὸ ἀντίδοτον ὅχι
σ' αὐτὴν ἀλλὰ σὲ σὰς: Εἶναι μεγάλη
τρέλλα νὰ ἐξετάζουμε ἕνα σῶμα καὶ μιὰ
ψυχὴ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν κόσμο στὸν ὅ-
ποιο ἀνήκουν. Τὸ πεπρωμένο αὐτῆς τῆς
γυναίκας εἶναι συνδεδεμένο μετὰ τὸ δικό
σας καὶ ὑπόκειται σὲ μυστηριώδεις καὶ
γενικοὺς νόμους πού μόνο νὰ τοὺς δια-
σθανθοῦμε, μποροῦμε. Ὅλα ἔχουν συνο-
χὴ στὸν κόσμο αὐτό. Ὁ πόνος ἐνός ἀ-
γωνιῶντος εἶναι ἴσως τὰ λύτερα τῆς μέ-
θης ἐνός ζεύγους πού παραδίδεται στὸν
ἔρωτα, στοὺς ἀντίποδες. Ἴσως ν' ἀκού-
σατε νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὸν Πολυκρά-

τη...

—Τὸν τύραννο τῶν Συρακουσῶν;...
—...πού ἔριξε τὸ δαχτυλίδι του στὴν
θάλασσα γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν μοῖρα
πού τὸν εἶχε ὑπερβολικὰ εὐνοήσει. Ἐνὰ
ψάρι τὸ κατὰπτε καὶ τοῦ τὸ ἀπέδωκε,
ἀσφαλῶς γιατί ἡ μοῖρα ἔκρινε μηδανιὴ
αὐτὴ τὴν θυσία. Μποροῦν ὅμως νὰ γίνουν
καὶ μεγαλύτερες θυσίες... Δὲν ἔχω τὴν
ἀπαίτηση νὰ σὰς πείσω ἀμέσως... Σκε-
φθῆτε ὅμως σ' αὐτὸ πού σὰς εἶπα...

Ἐνὰ ἄπάνω στὸ τραπέζι τοῦ Μιβίλ βρισκό-
ταν δυὸ γράμματα, ἕνα τοῦ χρηματομε-
σίτου του, πού εἶχε φθάσει ἀεροπορικῶς,
κι' ἕνα τῆς Λάουρας.

Ἐξαγνιζομένη κύριε, ἔλεγε τὸ πρῶτο, θὰ
παρηγορησάτε ἀσφαλῶς τὴν ἐλαφρὰν ὑ-
ποτίμησιν ἡ ὁποία σημειοῦται ἀπὸ ἡμε-
ρῶν εἰς τὸν νηρικὸν ἀργυρὸν τῆς Ἀρε-
κίπας. Κυκλοφοροῦν ἐπικίνδυνοι διαδό-
σεις δι' αὐτὰς τὰς μετοχὰς, μολοντί τὸ
διοικητικὸν συμβούλιον εἶναι πολὺ αἰσιό-
δοξον. Δεδομένου ὅτι κατέχετε πλῆθος
μετοχῶν Ἀρεκίπας, θεωρῶ καθήκον μου
νὰ σὰς συμβουλευθῶ νὰ τὰς ἐκποιήσετε
τὸ ταχύτερον...

Ἡ Λάουρα ἔγραψε:
Ἐγαπᾷται μου, εἶμαι εὐτυχὴς πού μπο-
ρῶ νὰ σὲ καθυστερῶ, γιατί ἀσφαλῶς
κι' εὐὸς ἦσουν ἀνίσχυρος λιγώτερο γι' αὐ-
τὴν, φυσικὰ, καὶ πιὸ πολὺ γιὰ μένα. Ἡ
μαμὰ εἶναι καλλίτερα. Ὁ γιατρός μὰς
βεβαίωσε σήμερα πὼς εἶναι ἐκτὸς κινδύ-
νου. Εἶναι πλέον ζήτημα ἡμερῶν ἡ ἀνάρ-
ρωσή της, καθὼς καὶ προφυλάξω...

Ἐθὰ γελᾷς, ἀγάπη μου, ἂν σοῦ πῶ
πὼς ἀνησυχῶ πῶς πολὺ γιὰ μένα παρὰ
γιὰ ἐκείνην. Δὲν ξέρω τί μοῦ διηγήθηκε.
Μοῦ εἶπε πὼς τὸ πρόσωπό μου ἦταν χά-
λια, πὼς ἦταν βαθουλωμένα τὰ μάτια
μου, πὼς εἶχα ἀδυνατίσει πολὺ. Ἦθελε
νὰ μὲ σφυγμομετρήσῃ, δὲν τὸν ἄφησα ὅ-
μως. Εἶναι ἀλήθεια πὼς κάπου-κάπου
νοιώθω τόσο πολὺ νευριασμένο τὸν ἑαυ-
τό μου... Μὰ ὅχι-δὰ, δὲν ὑποφέρω κι'
εἶμαι εὐτυχισμένη...

Ἐἴμαι εὐτυχισμένη, ἀφοῦ εἶσαι δικός
μου! Ἀραγε νὰ εἶναι αὐτὸ πού μετὰ
νὰ μὴ νοιώθω τὸ κορμί μου ὅταν δὲν τὸ
ἀγκαλιάζεις ἐσύ, ἀγάπη μου;...

Ὁ Μιβίλ διέκρινε τὴν ἀνάγνωσή του...
Ὡστε ἔτσι, ἡ Λάουρα ἐξαυλῶνταν, ἀ-
παλλασσόταν ἀπὸ τὸ σάρκινο περιβάλλον
τῆς στίς στιγμὲς πού δὲν ἦταν ἀφωσιω-
μένη στὸν ἔρωτα. Κι' ἔτσι τὸ κορμί της,
ὅταν δὲν λάβει μέρος στὸ θεοὸ ὁλοκά-
τωμα, μαραινόταν.

Ὁ Μιβίλ ἐξέκρινε τὸ γράμμα τοῦ χρη-
ματομεσίτου μ' ἕνα εἰρηνικὸ χαμόγελο
στὰ χεῖλη. Ἐσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ στὸ
γράμμα τῆς Λάουρας, βεβαιώνοντάς τιν
γιὰ τὴν φλόγα τοῦ αἰσθηματός του.
Ἡ Λάουρα τοῦ ἀνέγινε τὴν ἐπιστρο-
φὴ τῆς σὲ μιὰ βδομάδα. Στὸ διάστημα
αὐτό, παρακολουθοῦσε τὴν διακυμάνει-
σιν τοῦ χρηματιστηρίου. Οἱ μετοχὲς τῆς Ἀ-
ρεκίπας ἔπεσαν συνεχῶς.

Χάνα 200.000 φράγκα σήμερα, δια-
πίστωσε τὴν τετάρτη μέρα.
Αὐτὸ σχεδὸν τοῦ προξενόσε εὐχαρί-
στηση κι' ἐνῶ παρακολουθοῦσε τὸ κλά-
δεμα τῶν δέντρων τοῦ κήπου του ἀπ'
τὸν κηπουρὸ, μιὰ λέξη στριφογύριζε μέ-
σα στὸν νοῦ του:

—Πολυκράτης.

Ἐπὶ κάμποσες μέρες εἶχε τὴν προα-

σθησὴ ἐνός ὑποβίου πολέμου ἐξοντώσεως
ἐναντίον τοῦ πεπρωμένου. Στὴν ἀρχή, εἶ-
χε σχεδὸν εὐχρηστὴ τὴν ἥττα, μπροστὰ
στὴν ορβανότητα τῆς καταστροφῆς ὅμως,
ἔχασε τὸ ἠθικὸν του.

Ἀρχίζε νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτὸ του νευ-
ρικὸ, δέξυθμο. Κι' ἡ Λάουρα πού ἀργού-
σε νὰ ἐπιστρέψῃ! Δὲν εἶχε καθυσχάσει
ἀκόμα ὁλοσδιόλου μετὰ τὴν κατὰστασιν τῆς
μητέρας τῆς—αὐτὸ ἰσχυρίζονταν τουλάχισ-
στον—κι' ἡ ἴδια ἐξακολουθοῦσε νὰ νοιώ-
θῃ κούραση. Ὡστε ἔτσι, ἦταν ἄραγε
ὠφέλιμο, γιὰ μιὰ χίμαιρα, νὰ μὴ ἐμπο-
δίσῃ τὴν καταστροφὴν της; Ἐπρεπε, ἀπε-
ναντίας τὸ ταχύτερο, νὰ περιορίσῃ τὴς
ζημιές. Ναί, ἔπρεπε νὰ τηλεγραφήσῃ ἀ-
μέσως στὸν χρηματομεσίτην της. Κι' ἔτσι,
γλυτώνοντας ἀπὸ τὴν καταστροφὴ, πόν-
τως μετὰ ἀρκετὴ ζημία, ὁ Μιβίλ θὰ εἶχε
κάνει ἱκανὴ θυσία.

Ἐν τούτοις, ἄφησε νὰ περάσουν ἀκό-
μα εικοσιτέσσερις ὥρες.

Ἡ ἐφημερίδα τῆς ἐπομένης τοῦ ἔφερε
μιὰ καταπληκτικὴ εἰδησιν: ὁ νηρικὸς ἄρ-
γυρος τῆς Ἀρεκίπας εἶχε ἀνερθῇ κατὰ
δεκαπέντε μονάδες. Μιὰ εἰδησιν δικαιο-
λογοῦσε τὸν ὕψωμό: μιὰ καινούργια ἀ-
νακάλυψιν διπλασίαζε τὴν χρησιμότητα
τοῦ μεταλλοειδούς.

Ποτὲ χρηματιστηριακὴ διακύμανση δὲν
εἶχε ἀφήσει τὸν Μιβίλ σὲ μεγαλύτερη ἀ-
βεβαιότητα: ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτὸ του κα-
θυστερούμενο κι' ὅμως λυπόταν πού δὲν
εἶχε τηλεγραφήσει τὴν προηγουμένη μέ-
ρα. Δὲν εἶχε πᾶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ριζί-
στὴν θάλασσα τὸ δαχτυλίδι τοῦ Πολυ-
κράτους: οἱ θεοὶ εἶχαν περιφρονήσει τὴν
προσφορὰν του, προτοῦ τὴν κάνει καν.

Ἡ ὕψωση τῶν μετοχῶν συνεχίστηκε.
Οἱ τιμὲς δὲν ἔφθασαν φυσικὰ στὸ ἀρχικὸ
ὕψος ἐπίπεδο, σταθεροποιήθηκαν ὅμως,
ἐλαττώνοντας τὸ ἐλάχιστον τὴν ζημία
τοῦ Μιβίλ. Πάντως, φθινὰ τὴν εἶχε γλυ-
τώσει. Δὲν θὰ παραδεχόταν νὰ διατρέξῃ
καὶ πάλι τὸν ἴδιον κίνδυνον κι' ἔγραψε στὸν
χρηματομεσίτην του νὰ τοῦ πούλῃ τὴς
μετοχὲς, ἀγοράζοντας ἄλλες, πολὺ πιὸ
σταθερές.

Στὸ ἀναμεταξύ, τὰ γράμματα τῆς Λά-
ουρας ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶναι ἀνυσ-
χαστικά. Δὲν παραινοῦνταν κατὰ θετι-
κὸ τρόπο, ἕνα εἶδος μελαγχολίας ὅμως
ἐξεχώριζε πῶς ἀπ' τῆς γραμμῆς. Ἐφ'
δὲν ἦναι μὴτέρα τῆς ἦταν ὀριστικὰ ἐκτὸς
κινδύνου, ποῖος ὁ λόγος νὰ παρατείνῃ
τὴν διαμονήν της; Ὁ Μιβίλ εἶχε τὴν ἐν-
τύπωση πὼς τοῦ ἔκρυβαν κάτι. Κάθε ἄλ-
λος στὴν θέση του θὰ ὑποπτευόταν μιὰν
ἀπιστίαν. Αὐτὸς ὅμως... ποτέ!

Κάθησε καὶ τῆς ἔγραψε:
Ἐξαγνιζομένη! Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακα-
λουθῶ νὰ ζῶ χωρὶς ἐσένα. Με λυώνει ἡ
ἀγωνία. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ
γιατί, μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς μὰς περι-
στοιχίζουν ἕνα σωρὸ μαγανιέτες. Ἴσως
ὅταν βρεθῶμε ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο,
νὰ διασαφηνισθοῦν ὅλα. Ἄν δὲν μπο-
ρῇς ὅμως νὰ ἐπιστρέψῃς ἂν, ὅπως τὸ
φοβοῦμαι, εἶσαι πολὺ κουρασμένη γιὰ νὰ
ἀνβῆς σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι, γράψε μου τὸ
εἰλικρινές. Πρέπει νὰ μάθω τὴν ἀρρώ-
στειαν. Μόνο ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ λά-
βουμε τὰ μέτρα μας.

Δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ ἀπάντησιν. Ἡ Λά-
ουρα τοῦ γράψε πὼς ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτὸ
τῆς ἐξαντλημένη, μολοντί δὲν ὑπέφερε
ποῦθεν. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δὲν τῆς ἐ-

πέτρεπαν τὸ ταξίδι καὶ τὸ κλίμα τῆς
Κυανῆς Ἀκτῆς. Ἰκέτευε τὸν Μιβίλ νὰ
κάνῃ ὑπομονή καμμιὰ δεκαριά μέρες,
καμμιὰ δεκαπενταριά τὸ πολὺ. Στὸ ἀνα-
μεταξύ, ἀναπαύονταν, ἔκανε ὑπερσυστο-
μὴν στὴν σάιζ-λόγκ της...

Στὴν σάιζ-λόγκ της; Γιατί ὅχι στὸ
κρεβάτι της;... Τῆς πρότεινε νὰ τὴν στεί-
λῃ σ' ἕνα σανατόριο. Ἐκείνη ἀρνήθηκε
μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι δὲν ἦταν τόσο σοβα-
ρὰ ἀρρώστη. Ἐκείνος ὅμως ἤξερε πὼς
δὲν ἦταν ὑπερβολὴ αὐτὴ πού τῆς ἔγρα-
φε, ὅπως γνώριζε τὴν ἀρρώστειαν πού ὑ-
πέσκαπτε τὴν Λάουρα. Ἡ ἀρρώστειαν τῆς
ἦταν ἀγνωστὴ στὴν ἐπιστήμη—καὶ τὴν
ὀδηγοῦσε πρὸς τὸ πεπρωμένο της.

Ἐν τούτοις, ὅπως δὲν τὸν ἐνοιῶσα πο-
τέ. Εἶναι παράξενο πὼς δὲν μετὰ ὠφελεῖ
αὐτὴ ἡ ζωὴ τῆς γαλήνης. Κι' ὅμως, μὴν
ἀνυσυχῇς...

Τὴν κουρασμένη θὰ ἦταν γιὰ νὰ γρά-
ψῃ αὐτὲς τὶς γραμμῆς. Μετὰ κάθε θυσία,
δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀδρανής.

Καθὼς ὁ Μιβίλ ἔγραφε μιὰ βιαστικὴ
ἀπάντησιν, χτύπησε ἡ πόρτα. Ἦταν κά-
ποιος γείτονας πού ζητοῦσε κάτι «φελιά-
σματα» γιὰ τὶς ὀργανώσεις του. Λίγο ἄρ-
γότερα, τὸν ἐνώχλησαν γιὰ τὶς προσεχεῖς
κοινωνικὲς ἐκλογές. Τοῦ πρότειναν μιὰ
θέσιν συμβούλου.

Στὸν τρίτον ἐνοχλητικὸ πού ἦρθε, ἔχα-
σε τὴν ὑπομονήν του:

—Εἶναι γιὰ τὴν ἀσφάλειαν, ψιθύρισε δει-
λὰ ὁ ὑπηρετὴς βλέποντας θυμωμένα τὸν
κύριό του.

—Τὶ δουλεῖς ἔχω ἐγὼ μετὰ τὴν ἀσφάλειαν;
—Τὸ πρόσωπο αὐτοῦ λέει πὼς ὁ κύριος
τὸ κάλεσε γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς ἀσφα-
λείας.

—Ἄ! εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ Μιβίλ. Ἐ-
γραφα πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες... Ἀς ἔρθῃ.

—Στάσου, ὅμως, Λουσιέν. Ὅχι. Δὲν
ἔχω τὸ μυαλό μου σὲ τέτοια πράγματα
σήμερα. Νὰ τοῦ πῆς νάρθῃ σὲ μιὰ βδο-
μάδα.

Ἐπὶ ἀπὸ δυὸ λεπτὰ, χτυποῦσε καὶ
πάλι ἡ πόρτα.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Μιβίλ ἀποκαωμέ-
νος πιά.

—Ἐπειθυμίζω στὸν κύριό πὼς ὁ πρᾶ-
κτωρ εἶπε ὅτι ἡ ἀσφάλεια γιὰ τὴν βίλλα
ἔληξε πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα.

—Νὰ τοῦ πῆς πὼς τὴν γράφω στὰ πα-
λιά μου τὰ παπούτσια...

Ἦταν πολὺ ζεστὸ τὸ ἀπόγευμα, μο-
λοντί ἦταν μέσος Ἰουνίου. Ἐνας καυτὸς
ἄνεμος ἔκανε νὰ γέρνουν τρίζοντας τὰ
πεῦκα. Ὁ Μιβίλ ὀδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνη-
τό του ὁλοταχῶς χωρὶς νὰ κατορθώῃ
νὰ δροσιστῇ καθόλου.

Συνέχισε τὸν δρόμο του πρὸς τὰ βο-
ρειοδυτικά. Ἦξερε καλὰ αὐτὸν τὸν δρό-
μο πού εἶχε ἀκολουθήσει μέρα, πρὶν ἀπὸ
δυὸ βδομάδες, πηγαίνοντας στὸν Ζὰν Σο-
λομά.

Ὁ παράξενος φιλόσοφος ὀνειροπολοῦ-
σε μέσος στὸ σπίτι του πού ἦταν ἐπιμελῶς
κλεισμένο γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν ὑπερβολι-
κὸ καύσωνα. Ἡ ἀφίξη τοῦ Μιβίλ, πού
ἦταν κατασκαφισμένος, δὲν τοῦ ἔκανε με-
γάλη κατάπληξη. Τὸν ρώτησε ἀμέσως:

—Ἐ λοιπόν;

—Πεθαίνει, φώναξε ὁ Μιβίλ. Τὸ προ-
σπαθάνομαι, εἶμαι πεπεισμένος. Καὶ δὲν
μπορῶ νὰ πάω κοντὰ της.

Ὁ Σολομά, ζήτησε μερικὲς ἐξηγήσεις
πού ὁ ἄλλος τοῦ τῆς ἔδωκε μετὰ λίγα λό-
για. Ὑστερα συνέχισε:

—Ξέρω πὼς θὰ θέλατε νὰ τὴν ἐβλεπα-
γὶν νὰ τὴν ἐξετάσω. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ
τὴν ἐμπιστοσύνην σας, δὲν τὴν ἀξίζω ὅ-
μως. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα γι' αὐ-
τήν.

Μὴν γελίστε, ἴσως μονάχα ἐσεῖς...
Πιστεύετε σ' ἀλήθειαν;

Ποῖος ἔξερει; εἶπε σηκώνοντας τοὺς
μους ὁ Σολομά.

Ὁ Μιβίλ ἀναστέναξε.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι τρέλλες!

—Κι' ὅμως ἐξανήρθατε νὰ μετὰ δῆτε.

—Σὲ ποιὸν θέλατε νὰ πάω;

—Ὅπως ὅποτε, σκέφθηκε ὁ Μιβίλ, ὅταν
βρέθηκε καὶ πάλι στὸ δρόμο, φεύγω αὖ-
ριο. Δὲν μπορῶ νὰ μένω πιά μακριὰ της.
Ἔστω κι' ἂν μετὰ μισήσῃ.

Πρὸς τὸ παρὸν, δὲν βιάζονταν νὰ ἐπι-
στρέψῃ. Αὐτὴ ἡ βίλλα πού τόσο τὴν εἶχε
ἀγαπήσει μετὰ τὸς κήπους, τὰ πλούτη
τῆς τοῦ προξενόσε φρίκη.

Ὁδῆγῃσε τὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ τοὺς
πιὸ ἀνώμαλους δρόμους σὺν νὰ ἤθελε
νὰ συμβῇ κανένα δυστύχημα.

Νύχτωνε στὴν ἐπιστροφή του. Διάλεξε
ὅμως, ἐγκαταλείποντας τὴν ἀκροθαλάσ-
σιαν, τὸν δρόμο τοῦ δάσους.

Ἀπὸ ἕνα ἄδενδρο μέρος, παρατήρησε

II

μιὰ μεγάλη κόκκινη γραμμὴ στὸν οὐρα-
νό. Κι' ὅμως, εἶχε δὴ νὰ σβύσουν πρὶν
ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, οἱ τελευταῖες
λάμψεις τοῦ δειλινοῦ. Αὐξήσε τὴν ταχύ-
τητα σὺν νὰ ἐνοίωθε κανένα προαίσθημα.

..Τώρα, ἦταν βέβαιος. Δὲν ἐνοιῶθε ὅ-
μως τὴν παραμικρὴ ἀπελπίσιν. Ἀπεναν-
τίας, τὸν κυριεῖε μιὰ ἀνακούφιση, μιὰ
χαρὰ. Ἄν οἱ θεοὶ ζητοῦσαν παραπάνω
κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴν θυσία, αὐτὸ σήμαινε πὼς
ἦσαν ἀχόρταγοι...

Κι' ὅμως, ἦταν καταστροφὴ. Κι' ἡ
ἀσφάλεια δὲν εἶχε ἀνανεωθῇ! Τώρα ἤξε-
ρε γιατί τὸ ἴδιο πρᾶξιν εἶχε ἀρνήθῃ νὰ δε-
χθῇ τὸν πράκτορα πού ζητοῦσε τὴν ἀνα-
νέωσή της. Ἦξερε πὼς μιὰ δύναμις τοῦ
ὑποσυνειδήτου, ὑπὸ υορφὴν λόγας, τὸν
εἶχε κἀνὶ νὰ διώξῃ τὸν πράκτορα.

Πρῶτης γραμμῆς πυροκαϊά. Εἶχε πᾶσει
φωτιὰ τὸ γκαράζ ὅπου τὴν ἐπερίσκεψαν
τοῦ σωφὲρ πού κάπνιζε ἀνάμεσα σὲ βυ-
τία μπενζίνης. Μόλις εἶδε νὰ παίρνῃ φω-
τιὰ ἡ μπενζίνη, ἔχασε τὴν ψυχραιμία του
κι' ὥρμησε ἔξω γιὰ νὰ καλέσῃ εἰς βοή-
θειαν.

Ὁ Μιβίλ πληροφορήθηκε ὅλα αὐτὰ
φθάνοντας κοντὰ στὸ καμινί. Οἱ σκαπα-
νεῖς πού εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὶς Κάννες πο-
λεμοῦσαν δυὸ ὥρες τὴν πυρκαϊά. Τέλος,
τὴν εἶχαν καταστειλεῖ, ἡ βίλλα ὅμως ἦ-
ταν ἕνας ἀμορφος σωρὸς ἐρείπων... Τὰ
βιβλία, οἱ πίνακες, οἱ συλλογές, ὅ, τι εἶ-
χε ἀγαπήσει ὁ Μιβίλ δὲν ὑπῆρχαν πιά.

Ὁλόγυρά του, ἀπελπισμένοι ὅλοι ἔκα-
ναν σκόλια. Μόνος ἀτάραχος, ἦταν ὁ
Μιβίλ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν
τὴν ἀταραξίαν του.

Τὸν πλησίασε ἕνας μικρὸς τηλεγραφι-
κὸς διανομεὺς καὶ τοῦδωκε ἕνα τηλεγρά-
μμα.

Ὁ Μιβίλ τοῦ τὸ ἄρπαξε ἀπ' τὰ χεῖρα
καὶ διάβασε:

«Κατεπεῖγον. Νύχτα. Εἶμαι
πολὺ ἐκκουρασθὴ ἀπόψε. Ἐλπίζω νὰ ἐπι-
στρέψω σύντομα. Σ' ἀγαπᾷς».

Ἐμπῆξε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ἀπολυ-
τρώσεως, χωρὶς νὰ τὸν νοιάξῃ γιὰ ὅσους
τὸν περιτοίχιζαν πού ἀναρωτιόνταν ἂν
δὲν εἶχε τρελλαθῇ ἀπ' τὴν εἰκόνα τῆς κατα-
στροφῆς. Θὰ ἤθελε νὰ χορεύῃ

Τριβουλέτος

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Όλοι μας, λίγο πολύ ξέρουμε τον Ριγκολέττο. Ποιος από το μελόδραμα, ποιος από τις συναυλίες και ποιος από τους δίσκους του γραμμοφώνου. Η υπόθεσή του είναι παρμένη από την κωμωδία του Βίκτωρος Ουγκώ. «Ο Βασιλεύς διασκεδάζει» και είναι η τραγική περιπέτεια του γελωτοποιού του βασιλέως Φραγκίσκου του Α', του οποίου κλέβουν την κόρη.

Η ιστορία αυτή μπορεί να είναι μ' όλη την τραγικότητά της πολύ ωραία, αλλά δεν είναι διόλου η ιστορία του ιστορικού προσώπου που πήρε για πρότυπο ο Βίκτωρ Ουγκώ. Γιατί ο Ριγκολέττο υπήρξε ιστορικό πρόσωπο. Ήταν ο περιφημος «γελωτοποιός του βασιλέως» Τριβουλέτος, αυτός που χρησίμευε επίσης ως ήρωας ενός λαϊκού μυθιστορήματος, του Ζεβακό αν δεν μάς άπατά η μνήμη.

Αυτόν λοιπόν τον πραγματικό Τριβουλέτο, θα σκιαγραφήσουμε σήμερα, γιατί υπήρξε ένας τύπος πολύ ενδιαφέρον, με τον οποίο επεισοδικώς δέβαινα έχουν ασχοληθεί και άλλοι μεγάλοι συγγραφείς, εκτός από τον Βίκτωρ Ουγκώ.

■ ■

Ο Τριβουλέτος είχε γεννηθεί το 1479 στο Φονά-λέ-Μπλουά. Το πραγματικό του όνομα ήταν Φερνάν ή Φερνάλ. Το «Τριβουλέτος» είναι παρασπονδία που του δόσαν αργότερα.

Όταν έγινε 16 ετών ο Τριβουλέτος, που είχε γεννηθεί από φτωχούς γονείς, γύριζε κοκκαλιάρης και κακομοιριασμένος στους δρόμους του Μπλουά, γινόμενος αντικείμενο της γενικής περιφροσύνης, εξ αιτίας του εξωτερικού του. Πραγματικά, ο Τριβουλέτος ήταν ο πιο κακοφτιαγμένος άνθρωπος που μπορούσε ποτέ να φαντασθεί κανείς. Ήταν καμπούρης με το στήθος πεταγμένο προς τα έξω μ' ένα τεράστιο φάλι χωμένο στους ώμους, από το οποίο εξέχον μια μεγάλη μύτη και δυο τεράστια αυτιά, ενώ τα μάτια του ήταν χαμένα κυριολεκτικώς, μέσα στις κόγχες τους. Το ανάστημά του ήταν ανάστημα νάνου και τα πόδια του δυο κοντά και στραβά καλάμια με τεράστιες πατούσες. Τα χέρια του το εναντίον ήταν μακριά, τόσο, που βάλεγε κανείς πώς σεργιάνι στο έδαφος και κατέληγαν σε δυο παλάμες που μπορούσε να χωρέσουν οι δυο μαζί το κεφάλι βωδισού. Ήταν μ' άλλους λόγους ένα μεγάλο λάθος της φύσεως, μια ανθρωπίνη γελιογραφία, κάτι μεταξύ γοργίλλας και πιθηκανθρώπου του Ντάρντον.

Με την εμφάνισή αυτή, ο Τριβουλέτος ήταν επόμενο να αποτελέσει την καλλίτερη λιχουδιά της μαριέτας της εποχής του, ενώ αν ζούσε σήμερα ασφαλώς θα είχε στην αρχή τουλάχιστον, καλλίτερη τύχη: θα τον παρελάμβανε κανένας εξυπνος επιχειρηματίας και θα τον έκανε δημόσιο θέαμα.

Όπως σήκωτε, όμως και στην εποχή του ο Τριβουλέτος δεν τα πέρασε και τόσο άσχημα.

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος 12ος που παραθέριζε στον γενέθλιο πύργο του άκουσε για τα βάσανα του Τριβουλέτου και είπε να του τον φέρουν. Έμεινε κατάπληκτος. Τόσο για την ασχήμια του όσο και για το πνεύμα του. Γιατί ήταν ένα πρότυπο τάδεως πνεύμα ο Τριβουλέτος. Μέσα σ' εκείνο το τερατώδες κρενίο ανθρώπου το πιο ραφινά-

ρισμένο μυαλό. Παρατηρητικός, θυμόσοφος, σκόπιμος, άπιστευτος συχνά δηκτικός, ευστροφος: αυτός ήταν ο πνευματικός Τριβουλέτος. Ο Λουδοβίκος τον κράτησε άμεσως στην αυλή του, για να διασκεδάσει τις ώρες της ανίας του. Έτσι ο Τριβουλέτος έγινε «ο γελωτοποιός του βασιλέως». Τον πήραν από τα χέρια των λακέδων και του άλλου προσωπικού, που διαρκώς τον πείραζαν, τον έντυσαν στο βελούδο και τον ώρισαν... και γκουβερνάντη.

Ο Λουδοβίκος 12ος αγαπούσε πολύ τον Τριβουλέτο. Δεν μπορούσε να κάνει χωρίς αυτόν. Στις εκστρατείες δέ τον έπαιρνε μαζί του. Ο Τριβουλέτος όμως ήταν εξαιρετικά φοβιστάριος. Τον έπιανε πανικός όταν άκουε τις κανονιές. Μια μέρα ενώ το κενονίδι έπαιρνε κι' έδινε, ο βασιλεύς τον έχα-

Προτομή του Τριβουλέτου
έπάνω σ' ένα Ιταλικό μετάλλιο.

σε. Στέλνει να τον βρουν αλλά αφαντος ο Τριβουλέτος.

—Θέλω να μου φέρετε τον Τριβουλέτο! φωνάζει ο βασιλεύς.

Έτρεξαν λοιπόν και δεμένοι και σε λίγο βρίσκουν τον γελωτοποιό τρυπωμένο κάτω από ένα κρεβάτι εκστρατείας.

Αλλά και ο Τριβουλέτος αγαπούσε τον βασιλέα του που τον είχε προστατέψει. Όταν ο Λουδοβίκος πέθανε, ο Τριβουλέτος τον έκλαιγε επί μέρες και δεν ήθελε ούτε να φάγη ούτε να πι.

■ ■

Μα και ο διάδοχος του Λουδοβίκου, Φραγκίσκος 1ος που κληρονόμησε μαζί με τον θρόνο και τον γελωτοποιό, αγαπούσε τον Τριβουλέτο. Μόνο που κάποτε του φερόταν λίγο σκληρά. Ο Τριβουλέτος όμως δεν τον άφησε απλήρωτο.

Μια μέρα ο Φραγκίσκος φωνάζει τον γελωτοποιό, όπως θα φώναζε τον σκύλο του: —Τριβουλέτο, έδω!

Ο Τριβουλέτος απάντησε στην πρόσκλησή αυτή μ' ένα γαϊγύσμα.

—Τί σημαίνει αυτό, καμπούρη; του λέγει λίγο θυμωμένος ο Φραγκίσκος.

—Σημαίνει Μεγαλειότητα, ότι μου κάματε την τιμή να μου απευθύνετε τον λόγο σαν σκύλος, και έπρεπε να σας απαντήσω σαν σκύλος.

Ο Φραγκίσκος δεν θύμωσε για την απάντηση, απεναντίας γέλασε. Κι' άλλες φορές έτυχε ο Τριβουλέτος να τον απαντήσει με το κυνικότερο τρόπον του κόσμου μ' ο Φραγκίσκος τον ανεχότανε. Όσες φορές δέ κατάπληκτοι οι αυλικοί του του εξέφραζαν την αγανάκτησή τους κατά του γελωτοποιού, ο Φραγκίσκος τους απαντούσε:

—Τί τα θέλετε, έχει πολύ μυαλό μέσα στο κεφάλι αυτό του τρελλού (Ο Φραγκίσκος έπαιζε με την λέξη «φού» που στα γαλλικά σημαίνει τρελλός, και γελωτοποιός).

Μια μέρα πάλι ο βασιλεύς ο Φραγκίσκος συζητούσε με τους επιτελείς του για μια εκστρατεία κατά της Ιταλίας και προσπαθούσαν όλοι να βρουν το μέρος από το οποίο θα γινότανε η εισβολή. Στή συζήτηση παρίστατο όπως άλλωστε και σ' όλες τις αυλικές συζητήσεις και ο Τριβουλέτος. Για μια στιγμή επεμβαίνει απρόσκλητος στην συνομιλία και τους λέγει:

—Γυρεύετε, κύριοι μου μέρος από το οποίο να μπορέσετε να εισβάλετε στην Ιταλία, ενώ δεν σκεφθήκατε το σπουδαιότερο.

—Ποιό είναι γελωτοποιέ;

—Από πού θα βγείτε!...

Κάποτε πάλι, οι υπηρέτες για να τον τιμωρήσουν για κάποιο άστειο του, τον κάρφωσαν από το ένα αυτί σ' έναν τοίχο. Ο Τριβουλέτος άρχισε να φωνάζει και σε λίγο έτρεχαν και τον ατελευθέρωναν. Ο βασιλεύς φώναζε: «Ολο το προσωπικό των ανατόμων ιπποστά του κι' άρχισε να τους ρωτά ποιος κάρφωσε τον Τριβουλέτο απ' το αυτί. Όλοι απάντησαν «Δεν είμαι, εγώ, Μεγαλειότητα, δεν είμαι εγώ...». Τέλος ο βασιλεύς ρωτά και τον Τριβουλέτο, «Πές μας τώρα και συ Τριβουλέτο, ποιος ήταν;».

—Δεν ήμουν ούτε εγώ, Μεγαλειότητα! απάντησε ο τελευταίος και έσκασε στα γέλια.

■ ■

Ο Τριβουλέτος πέθανε στα 1536. Είχε γεννηθεί όπως είπαμε στα 1479, άρα άφησε σε ηλικία 57 ετών περνού τον κόσμο αυτό στον οποίο, παρά την φυσική του δυσμορφία και την παράδοξη κοινωνική θέση του, έζησε οποσδήποτε εύτυχης, εύτυχέστερος ως δούλος, παρ' ότι δεν έζησαν άλλοι ως ελεύθεροι άνθρωποι. Ουδέποτε είχε παντρευτεί—ποιά άλλοστε θα δεχότανε να τον κάνει άντρα της;—και φυσικά ποτέ του δεν είχε αποκτήσει καμιά κόρη, όπως τον θέλει ο Βίκτωρ Ουγκώ στο δράμα του «Ο βασιλεύς διασκεδάζει» και όπως τον θέλει ο συγγραφέας του μελοδράματος «Ριγκολέττο».

Λένε μάλιστα πως ο Τριβουλέτος έχει γράψει και κάποιο βιβλίο, με πολύ ταλέντο μάλιστα, ίσως τα απομνημονεύματά του. Αλλά αυτό φαίνεται πολύ άπιανο γιατί κανένα τέτοιο βιβλίο δεν βρέθηκε.

Αναφέρεται μάλιστα και το εξής ανέκδοτο.

Ένας αυλικός, πείραζε κάποτε τον Τριβουλέτο:

—Εσύ πρέπει εξάπαντος να γράφεις το βιβλίο της ζωής σου.

—Ό! κύριε, απάντησε ο Τριβουλέτος και τί άξία θα είχε αφού υπάρχουνε σεις!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Πώς έγινε διάσημη ή Λουίζα Ράινερ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ

Αριστερά: Η Λουίζα Ράινερ στον ρόλο της συζύγου του Ζιγκφελντ Άννας Χέλντ που φημίζονταν για τα εξαιρετικά μάτια της. Δεξιά: Μια εκφραστικώτατη φωτογραφία της Λουίζας Ράινερ.

Πριν από δυο μήνες ακόμη κανείς στο Χόλλυγουντ δεν ενδιαφερόταν για την Λουίζα Ράινερ. Κανείς δεν της έδινε σημασία, ούτε συνεντεύξεις για να μάθουν από πού ήρθε και τι έκανε...

Ήρθε όμως κάποια βραδυά που τα πράγματα άλλαξαν εντελώς απότομα. Έ. κείνο το βράδυ παίζονταν στον μεγαλύτερο κινηματογράφο του Χόλλυγουντ το περίφημο φιλμ του Μάξ Ράινχαρτ «Ο μεγάλος Ζιγκφελντ». Στο φιλμ εκείνο ντεμπούταριζε στην οθόνη και η Λουίζα Ράινερ στον ρόλο της Άννας Χέλντ, της πρώτης συζύγου του Ζιγκφελντ.

Και μόλις τελείωσε το φιλμ, το μοναδικό θέμα συζητήσεως όλων το είχαν δη ήταν η Λουίζα Ράινερ. Το νέο άστρο που ανέτελλε τόσο θριαμβευτικά και υπήρξε για όλους μια πραγματική αποκάλυψη.

Δεν είχαν πολλά να πουν σχετικά με τη ζωή της. Μόνο ότι είχαν αρκετές επιτυχίες στα θέατρα του Λονδίνου, της Βιέννης και του Παρισιού. Και ότι ήταν προστατευόμενη του Μάξ Ράινχαρτ.

Υστερα της ανέθεσαν ν' αντικαταστήσει την Μύρνα Λού στον φιλμ «Δραπεύσεις». Μετά την πρώτη παράσταση του φιλμ, ένα σύνταγμα ρεπόρτερς κατέκλυσε τα στούντιο της Μέτρο-Γκόλντγουιν για να πάρη συνέντευξη με την Λουίζα.

Όταν πληροφορήθηκε την άφιξή τους, η νεαρώτατη στάρ έτρεξε άμέσως στο γραφείο του διευθυντού του διαφημιστι-

κού τμήματος. Στα μάτια της ζωγράφεζονταν ένας παιδιαστικός τρόμος.

—Σας παρακαλώ, κύριε διευθυντά, πητε τους ότι δεν μπορώ να τους δεχθώ... δεν μπορώ... «Ας γράψουν για άλλους ήθοποιους που έχουν διάφορα πράγματα ν' ανακοινώσουν στον κόσμο. Εγώ τις σκέψεις μου τις κάνω για τον εαυτό μου, όχι για να τυπωθούν».

«Εμοιαζε μ' ένα φοβισμένο παιδάκι κι' ο διευθυντής την λυπήθηκε. Έδωσε τους δημοσιογράφους με την πρόφαση ότι η Λουίζα είχε αδιαθετήσει ξαφνικά.

■ ■

Πραγματικά θά της ήταν δύσκολο ν' ανοίξη την καρδιά της στους ξένους, την νεανική καρδιά της που ήταν ραγισμένη από κάποια αίσθηματική τραγωδία, και ν' αποκαλύψη τις μεγαλοδικές σκέψεις που βάριαν την ψυχή της. Γιατί όπως μου διηγήθηκε μια στενάτατη φίλη της που υπήρξε και συμμαθήτριά της η ζωή της Λουίζας είχε συντριβή βαθύτατα από ένα τραγικό γεγονός που έθεσε τέρμα σ' έναν έρωτα πραγματικά μεγάλο και όχι συνθησιμένο...

Συναντήθηκαν η Λουίζα κι' ο άνδρας του οποίου αποσιωπήθηκε το όνομα—σε έναν από τους μεγάλους αποκρημάτους χορούς που ξετρελλάνουν κυριολεκτικά τους Ευρωπαίους. Και εκείνος και η Λουίζα είχαν αναγκασθεί από γνωστούς των να πάνε στο χορό χωρίς να έχουν καμιά διάθεση γι' αυτό. Η Λουίζα γιατί δεν της άρεσαν καθόλου οι διασκεδάσεις

κι' εκείνος γιατί είχε να τελειώσει κάποιο αρχινισμένο χειρόγραφο. Ήταν ένας από τους γνωστότερους νέους πολιτευομένους της Εύρώπης. Στεκόταν εκεί σε μια γωνιά χωρίς να χορεύει, σαν μια μελαγχολική εξαίρεση ανάμεσα στις εύθυμες συντροφίες. Ήταν ψηλός και λεπτός μ' το πρόσωπό του, πρόσωπο διανοούμενου, δεν ήταν όμορφο παρά μονάχα τις στιγμές που μιλούσε. Τότε φωτιζόταν ολόκληρο από μια καταπληκτική φλόγα.

Όπως οι περισσότεροι πραγματικοί άνδρες, το άρεσε πολύ η απλότητα και η φυσικότης. Και η Λουίζα Ράινερ ήταν η πιο άφελής και φυσική γυναίκα που είχε συναντήσει ποτέ.

Το ειδύλλιο που αναπτύχθηκε ανάμεσα στα δυο αυτά πλάσματα ήταν στο είδος των ρομάντσων που έγραψε ο Δουμάς. Τρυφερό, αίσθηματικό, φλογερό.

Η Λουίζα ένοιωθε κάποια έκπληξη: —Εκείνος είναι τόσο διάσημος, τόσο μεγάλος, Θεέ μου! σκεφτόταν. Πώς μπορείς ν' αγαπήσει ένα άσημαντο κορίτσι σαν μένα;

■ ■

Της φάνηκε ότι δεν έπρεπε να τον παντρευτεί. Ένοιωθε φόβο στην σκέψη, ότι θα γινόταν γυναίκα ενός μεγάλου άνδρος. Φοβόταν ότι δεν θα ήταν όσο έπρεπε ικανή για να αντιμετώπιση τις απαιτήσεις και τα συμπεριπτώματα της δικής του ζωής. Γι' αυτό τον παρακάλεσε να μη συναντηθούν επί ένα χρόνο.

—Αν μετά ένα χρόνο, του είπε, εξακολουθείτε να με αγαπάτε, αν πεισθώ ότι η αγάπη σας είναι τόσο μεγάλη ώστε να παραβλέψω ότι εγώ είμαι ένα «τίποτα» μπροστά σας, τότε θα αφιερώσω όλη μου τη ζωή στο να σας κάνω ευτυχισμένο...

Χωρίστηκαν. Εκείνος είχε πολλές υποθέσεις να διεκπεραιώσει. Εκτός των άλλων και μια σειρά οικονομολογικών διαλέξεων. Η Λουίζα, εν τω μεταξύ έπαιζε με μεγάλη επιτυχία σ' ένα θεατρικό έργο του Σαίξπηρ και στην «Αμερικανική Τραγωδία» του Ντράιζερ.

Βρισκόταν στην Ιταλία για να ξεκουραστή λίγο, όταν έληξαν οι δώδεκα μήνες. Πήρε ένα τηλεγράφημά του: Της έλεγε ότι ήρνετο να την χόση πιά και ότι έπρεπε να παντρευτούν άμέσως. Έρχόταν να την συναντήσει με το αεροπλάνο του.

Επί δυο μέρες η Λουίζα έζησε σαν να ανιχνεύονταν, κλεισμένη σ' ένα δικό της κόσμο. Δεν βγήκε καν από το δωμάτιό της, άφωσιωμένη ολόκληρη στην ευτυχία που επρόκειτο ναρθ.

Την τρίτη μέρα μια στενή της φίλη την φώναξε στο τηλεφώνιο. Η Λουίζα δεν κατάλαβε παρά δυο-τρεις λέξεις απ' αυτά που της έλεγε: «Όλη μου τη συμπα-

Θεία... λυπήθηκε τόσο πολύ...!»

—Λυπήθηκες; ρώτησε η Λουίζα. Για ποιό λόγο;

—Επακολούθησε μια φρικτή ολιγόλεπτη σιωπή. Κι' ύστερα ακούστηκε πάλι η φωνή, διακοπτόμενη από τη συγκίνηση.

—Ωστε δεν άκουσες τίποτα; Δεν έμαθες ότι... έπεσε... με το αεροπλάνο του... και... σκοτώθηκε;...

—Η Λουίζα σωριάστηκε λιπόθυμη στο πάτωμα...

■ ■

Αυτό έγινε δυό χρόνια πριν. Η Λουίζα πληγώθηκε τρομερά από το δυστοχία αυτό, προσπάθησε όμως όσο της ήταν δυνατόν να ξαναβρεί την ψυχραιμία της. «Η ζωή μου, είπε στην οικογένειά της απλά, φωτίστηκε ολόκληρη από την αγάπη αυτή. Ένοιωσα τι είναι η πραγματική ευτυχία κι' άς βάστηξε τόσο λίγο...»

Για να ξεχάσει ρίχτηκε με καταπληκτική δραστηριότητα στη δουλειά της. Λίγους μήνες αργότερα, ο Μπόμπ Ρίτσι της Μέτρο-Γκόλντγουϊν την ανακάλυψε στο θέατρο και την λανσάρισε στον κινηματογράφο, όπου θριάμβευσε, όπως είδαμε.

Καμιά φορά η Λουίζα Ράινερ ξεκινά απ' το σπίτι της στη Σάντα-Μόνικα, χωρίς προκαθορισμένο δρομολόγιο. Περπατάει ώρες ολόκληρες επάνω στα βουνά κάνοντας σχέδια για το μέλλον.

Το σπίτι της είναι κοντά στον ώκεανό.

—Ενα απλό σπίτι που ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία της. Τίποτα το τεχνητό, το εξεζητημένο. Μεγάλα γραφικά δέντρα στολίζουν τον κήπο της. Και τα άγριο-λουλούδια φυτρώνουν εκεί όπως και τα έξωτικά λουλούδια της σέρας.

—Ενα ήλικιωμένο ανδρόγυνο κάνει την υπηρεσία του σπιτιού.

—Ο πιο πιστός φίλος της Λουίζας είναι ένας μεγάλος σκύλος, ο «Τζόνι», που την ακολουθεί παντού. Είναι ένα από τα ωραιότερα σκυλιά του κόσμου και η Λουίζα υπερηφανεύεται γι' αυτόν.

—Είναι ωραίος σαν την Γκρέτα Γκάρμπο! λέγει.

Και με τον τρόπο που το λέει αυτό καταλαβαίνει κανείς ότι είναι το μεγαλύτερο κομπλιμέντο που θα μπορούσε να κάνει στην ασύγκριτη Σουηδή ηθοποιό.

—Ακόμα και στα χρώματά των φορεμάτων της ακολουθεί τη φύση. Ελέπτε φορέματα πράσινα σαν τα δέντρα, γαλάζια σαν τη θάλασσα και ρόδινα σαν τον ούρανο την ώρα που δύει ο ήλιος.

Τραγουδεί περίφημα. Λατρεύει τη μουσική. Αφού πήραμε το τσάι μας μου έβαλε στην ραντιόλα της όλη την «Ενάντη Συμφωνία» του Μπετόβεν από δίσκους. Καθόταν και την άκουε σαν διανοημένη. Και όταν έβουσαν και οι τελευταίες νότες του αριστουργήματος αΐτού, μου φώναζε καθώς την αποχαιρετούσα:

—«Υστερα από τη μουσική αυτή, πηγαίνετε στην εφημερίδα σας και γράψετε, αν μπορείτε, για συνηθισμένα πράγματα!...»

—«Όχι, δεν μπόρεσα να το κάνω αυτό. Όμως έγραψα για το πιο εξαιρετικό κορίτσι που ανιήνθησα ποτέ στη ζωή μου.

ΤΖΕΡΡΥ ΛΑΝΙΕΡ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Η υπόθεση Παγκό

Την περασμένη εβδομάδα έγινε στο δικαστικό μέγαρο της Νάντης, στη Γαλλία, ένα αιματηρό δράμα: Έδικάζοντο για κάποια υπόθεση τους κάποιους κ. Έρβέ και μια Κα Σασώ. Κατά την διάρκεια της διαδικασίας ο Ένας εκ των διαδίκων, ο κ. Έρβέ, έβγαλε πιστόλι και πυροβόλησε κατά της Κα Σασώ.

Τα δράματα του είδους αυτού δεν είναι σπάνια στα δικαστικά χρονικά. Έτυχε κι' άλλες φορές, να σημειωθούν παρόμοια επεισόδια: διάδικος πυροβολεί εναντίον του αντιδίκου του, κατηγορούμενος εναντίον του δικαστού, όπως η περίπτωση του προέδρου Φλορ που επιτροβολήθηκε από κάποιον τον όποιο κατέδικασε, χωρίς ευτυχώς να το δρούν οι σφαίρες κ. ο. κ.

Από τις πιο ενδιαφέρουσες όμως είναι η περίπτωση, η γνωστή υπό το όνομα «Υπόθεση Παγκό». Ενδιαφέρουσα κατά το ίδιο ότι ο διαδίκος πυροβολεί εναντίον του φορέα... εναντίον του συνηγόρου! Ένας απόστρατος αξιωματικός, που είχε επιδοθή μετά την αποστράτευση του στο εμπόριο, διακείμενος το 1884 άδειασε και τις 5 σφαίρες του πιστολιού του κατά του πληρεξουσίου, γιατί είχε σχηματίσει την εντύπωση ότι τον ζημίωνε με την στάση του. «Ως εκ θαύματος όμως, ο δικηγόρος αυτός πληγώθηκε μάλλον έλαφρά, αλλά και πράγμα περίεργο, μετά εξή μηνες ο δράστης άθωνόταν από τους ένορκους του Σηιουάνα.

—Ιδού τώρα η υπόθεση:

Ο απόστρατος αξιωματικός Παγκό, είχε επιφορτισθή από ένα πλούσιο παρισινό έμπορο, τον κ. Λεζέν με την εκκαθάριση διαφόρων έκκερμένων υποθέσεων του, πολύ μπερδεμένων, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη κάποι παλαιών χρεών.

Στην αρχή, ο Παγκό, έδειξε ήλιο και δραστηριότητα, αλλά κατόπι, παραμελούσε την εργασία του, άργούσε πολύ να δώσει λογαριασμό, και εν γένει έδειχνε άδιαφορία που μαρτυρούσε κακή θέληση.

Μια μέρα ξαφνικά πεθαίνει ο Λεζέν και η χήρα του εξέφρασε την επιθυμία να ξεκαθαρίση το ταχύτερο την κληρονομία της.

Επίεσε τον Παγκό και στο τέλος, αναγκάσθηκε να του κάνει μήνυση. Ζητούσε από τον Παγκό να της πληρώσει 15.000 φρ. ποσό για το όποιο δεν της είχε δώσει κανένα λογαριασμό. Το δικαστήριο ώρισε έναν έμπειρο γνώμονα για να εξετάση τους λογαριασμούς, και αυτός ύστερ' από καιρό, περιώριζε τις αξιώσεις της ναυαγούσης σε 3.500 φρ. μονάχα. Το δικαστήριο έπεδικασε την χήρα το ποσό αυτό, αλλά ο Παγκό κατορθώνει να βρει κάτι αποδείξεις, από τις οποίες προέκυπτε ότι είχε πληρώσει μέρος των ζητουμένων από αυτόν ποσών στον προϊστάμενό του, όταν ζούσε.

Η χήρα όμως Λεζέν δεν ήθελε να ακούση τίποτε και έννοούσε να πληρωθή στο άσπιο. Ο Παγκό έγινε έξω φρενών. Αρχίζει να στέλνει γράμματα και σημειώματα στην ενάγουσα, στους συνηγόνους της, ακόμη και στους δικαστές, έφθασε δέ μέχρι του σημείου να βρει επί δικαστηρίου και αυτόν τον πρόεδρο, Περρό ντε Σαζέ, που τον είχε καταδικάσει. Ο πρόεδρος, τον συγχώρησε γι' αυτό, αλλά η καλωσύνη του δεν άφώτισε τον θυμωμένο Παγκό. Έξακολουθούσε να απειλή γην και ούρανόν.

—Δεν θ' άργήσω, έλεγε, να περάσω από τους λόγους στα έργα.

Η Κα Λεζέν, τα χρειάσθηκε κατά το δη λεγόμενον και έζήτησε από τον συνηγόρό της να έλθη σε κανένα συμβιβασμό με τον παλαδό αυτόν. Δέχθηκε μάλιστα να του δίνει για την ζημία που του έκανε, όπως εκείνος έσχυριζότανε, 600 φρ. τον χρόνο ισοβίως και 2000 φρ. μέσα σε δυό χρόνια.

Ο Παγκό ζητούσε 4.000 φρ. και άμέσως! Η υπόθεση στο τέλος ξαναγυρίζει στα δικαστήρια και αδυνατώντας πια να συγκρατηθή σε μια συνεδρίαση, ο Παγκό, πυροβολεί κατά του δικηγόρου της Κα Λεζέν, έξαποστέλλοντάς του και τις πέντε σφαίρες του πιστολιού του!

Γιατί όμως ο Παγκό να πυροβολήση κατά του δυστυχισμένου δικηγόρου, και να μην πυροβολήση κατά της ίδιας της αντιδίκου του; Γιατί, όπως έλεγε, ο ίδιος, η Κα Λεζέν, δεν είχε φανή αδιάλλακτη παρά μονάχα γιατί έτσι την συμβούλευε ο δικηγόρος της.

Και πραγματικά, ο μαίτρ Μπενουά Λεβύ, είχε άρνηθή στην αρχή όταν ο Παγκό πήγε να του κάνει ένα τελευταίο διάβημα, να επέμβη στην πελάτιδά του, για να φανή πιο συνδιαλλακτική. Το θέμα του όμως υπεστήριξε ότι όχι μονάχα δεν έξεωθούσε την πελάτιδά του στην αδιαιμία, αλλά και επανειλημμένως την είχε συμβουλέψει να φανή επιεικής. Αλλά οι αξιώσεις του Παγκό ήταν πια έξωφρενικές και δεν μπορούσε αυτός να την πιέση περισσότερο, χωρίς τον φόβο να παρεξηγηθή από την πελάτιδά του.

Το δικαστήριο των ένορκων, άθώωνε μετά 6 μήνες τον Παγκό. Προτού βγί από την αίθουσα του κακουγιδικείου ο Παγκό, πάντοτε θεατρικός, γύρισε προς τους ένορκους και τους ευχαρίστησε λέγοντας:

«Σώσατε κύριοι, από τον θάνατο την γυναίκα μου και τα παιδιά μου. Για να σ' αποδείξω ότι δεν κρατάω κανένα μίσος κατά του μαίτρ Μπενουά Λεβύ, του δίνω τώρα εδώ, μπροστά σας, το χέρι, και είμαι ευτυχής που σφίγγω το δικό του».

Ηθελε δηλαδή, και ρεστα, ο θανμάσιος αυτός κ. Παγκό. Συγχωρούσε έναντιό κάτω τον άνθρωπο, που παρ' όλογο να τον έξαπαστεί λη στον άλλο κόσμο με τις πέντε σφαίρες που του άδειασε, εδώ και εξή μηνες.

Υπερφυσικές προειδοποιήσεις

ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΥ ΣΩΖΟΥΝ!

Είναι δυνατόν να προειδοποιηθ' κανείς κατά τρόπο υπερφυσικό για έναν κίνδυνο που τον απειλεί; Οι σκεπτικιστές θα χαμογελάσουν άσφαλώς, αλλ' άς μη διαστούν να προχωρήσουν περισσότερο. Αναφέρονται περιστατικά που αποδεικνύουν με το παραπάνω την ύπαρξη κάποιας υπερκόσμιας δύναμης που προλαμβάνει πολλές φορές κινδύνους που θα είχαν τραγικά επακόλουθα για πλήθος ανθρώπων.

Αναφέρεται π.χ. στην Αμερική η περίπτωση ενός ανθρώπου ο οποίος, την ώρα που έτοιμαζόταν να κάνει μαζί με άλλους ένα θαλάσσιο περίπατο, με βενζινάκιτο, ξαφνικά μετάνιωσε γιατί κάτι του έλεγε από μέσα του να μην κάνει τον περίπατο αυτό. «Υστερ' από λίγες ώρες, η βενζινακίτος άναποδογυρίζει και όλοι οι επιβάτες της πνιγντανε. Αν τώρα, ο Αμερικανός αυτός δεν άκουγε την μυστηριώδη φωνή που τον προειδοποιούσε γι' αυτό τον κίνδυνο, άσφαλώς θα πνιγότανε μαζί με τους άλλους».

Μια άλλη περίπτωση, απ' τις υποβλητικότερες, υπερφυσικής προειδοποίησης, είναι αυτή που έγινε πριν λίγα χρόνια στο Πόρτ-Νατάλ, λίγο πριν ξεκινήση το έπιβατικό «Γούωροταχ», που έκανε την γραμμή Αυστραλίας—Λονδίνου.

Το «Γούωροταχ» ήταν ένα πρώτης τάξεως πλοίο, ισχυρότατο, 6.000 τόννων, που μετέφερε τετρακόσιους ανθρώπους: επιβάτες και πλήρωμα.

Η κατασκευή του ήταν τέτοια, που ένέπνεε την μεγαλειότητα έμπιστοσύνη στον ταξιδιώτη. Την ίδια έμπιστοσύνη ένέπνευσε και στον μίστερ Κόφφιν, γαιοκτήμονα απ' την Νατάλ, ο οποίος είχε χάσει εκείνες τις μέρες την γυναίκα του που υπεραγαπούσε. Για να ξεχάση, ο μίστερ Κόφφιν, άπεφάσισε να κάνει ένα ταξίδι ως την Αγγλία και για το ταξίδι του αυτό διάλεξε το «Γούωροταχ». Έβγαλε το εισιτήριό του και τράβηξε κατ' ευθείαν στην καμπίνα του. Το βαπόρι άφηνε άργα και ο μίστερ Κόφφιν έπεσε να κοιμηθή.

Ξαφνικά όμως, ξύπνησε τρομαγμένος. Είχε δη την γυναίκα του να έμφανίζεται στον ύπνο του και να του λέγη παρακλητικά. «Μη φοβήγης...».

Ο μίστερ Κόφφιν δεν περίμενε δεύτερη σύσταση: σηκώθηκε άμέσως, πήρε τις βαλίτσες του και βγήκε έξω από το βαπόρι. Δεν θα ταξίδευε.

Σε λίγο το «Γούωροταχ» άφηνε το λιμάνι του Πόρτ-Νατάλ, αλλά δεν έφθασε ποτέ στην Αγγλία, ούτε και στο πρώτο λιμάνι που θα προσήγγιζε κατά το δρομολόγιό του. Μα ούτε κι' ακούστηκε πια τίποτε γι' αυτό. Χωρίς άλλο θα το είχε καταπιή η θάλασσα. Κατά την διάρκεια καταιγής τρικυμίας, γιατί δεν έμεινε ίχνος απ' αυτό, ούτε και διεσώθη κανείς από το πλήρωμα και τους επιβάτες του.

■ ■

Εκτός όμως από τον μίστερ Κόφφιν και ένας άλλος επιβάτης του «Γούωροταχ» διέφυγε κατά τρόπο ανάλογο το ναυάγιο.

Ήταν ο ναύτης Βίκηνλντ. Είχε κι' αυτός κρατήσει θέση στο «Γούωροταχ» αλλά δεν έφυγε. Ίδου πώς περιγράφει το περιστατικό ο Έλβετος δημοσιογράφος κ. Γκονζέ. «Την παραμονή της άναχωρήσεώς μου, του άφηγήθη ο ναυτικός, κοιμόμουν στην κου-

κέττα μου, όπότε ξαφνικά, βλέπω να μου παρουσιάζεται ο νεκρός πατέρας μου. Έστιαζε στα νερά, σαν να είχε βγί εκείνη την ώρα από την θάλασσα. Το όραμα μόλις άσταξε λίγα δευτερόλεπτα, αλλά μου έφθασε το χρονικό αυτό διάστημα να καταλάβω. Ο πατέρας μου που ήταν ψαράς, είχε πνιγί προ καιρού στ' ανοιχτά του Ντήλ, μέσα σε μια τρικυμία, με είχε και άλλοτε προειδοποιήσει, κατά τον ίδιο τρόπο. Ήμουν τότε ένας νεαρός ναύτης και ζητούσα θέση σε κανένα πλοίο. Δεν άργησα να προσληφθώ ξυλοαργός στο «Καίτη». Την παραμονή του μαρκαρίσματος, μου φάνηκε ο πατέρας μου, μουσκέδι βρεγμένος».

» Έγώ δεν έδωσα τότε ιδιαίτερα σημασία στο πράγμα. Σε λίγο το «Καίτη» ναυαγούσε κοντά στην Νέα Ζηλανδία. Έμεινα τέσσερες μέρες μέσα στην θάλασσα, γαντζωμένος επάνω σε μια σανίδα και κατά το διάστημα αυτό σκέφθηκα και την περιέργη εμφάνιση του πατέρα μου, που έπρεπε εντούτοις να την πάω ως μια προειδοποίηση».

Το πάθημα αυτό του Βίκηνλντ του έγινε μάθημα κι' έτσι, όταν για δεύτερη φορά του ένεφανίσθη ο πατέρας του, το ίδιο πάλι, στάζοντας από τα νερά δεν δίστασε και έγκατέλειψε μέσως το «Γούωροταχ». Έτσι την γλύττωσε αυτή την φορά.

Μπορεί τώρα να διερωτηθ' κανείς, γιατί μόνον αυτοί οι δυό άνθρωποι, ο Κόφφιν και ο Βίκηνλντ προειδοποιήθηκαν για την τραγική τύχη που περίμενε το σκάφος με το όποιο θα ταξίδευαν, και δεν ειδοποιήθηκε καν κανένας άλλος. Σημειώστε δέ ότι και οι δυό τους είχαν επιβιβασθή από το ίδιο λιμάνι: το Πόρτ-Νατάλ. Νάχε μήπως καμιά σημασία το μέρος σε τέτοιες περιπτώσεις; Μερικές πνευματιστικές σχολές ισχυρίζονται ότι υπάρχουν μέρη στα όποια οι νεκροί εμφανίζονται πιο εύκολα από παντού αλλού.

Αξιοσημείωτος, έπειτα, είναι ο τρόπος της προειδοποίησης. Στην πρώτη περίπτωση ο μίστερ Κόφφιν προειδοποιήθηκε πολύ σαφώς. Η γυναίκα του του είχε πη: «Μη φοβήγης...». Στην περίπτωση του ναύτη Βίκηνλντ, η προειδοποίηση ήταν κάπως αίνιγμα-

ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

μπορείτε να παρακολουθήσετε το νέο μας άριστο-γυμναστικό άστυνομικό μυθιστόρημα

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

χάρης στην έκτενή περιληψη των προηγούμενων του που δημοσιεύουμε

τική. Το να παρουσιασθ' ο πατέρας ενός ανθρώπου σ' αυτόν, βρεγμένος μουσκέδι, δεν σημαίνει, δεν μπορεί δηλ. να σημαίνει ότι θα ναυαγήση το άτμόπλοιο με το όποιο θα ταξιδεύη. Έπρεπε την πρώτη εμφάνιση να επακολουθήση ένα ναυάγιο για να μπορέση η δεύτερη προειδοποίηση να γίνει καταληπτή και να χρησιμεύση σε κάτι. Γιατί όμως, ο πατέρας του Βίκηνλντ δεν έκαμε ό,τι και η γυναίκα του μίστερ Κόφφιν; Γιατί δεν προειδοποίησε πιο συγκεκριμένως τον γυιό του, όπως έκανε εκείνη για τον άνδρα της; Θα έπρεπε ίσως να παραδεχθ' κανείς ότι μερικές φαντασματικές, άς τις πούμε, εμφανίσεις, έχουν το δώρο του λόγου, μπορούν να μιλήσουν και άλλες όχι. Ποιός νάναι ο λόγος της διαφοράς αυτής; Οι πνευματιστές λένε ότι οι νεκροί με μεγάλη δυσκολία μπορούν να εκδηλώνονται. Αν βασιστή κανείς στην δοξασιά τους αυτή, πρέπει να παραδεχθ', ότι η γυναίκα του μίστερ Κόφφιν κατέβαλε έξαιρετική προσπάθεια για να μπορέση να προειδοποιήση τόσο σαφώς και κατηγορηματικώς τον άνδρα της για τον κίνδυνο που διέτρεχε. Ένώ ο πατέρας του Βίκηνλντ δεν μπόρεσε και τις δυό φορές να άρθρώση λέξεις και να ειδοποιήση τον γυιό του για τον κίνδυνο.

■ ■

Μια άλλη εξ' ίσου χαρακτηριστική περίπτωση είναι και του Καναδού μηχανικού Λέγκλεν. Έπρόκειτο αυτός να πάρη το αεροπλάνο από την Νέα Υόρκη για την Φιλαδέλφεια. Είχε βγάλει το εισιτήριό του, διέταξε μάλιστα να φορτώσουν και τις βαλίτσες του. Ένώ όμως διηυθύνετο στο αεροπλάνο που σε λίγο θα ξεκινούσε, ένοιωσε ξαφνικά μια άδιαθεσία να τον καταλαμβάνη. Μια άνεξηγητη θαρραυμία, το κεφάλι του θάραινε και τα γόνατά του λινγίζαν. Έκανε να να προχωρήση μα τα ήματα του τον έφεραν πίσω. Διευθύνθηκε στο μπάρ του αεροδρομίου με την άποψη να μείνη. Σε λίγο το αεροπλάνο ξεκινούσε χωρίς αυτόν. Μετά δυό ώρες έρχόταν η τρομακτική είδηση. Το αεροπλάνο εκείνο είχε συντριβή καθ' όδόν, και κανείς από τους επιβάτες και το πλήρωμά του δεν είχε γλυτώσει!...

Ο κ. Λέγκλεν, μόνον όταν έμαθε το δυστύχημα, κατάλαβε τι ήταν όλη εκείνη η ξαφνική κακοδιαθεσία που τον είχε πιάσει και που τον έσωσε από βέβαιο χαμό. Ποιά ήταν η δύναμη που την τελευταία σχεδόν στιγμή τον έυπόδισε να μην πάρη το τραγικό αεροπλάνο και γιατί να φανερωθή μονάχα σ' αυτόν η δύναμη εκείνη; Μυστήριο...

■ ■

Αν τώρα αντί από τους νεκρούς συγγενείς μας και φίλους μας, οι προειδοποιήσεις έρχόνταν από το άπυσυνείδητό μας. Έγώ, όπως πολλοί θέλουν να είναι έτσι, φαίνεται ότι αυτό το άπυσυνείδητο, στο όποιο άποδίδεται τόσο σοφία και περίσκεψη, θα προειδοποιούσε σαφέστερα, αντί να μ' άφηνει σιάζοντας εικόνες αμφιβόλου μορφής, πολύ παρεξηγησιμες ως προς την σημασία της εμφάνισώς του.

Πάντως, όλα αυτά, είναι ακόμη αίνιγματα, τα όποια θα χρειασθ' πολλές ακόμη καιρές για να λυθούν από το άνησυχο και θρηνητικό πνεύμα της εποχής μας.

ΝΑ Ο ΔΟ

ΛΟΦΟΝΟΣ!

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
υπό
ΣΕΛΑΤΖΕΠΣΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Τζώρτζ Άρντεν, ένας διάσημος και πλουσιότερος κοινωνιολόγος, έδινε εκείνο το βράδυ τραπέζι στον πύργο του στον "Νοτιμπλνθ", σε μερικούς φίλους του.

Ήταν εκεί ο πλουσιότερος επίσης, οικονομολόγος Χάμις Πέητς, ο καθηγητής Σκίννερ, με την κόρη του Άννιτα, ένα ωραίο κορίτσι που του έκανε άγριο κόρτε ο Χάμις Πέητς, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα, ο πάτωρ Λαϊονέλ Λέηρ και η Λαϊδή Κόδριγκτον, ένας τύπος νευρασθενικής γυναίκας.

Για μια στιγμή, ο Τζώρτζ Άρντεν, σήκωσε το χέρι του που κρατούσε ένα ποτήρι με κρασί, αλλά την ίδια ώρα, άκουστηκε ένας ξηρός κρότος και το ποτήρι έπεφτε κάτω θρυμματισμένο.

Όλοι έμειναν κατάπληκτοι.

Ο καθηγητής Σκίννερ, που είχε μανία με τα όπλα και ήταν ειδικώτατος σ' αυτά, είπε άμέσως, ότι επρόκειτο περί σφαίρας, που την είχε ρίξει ένα άγνωστο χέρι. Τό ότι δεν είχε άκουσθη καμιά εκπυρσοκρότηση, ο καθηγητής το απέδωσε στο γεγονός ότι θα επρόκειτο περί καραμπίνας εφωδιασμένης με σιλικόνη, με μηχανήμα δηλ. τελευταίας εφευρέσεως, που καταπνίγει τον κρότο του πυροβολισμού και τον κάνει άθρονο. Δεν υπήρχε αμφιβολία: επρόκειτο περί αποπειρας κατά της ζωής του Τζώρτζ Άρντεν. Ποιος όμως είχε συμφέρον να σκοτώσει τον σοφό κοινωνιολόγο και γιατί;

Όλοι συζητούν επάνω στο ξαφνικό γεγονός και ο αιδεσιμ. Λαϊονέλ Λέηρ υποστηρίζει ότι μπορεί να πρόκειται και για καμιά πέτρα που τούρριξε κανένα παλιόπαιδο. Ο Άρντεν όμως βρίσκει την σφαίρα σφηνωμένη στο δρόνιο τοίχωμα που ήταν από πίσω του και ο καθηγητής Σκίννερ αποφαίνεται ότι πρόκειται για σφαίρα καραμπίνας των 22. Τό πράγμα πιά ήταν ολοφάνερο. Παρ' όλο που να σκότωναν τον Άρντεν, ο κοινωνιολόγος εξηγεί τότε ότι κατά τον πόλεμο είχε υπηρετήσει στην αντικατασκοπεία και πιθανόν με τη δράση του να είχε αποκτήσει κανένα θανάσιμο έγχρο, που να έχει δοκιμάσει την εξόντωσή του. Ο έγχρος αυτός μπορούσε να τανει και γυναίκα! Έν τω μεταξύ ο Άρντεν, λέγει του μαίτρε-ντ' οτέλ Τζήμς να ειδοποιήσει την αστυνομία.

Δεν πρόφθασαν οι συνδαιτυμόνες να συνέλθουν από την πρώτη τους κατάπληξη όταν ο Χάμις Πέητς τους αναγγέλλει ότι χθες βράδυ, είχαν πυροβολήσει οπότε του και έναντιόν του. Έπαιρνε τον καφέ του στον εξώστη, όταν άκουσε ξαφνικά μια σφαίρα να σφυρίζει πάνω από το κεφάλι του, και να θρυμματίζει το τζάμι της βεράντας που ήταν από πίσω του. Και όμως πυροβολισμός δεν είχε ακούσει και αυτός! Κα-

τά την γνώμη του, θάνατο ο ίδιος ο άνθρωπος που έκανε και την εναντίον του Άρντεν απόπειρα.

Συζητούν ακόμη επάνω στο νέο περιστατικό όταν καταφθάνει ο ένομοτάρχος Γκρίνς ο οποίος αρχίζει άμέσως τις έρευνές του.

Την ίδια νύχτα, και ύστερα από την βεγγέρα του Τζώρτζ Άρντεν, γίνεται και δεύτερη απόπειρα κατά του Χάμις Πέητς και αυτή την φορά ο άγνωστος δολοφόνος επιτυγχάνει: το πρώτο βρίσκουν τον εκατομμυριοτήχο οικονομολόγο νεκρό με το μέτωπο τρυπημένο από μια σφαίρα.

Προτού όμως τον σκοτώσουν, ο Πέητς είχε στείλει ένα γραμμα στο ντετεκτιβ Τζώρτζ Τζόπ, στον οποίο του έλεγε ότι η ζωή του κινδυνεύει και ότι έπρεπε να πάγη άμέσως να τον βρει για να τον προστατίσει του έστελνε μάλιστα και 500 λίρες προκαταβολικά για τον κόπο του. Δεν πρόφθασε ο Τζόπ να ξεκινήσει για τον Πύργο του οικονομολόγου, όταν διαβάσει στα φύλλα την δολοφονία του. Έν τούτοις ο Τζόπ, πηγαίνει στο "Νοτιμπλνθ", για το οποίο επίσης έμαθε ότι είχε γίνει τόπος αποπειρας, και ανακρινώνει στον Άρντεν, ότι θέλει οπωσδήποτε να βοηθήσει στην εξιχνίαση του μυστηρίου της άθρομβου καραμπίνας που σκοτώνει.

Ο Άρντεν του διηγείται όλα τα περιστατικά και του δείχνει το δωμάτιο στο οποίο έγινε η εναντίον του απόπειρα. Οι έρευνες της αστυνομίας, του ενομοτάρχου δηλ. Γκρίνς δεν είχαν καταλήξει πουθενά. Ο Τζόπ ρωτά τον Άρντεν αν έχει τίποτε έγχρους. Αυτός του επαναλαμβάνει την ιστορία της «Ιντέλιτζενς Σέρβις», στην οποία είχε υπηρετήσει και συγκεκριμένως ότι υποπτεύεται κάποιον Μεντόλζ τον οποίο επρόσβαλε βαρεία το 1918 στην Έλβετία αλλά πάλι αυτός γιατί να περιμένει 10—11 χρόνια για να πραγματοποιήσει την εκδίκησή του;

Η συνομιλία ξαναγυρνά κατόπι στον Χάμις Πέητς και ο Άρντεν απορεί γιατί ο οικονομολόγος, έχοντας υπ' όψη του ότι τον κινηγούσαν να τον σκοτώσουν, ριψοκινδύνευε πλησιάζοντας νύχτα στο παράθυρο του δωματίου του.

2. (Η συνέχεια)

Τζόπ κούνησε άργα το κεφάλι του.

—Αν ο Χάμις Πέητς βρισκόταν εδώ, αυτός μόνος θα μπορούσε να δικαιολογήσει αυτή την πράξη του. "Ισως να φοβόταν ιδιαίτερας κανέναν.

—Σχεδόν πρέπει να το πιστέψω κανείς.

—Σύμφωνοι. Κι' αυτό θα μάς κάνει να σάς εξηγήσω γιατί σάς επισκεφθήκα. "Ηθελα να σάς ρωτήσω τι είδους άνθρωπος ήταν αυτός ο κ. Πέητς; Είδα το πτώμα του, το κτήμα του, το σπίτι του, τους υπηρέτες του, τους γραμματέες του... χωρίς να κατορθώσω να καταλάβω τίποτα. Είναι για μένα κάτι πολύ σοβαρό.

Του έκανα την περιγραφή που διάβαζε ήδη ο αναγνώστης. "Αφού μ' άκουσε με προσοχή, ο Τζόπ συμπέρανε:

—Χαρακτήρας λίγο έλκυστικός... ανήσυχος για την προσωπική του ασφάλεια, ασχέτως αν είχε ή όχι λόγους να πιστέψει πως ήθελαν να τον σκοτώσουν.

—Μολονότι, είπα, είχα σχηματίσει την ίδια γνώμη με σάς, δεν φανταζόμουν πως θα έφθανε στο σημείο να σάς ζητήσω να τον προστατεύετε ή μάλλον να βρήτε την λύση του μυστηρίου. "Ενας άπλοος πόλισμαν του χωριού θα ήταν αρκετός για να τον φρουρή.

—Πρός το παρόν, κάνουμε εικασίες. Τό απόγευμα, θάρχισω την δράση μου: θα επισκεφθώ τον τόπο του εγκλήματος ωπλισμένος με την τελευταία λέξη της σύγχρονης εγκληματολογικής επιστήμης. Τό πρώτο, ο Ινσπέκτορ "Ιγκλινς θα λάβει ένα τηλεγράφημα από το Λονδίνο, συστατικό για μένα. Θα εργασθώ εκ παραλλήλου με την αστυνομία, γιατί ίσως να γνωρίζη αυτός πράγματα που εγώ τα άγνωφ, έφ' όσον πρώτη αυτή έφθασε στον τόπο του εγκλήματος.

—Σκέπτομαι... αρχισα.
—Σκεπτόσαστε αν θα μπορούσε να με συνοδεύετε τό απόγευμα; Θα είμαι εύτυχής, κ. "Αρντεν. Είθετε μεγαλοκτηματίας του Σάφολκ κι' η παρουσία σας θα δώσει ένα κύρος που μαζί με τό τηλεγράφημα του Λονδίνου θα άρη όλες τις επιφυλάξεις του Ινσπέκτορ.

—Ενα χαμόγελο φώτισε τό κατσούφικο ως έκείνη την ώρα πρόσωπό του.

—Η καλωσύνη σας, είπα. Θέλετε να γευματίσουμε εδώ προτού ξεκινήσουμε; "Αφού δέχτηκε την πρόσκληση διευθύνθηκε προς τό «Μπάρ του Μαχαιριού και της Σφυρίχτρας», όπου λογάριζε ν' ακούση τις φλυαρίες των θαμώνων.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟ ΠΕΟ ΜΑΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ ΑΥΤΟ

Ένω άπομακρυνόταν, είχα την έντύπωση πως έκανα την γνωριμία ενός ανθρώπου πολύ ευχαρίστου, πολύ καλού και πολύ έξυπνου. Τηλεφώνησα του Μπόμπερς, του ύπουργείου των Έσωτερικών, για να ζητήσω πληροφορίες για τον Τζώρτζ Τζόπ. Η απάντηση έδωσε κάθε ύποψία από τό μυαλό μου. Δεν είχε τό ταίρι του στον κόσμο κι' ο Μπόμπερς μου έκανε για τον ντετεκτιβ αυτό μια πλήρη και χαρακτηριστική περιγραφή.

—Τού άρέσουν ιδιαίτερας τά καλά κρασιά, πρόσθεσε.

Τόν ευχαρίστησα και στο γεύμα έβαλα να σερβίρουν στον Τζόπ ένα «Μονρασέ 1911» μαζί με τόν άστακκό. Δάκρυσαν τά μάτια μου και λίγο έλειψε να κλάψη σάν μαρό παιδί άπ' την συγκίνηση.

Προτού επιστρέψω, δέχτηκε την επίσκεψη της "Ανίτα Σκίννερ που ήταν σέ μια παράξενη κατάσταση, στις δωδεκάμιση πάνω-κάτω.

—Ενα ελαφρό τρεμούλιασμα τάραιζε τά λεπτά χέρια της και τό πρόσωπό της δεν είχε πιά την συνηθισμένη του έκφραση ένώ τά γαλανά της μάτια, που συνηθώς ήσαν ψυχρικά, φάνερωναν μια περίεργη άνησυχία.

Μεσα στην ήλιόλουστη βιβλιοθήκη, τά μαλλιά της άκτινοβολούσαν, χρυσόξανθα.

—Τζών, μου είπε σφίγγοντάς μου τό χέρι, είμαι μπλεγμένη σέ μια βρωμοδουλειά. Σώπασε για λίγο. "Επρεπε ή κατάσταση της να είναι άπελπιστική.

—Ενα δικό μου γράμμα βρίσκεται στους «Πύργους», συνέχισε μιλώντας γρήγορα. "Ενα γράμμα που δεν πρέπει να τό βροδν.

—"Οχι-δά!
—"Ω! μά άφήστε αυτό τό άδιάφορο ύφος! φώναξε ξαφνικά. Σας μιλώ σοβαρά.

—Αγαπητό μου παιδί...

—Δεν είμαι παιδί... και είσθε μόλις σαράντα δυό χρονών, διαμαρτυρήθηκε. Γι' αυτό, μην παριστάνετε τόν παπού. Είχα την κουταμάρα να σάς πω πως σάς αγαπούσα... κι' εξακολουθώ να σάς αγαπώ. Ξέρω πως δεν με χωνεύετε... Ξεχάστε όμως την άποστροφή σας. "Εχω άνάγκη της συνδρομής σας.

—Απ' την "Ανίτα όλα έπρεπε να τά περιμένη κανείς. Ποτέ δεν μου είχε πη πως μ' αγαπούσε. Κι' ούτε θα μου πείραζε ποτέ άπ' τό μυαλό ένα τέτοιο πράγμα. Τόσο νέα—μόλις είκοσιτριών χρονών—είχε ήδη αγαπήσει πολλούς νέους που τούς χε έβλεπα να έπλησιάζει; ή ώριμη ηλικία, την μισούσα, όπως τό είχε μαντέψει! Δεν της εύρισκα τίποτα τό σαγηνευτικό και συχαινόμουν τόν τρόπο με τόν όποιο αντιλαμβάνόταν την ζωή.

—Την συνδρομή σας! επανέλαβε.

—Θά σάς βοηθήσω πολύ ευχαρίστως, της είπα ζωηρά, αν βέβαια μου είναι αυτό δυνατόν!

—Τζών, είμαι μπλεγμένη σέ μια βρωμοδουλειά...

—Ε λοιπόν, τώρα που δεν μπορεί πιά να τό κάνει, όλα διορθώνονται. Περιττόν να συγχυζόσαστε πιά...

—"Ισα-ίσα, τώρα πρέπει να συγχυζόμαι που είναι στην μέση αυτό τό γράμμα!

—"Ακόμα κι' αν τό βρή ή αστυνομία—και δεν αποκλείεται ο Πέητς να τό έξη καταστρέψει—έχετε τό «άλλοθι» γι' αυτή την νύχτα. "Επιστρέψατε άπ' τό "Ιντερ-οβικ με τόν πατέρα σας...

—Θά μπορούσα να σκηκώ όποιαδήποτε ώρα, να πάω σ'ε Πύργους, να τόν σκοτώσω και να επιστρέψω και κανείς να μην τό πάρη χαμπάρι. Είναι σέ άπόσταση έναμιση μιλλίου "Εξ άλλου, στο σπίτι, έχουμε ένα σωρο καραμπίνες διαμετρήματος 22. Ξέρετε τι είναι ο πατέρας μου; Μόλις ένα έργοστάσιο βγάλει ένα καινούργιο μοντέλο πυροβόλου όπλου, τό στέλνει κι' ένα δείγμα... άπαράλλακτα όπως ένας συγγραφέας θά

Τό μίσος έκανε σκληρά τά χαρακτηριστικά του χλωμού προσώπου της.
—Ναι, αλλά, δόξα τω Θεώ, τώρα πιά πέθανε! είπε. Είχε όρκιστή να με παντρευτή! "Ακούτε έκεί!

Ο Ηρωϊσμός... με χιούμορ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΖΗΤΑ ΝΑ... ΣΚΟΤΩΘΗ. — ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ, ΑΛΛΑ ΝΕΚΡΟΣ! — ΑΠΛΩΣ, ΝΑ ΠΕ-
ΘΑΝΩΜΕ ΛΙΓΟ... ΠΑΡΑΚΑΤΩ! — ΜΕ ΤΙ ΧΕΡΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΣΗΚΩΣΗ. — ΤΟ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ ΤΟΥ ΝΤΕ ΓΚΡΑΜΜΟΝ.
ΝΑ ΣΑΛΠΙΣΕΤΕ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ, ΑΛΛΑ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Οι μεγάλες πολεμικές εποποιίες, δεν υπήρξαν μεγάλες μονάχα για τους ήρωες των ανθρώπων που τις έγραψαν και για τ' αποτελέσματά τους, αλλά και για τον τρόπο με τον οποίο ξεδιπλώθηκαν πολλές φορές ο ήρωϊσμός αυτός. Διαβάζουμε συχνά για ήρωϊκούς πολέμους που πέθαναν με το χαμόγελο στα χείλη, που αγωνιζόνταν ως την τελευταία τους πνοή, φριχτά ακρωτηριασμένοι όπως ο θαυμαστός εκείνος Κυναίγειρος, αλλά εκδηλώσεις θυμοσφορίας, ειρωνείας, χιουμοριστικής διαθέσεως τέλος πάντων επάνω στην κορμωτήτερη συχνά φάση της μάχης, δεν θα μās εδόθηε ίσως τόσο καλά ή ευκαιρία να απολαύσουμε—αν μās επιτρέπεται ή λέξη. Παραθέτουμε παρακάτω μερικά από τα πιο ζουμερά και χαρακτηριστικά ανέκδοτα, παρμένα κυρίως από την ναπολεόντειο εποποιία.

□ □

Ήταν η παραμονή της μάχης της Ίένας, και ο Ναπολέων, θέλοντας να διαπιστώσει κατά πόσον όλα ήταν έτοιμα, περιέτρεχε μονάχος μια σκοτεινή νύχτα το στρατόπεδό του. Ξαφνικά, ακούεται ένας πυροβολισμός. Κάποιος σκοπός τον ανέληφθη και τον πυροβόλησε. Ο αυτοκράτωρ όμως είχαν ευτυχώς εγκαίρως αντιληφθεί την κίνηση του σκοπού και έσπευσε να ξεπλωθεί γρήγορα. Ο σκοπός που δεν τον είχε αναγνωρίσει, ξαναγεμίζει το όπλο του και πυροβολεί και πάλι. Αλλά και αυτή την φορά δεν τον έτυχε. Στον θόρυβο που έγινε, έτρεξαν οι αξιωματικοί, έφεραν φανάρια και σε λίγο όλοι ανέγνωριζαν κατάπληκτοι τον αυτοκράτορα. Αυτός σηκώθηκε ήρεμος και απευθυνόμενος προς τον σκοπό που έτρεπε του έειπε με ήσυχο ύφος:

—Έτσι λοιπόν πυροβολούν οι γρεναδιέροι μου; Άστοχείς στον πρώτο πυροβολισμό, άστοχείς όμως και στον δεύτερο...
—Μεγαλειότατε, απήντησε τότε ο άλλος που είχε εν τώ μεταξύ αναθυρήσει, σās βεβαιώ ότι αν δεν ήταν τόσο σκοτεινά δύσκολα θα μού ξεφεύγατε!...

□ □

Ο έπιλοχίας του μηχανικού της ναπολεοντεινής στρατιάς Ζυνώ, που ήταν γενικός γραμματέας του Βοναπάρτη, καταγινότανε μια μέρα στη σκηνή του άρχηγού του με την αντίγραφη κάτι διαταγών όποτε ένα έχθρικό βλήμα τρυπά την όροφή της σκηνής, πέφτει στο χώμα λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα από το πόδι του έπιλοχίου και σηκώνει έναν όγκο από χώμα που του σκεπάζει όλα τα έγγραφα.

Ατάραχος ο Ζυνώ ψιθυρίζει:
—Πάει καλά, δεν θα χρειασθώ έτσι άμμο για να στυπώσω τα χαρτιά μου.
Ο Βοναπάρτης, παρών στην σκηνή, δεν είπε τίποτε. Την άλλη μέρα όμως ο Ζυνώ προσιδαιζόταν σε άνθυπολογιστή και ύστερα από λίγα χρόνια γινότανε στρατάρχης της Γαλλίας.

□ □

Βρισκόμαστε στα 1809. Τα στρατεύματα του Ναπολέοντος, ύστερα από μια λυσσώδη

μάχη που βάσταξε πέντε μέρες, κατάλαβαν την Ρατισμπόν. Ξαφνικά, φθάνει καλπάζοντας στο άρχηγείο ένας αξιωματικός, ύπασις της του στρατάρχου Λάν. Μόλις βλέπει τον Ναπολέοντα φωνάζει.

—Μεγαλειότατε! Είμεθα κύριοι του φρουρίου! Ίδετε! Οι γρεναδιέροι είναι επάνω στα τείχη σε λίγο το κύριον σώμα στρατού θα μπή στην πόλη!

—Πραγματικά, είπε ο αυτοκράτωρ. Παρατηρώντας όμως ότι ο αξιωματικός είναι μέσα στα αίματα! του λέγει.

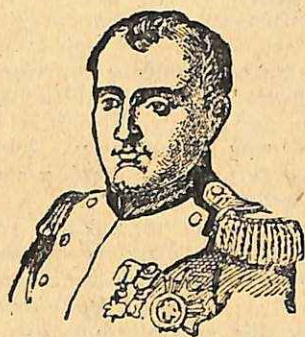
—Μά, σεις...

—Ίδετε, μεγαλειότατε, τον διέκοψε ο αξιωματικός, είναι τώρα εκεί ψηλά, και οι σημαίες σας κυματίζουν παντού, σ' όλες τις επάλξεις!...

—Ναι έκανε ο αυτοκράτωρ μα σεις φίλε μου είσθε πληγωμένοι!

Κι' ο αξιωματικός που κλονιζότανε ήδη επάνω στο αλόγό του:

—Όχι, μεγαλειότατε δεν είμαι πληγωμένος, είμαι νεκρός!...

Ο Μ. Ναπολέων

Και πέφτει, πράγματι, νεκρός κάτω από το αλόγο του...

Δεν σās θυμίζει ο ήρωϊκός αυτός αξιωματικός τον αλχημίστη εκείνο πρώτο μαρκαθονοδόμο, που έπεσε νεκρός αφού φώναξε το ιστορικό του «νεκικήραμεν!».

□ □

Στην Ίσπανία, κατά την δύσκολη έκστρατεία του 1809, ο στρατηγός Κολμπέρ κατορθώνει με μια δράκα ανδρών να αιχμαλωτίσει 2.000 Ίσπανούς. Ο αυτοκράτωρ τον συγγαίρει και τον διατάσσει να αποκορύσει ένα άλλο έχθρικό συγκρότημα.

—Πηγαίνετε, του λέγει, τα πιο ύψηλα πεπορωμένα σās περιμένουν.

—Α! Μεγαλειότατε, απαντά ο Κολμπέρ, χαμογελώντας, μόλις είμαι τριάντα ετών και όμως αισθάνομαι κιόλας εναντί μου γέρο. Θάχω άραγε τον καιρό!...

Μετά μια ώρα, έμενε στον τόπο από μια σφαίρα που τον εύρισκε κατακούτελα.

□ □

Κατά την υποχώρηση της Μόσχας, η μαρκαρία του στρατηγού Παρτοννώ ανθίσταται επί ώρες σε δυνάμεις δέκα φορές ανώ-

τερές της.

Ο έχθρος στρατηγός Βίγγκενσταϊν φωνάζει τότε στους Γάλλους.

—Τί έλπίζετε, λοιπόν άξιόμη; Παραδοθήτε! Αυτό που κάνετε είναι τρέλλα!

—Τί έλπίζουμε όκόμε; απαντά ο στρατηγός Παρτοννώ, μα να σκοτωθούμε λίγο παρ'α'ότι!...

□ □

Από την ίδια τραγική έκστρατεία της Ρωσίας.

Ο περίφημος λοχίας Μπουγκόνι, είναι βαρύτατα τραυματισμένος. Έν τώτοις φωνάζει έναν συνάδελφό του και του ζητά να του δώσει το χέρι του για να τον βοηθήσει να δηί απ' ένα λάκκο, μέσα στον οποίο βρίσκεται: κατά τα τρία τέταρτα θάμνιμος.

—Να σου δώσω το χέρι μου! φωνάζει ο άλλος, φτωχέ μου φίλε! Μα μήπως μούμειναν τα χέρια; Τό δεξιό μου τώχει πάρει μια όβιδα, και το άριστερό μια σπαθιά. Πρέπει να φωνάξω κανέναν άλλον, λιγώτερο κοινό!...

.....

Ο πυροβολητής Λεμπά, έχει το άριστερό του χέρι σπασμένο από μια όβιδα. Δεν εγκαταλείπει όμως τους άλλους συναδέλφους του και εξακολουθώντας να θαδίζει στο πλευρό τους, λέγει στον διπλανό του σε ύφος φρονιμώτατο:

—Γιά κύττα, συνάδελφε, μήπως έχει λυθί ο γυλιός μου. Σφίξε λίγο τα λουριά. Έμένα το άριστερό μου χέρι δεν δουλεύει πιά!

□ □

Ας έρθουμε τώρα σ' άλλη εποχή. Βασίλειο ο Λουδοβίκος 14ος. Σε κάποια έκστρατεία ο στρατάρχης και δουξ ντε Γκραμμόν, που ήταν εν καιρώ ειρήνης ένας πολύ κομψός κύριος, ζητά να του φέρουν την πουδρίέρα του. Ήταν η εποχή που πουδραρίζονταν και οι άνδρες.—Οι φίλοι του που τον περιστοιχίζουν, εκπλητνούνται γι' αυτήν την...παράκαιρη κοκεταρία.

—Μά γιατί άπορείτε, φίλοι μου, τους λέγει. Μήπως δεν πουδραρίζομαστε όταν πρόκειται να πάμε στον μάλο; (Στα γαλλικά ο ντε Γκραμμόν... διέπραξε ένα χαριτωμένο καλαμπούρι, παίζοντας με τις λέξεις μπάλλ που σημαίνει χορός και μπάλλ που σημαίνει σφαίρες μπάλλας. Στην απάντησή του, η λέξη μπάλλ ήταν γεαμμένη με την όρθογραφία της λέξεως σφαίρες. Στα γαλλικά πάντοτε).

□ □

Στον Ρήνο, το σώμα του Ντεζαί, κάμπεται κάτω απ' τον καταγισμό του έχθρικού πυροβολικού. Ή ήταν θεωρείται βεβαία, και μερικοί αξιωματικοί, ρωτούν δειλά τον Ντεζαί αν δεν ήταν καιρός να σημάνουν υποχώρηση.

—Υποχώρηση; Πώς όχι! Να σημάνετε την υποχώρηση του έχθρου!

Και η μάχη τελείωσε με πλήρη νίκη του Ντεζαί.

Η γυναίκα του χαρτοπαίκτη

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΟΡΤΖΙΟ ΣΕΡΜΠΑΝΕΝΚΟ

Τρίτη πρωινή. Η Τζοβάννα άποκοιμήθηκε στην πολυθρόνα της μ' ένα περιοδικό στο χέρι. Οι χτύποι του ρολογιού την έύπνησαν απότομα, γεμάτην αγωνία. Είχε όνειρευτεί πως ο Λουίτζι επέστρεψε λέγοντάς της: «Συχώρεσέ με, Τζοβάννα, δεν θα ξαναπαίζω πιά».

Απεναντίας όμως, όλα ήταν φριχτά σιωπηλά. Όπως τόσες άλλες βραδυές έδω και δυο χρόνια, από τότε που τον είχε αγαπήσει έτσι τρελλά, σε βαθμό να του συγχωρή κάθε τί, να υπομένη κάθε τί, κι' απόψε ο Λουίτζι βρισκόταν στην λέσχη και χαρτοπαίξε. Ίσως χωρίς δικάρα, ίσως με τις τσέπες γεμάτες χρήματα που θάχανε την επομένη.

Η Τζοβάννα σηκώθηκε και πήγε να ανοίξει το παράθυρο. Η χλιαρή νύχτα του Μάη, με τις γλυκειές εωδιές της, διασκέδασε κάπως την αγωνία της. Της άρκούσε ή λίγη αγάπη που μπορούσε να της προσφέρει όταν το πάθος του παιχνιδιού τον άφινε ελεύθερο.

Πάντα τον περίμενε έτσι. Όταν ήταν πλούσιος, μέσα στο σαλόνι του με γάρου τους. Τότε άκουγε από μακριά το μοτέρ του αυτοκινήτου του. Αργότερα, το μέγαρο και το αυτοκίνητο χάθηκαν στα χαρτιά και δυο μήνες έζησαν σε ξενοδοχείο. Τώρα, ζούσαν σε δυο δωμάτια έπιπλωμένα απλά. Κι' ίσως αύριο να γίνονταν ακόμα πιο φτωχοί και ποιος ξέρει τι τέλος θα είχε ή υπόθεση αυτή... Ναι, η Τζοβάννα τα ήξερε όλα αυτά. Ο Λουίτζι όμως ήταν ο μόνος άνδρας στον κόσμο που θα μπορούσε να αγαπήσει.

Αργά, πολύ άργά, η Τζοβάννα τον άκουσε τέλος ν' ανοίγει την πόρτα. Του είχε ήδη έτοιμάσει καφέ απάνω στο τραπέζι κι' ένα δαχτυλάκι κοινάκι.

Ήπιε μονορούφι τον καφέ μολονότι ήταν ζεματιστός.

Τα γλυκά έκφραστικά μάτια του έδειχναν μεγάλη κούραση. Έκείνη του χάιδεψε τα μαλλιά. Της έρχοταν να κλάψει βλέποντάς τον έτσι κι' όμως, το ένστικτον, χαμογελούσε.

—Αγάπη μου, της είπε κλείνοντας τα βλέφαρα, κέρδιζα, ξέρεις, πολλά. Κι' αν δεν έκανα εκείνη την άναθεματισμένη μπλόφα...

□ □

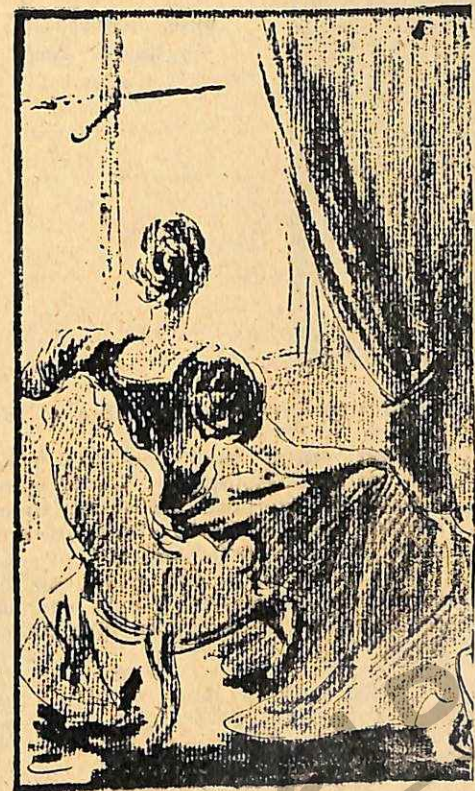
Ο νεαρός πληρεξούσιος της εταιρίας Μπένες άκουσε την Τζοβάννα, καθισμένη μπροστά στο γραφείο του, χωρίς να την διακόψει ούτε στιγμή. Αφού τελείωσε, της πήρε τρυφερά το χέρι ανάμεσα στα δικά του, λέγοντάς της:

—Τζοβάννα, δεν μπορώ να σου δώσω τίποτα. Γιατί θα δώσης τα χρήματα σ' εκείνον που θα τα παίξει. Κι' ούτε θα είναι ή τελευταία φορά, γιατί πριν περάσει ένας μήνας, θά'χει πάλι ανάγκη χρημάτων.

Έκείνη τράβηξε το χέρι της: —Ίδιοσπείθηκε ξένα χρήματα, Τόνυ, κι' αύριο πρέπει να τα επιστρέψω. Άλ-

λως θ'εί τον καταγγείλουν, πρόσθεσε με άπελπισία.

Την κύταξε με οίκτο.
—Άκουσέ με, Τζοβάννα, της είπε. Είναι δυο χρόνια τώρα, που δεν σκέπτεσαι πιά λογικά, που καταστρέφεις για έναν άνδρα που δεν άξίζει καμμία θυσία. Σου προτείνω και πάλι τον τρόπο να απαλλαγής. Έγκατάλειψέ τον για να γίνης γυναίκα μου. Εγώ σ' αγαπώ, δεν χαρτοπαίζω, μπορώ να σου προσφέρω ήσυχη, άνετη κι' ευτυχισμένη ζωή. Τρεις φορές σου κάνω αυτή την πρόταση κι' είναι ή τρίτη φορά που άρνείσαι. Γιατί;

Πάντα τον περίμενε έτσι...

—Τόνυ, έχω ανάγκη αυτού του ποσού. Είναι ή τελευταία φορά. Δεν θα με ξαναδής.

—Έχεις πρό παντός ανάγκη να τον εγκαταλείψεις! της φώναξε. Να μην ξαναγυρίσης σ' αυτόν. Θα φύγουμε απόψε για την Κουαί 'Ακτ'η, θα τον ξεχάσης. Κι' αφού τον ξεχάσης, θα σε κάνω γυναίκα μου...

Η Τζοβάννα έκλαιγε σιωπηλά σαν παιδί που το μάλωσαν.

Τότε τον έπνιξε το μίσος γι' αυτόν τον άνθρωπο:

—Ποτέ δεν θα το δώσω μια πεντάρα! φώναξε.

Και σηκώθηκε να φύγει. Έκείνη έτρεξε πίσω του.

—Θά σου τα επιστρέψω, είπε. Σε δυο μέρες. Τόνυ, άκουσέ με και μη γελās σαρκαστικά. Σε δυο μέρες, θάρω έδώ

κι' αν δεν έχω μαζί μου το ποσό...

—Έπνιξε ένα λυγρό.

—...θα μείνω μαζί σου.

—Ωστε έλπίζεις να μου επιστρέψης το ποσό με τα κέρδη του στα χαρτιά; Άς είναι, δέχομαι την συμφωνία. Ή θα μού επιστρέψης το ποσό σε δυο μέρες ή θα μείνης πιά μαζί μου...

Πέρασαν δυο μέρες.

Καθισμένος μπροστά στο τραπέζακι του, με το πρόσωπο κρυμμένο ανάμεσα στις παλάμες, ο Λουίτζι περιέμενε να βραδυάσει για να επιστρέψει στην λέσχη και να παίξει.

Βράδυασε. Τα δυο δωμάτια ήταν άδειανά, χωρίς ψυχή κι' από δω και πέρα έπρεπε να συνηθίση σ' αυτή την μοναξιά γιατί, πριν από δυο ώρες, είχε άποχαιρετήσει την Τζοβάννα για πάντα.

Ήταν ευτυχισμένος, στ' άλληθια ευτυχισμένος. Επί τέλους, η Τζοβάννα ήταν ελεύθερη και μπορούσε να ζήσει ήσυχά κοντά στον Τόνυ, τον παιδικό της φίλο. Δεν θα υπέφερε πιά, ζώντας στο πλευρό του χαρτοπαίκτη συζύγου της. Ίσως ή Τζοβάννα να είχε φύγει κιόλας για την Ριβιέρα όπως της πρότεινε ο Τόνυ.

Ναι, Ο Λουίτζι είχε κάνει την μοναδική καλή πράξη της ζωής του. Είχε π'η της Τζοβάννας πώς έχασε κι' εκείνη πήγε με τον Τόνυ. Ένθ αντίθετα, είχε κερδίσει, βοηθούμενος απ' την τύχη, και το πορτοφόλι του ήταν γεμάτο χρήματα... που ίσως να τα έχανε το ίδιο βράδυ. Τι σημασία όμως είχε αυτό; Στο εξής, θα στενοχωρούνταν μόνος του.

Ένοιωσε μια παράξενη συγκίνηση που θάλωνε το βλέμμα του. Θά'ηλε ν' αντιδράσει. Ήταν ώρα να πάη στην λέσχη του. Σηκώθηκε και πήρε το πορτοφόλι του απ' την τσέπη του για να λογαριάσει τι είχε, προτού πάη να παίξει. Όταν το άνοιξε όμως, πάγωσε δολοκλήρος: τα χρήματα που είχε κερδίσει δεν βρισκονταν πιά εκεί—μέσα!

□ □

Έκείνη την στιγμή, ένα κλειδί γόρισε στην κλειδαρότρυπα, ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε ή Τζοβάννα ήρεμη, σιωπηλή. Έβγαλε το καπέλλο της με μια κουρασμένη χειρονομία. Κι' ύστερα, του είπε απλά, φυσικά:

—Πήγα στον Τόνυ για να του επιστρέψω τα χρήματα που μού είχε δώσει. Τα πήρα απ' την τσέπη σου ενθ κοιμόσουν. Τον πλησίασε κι' άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του:

Τον ένοιωσε όμως να κλάη με λυγμούς απάνω στο στήθος της.

Ένοιωσε τύψεις που κανένα φίλο, καμιά τρυφερότης δεν θα μπορούσε ποτέ να τις εξαλείψει.

Η Τζοβάννα όμως θα τον αγαπούσε πάντα χωρίς τίποτα στον κόσμο να μπόρ'η να αβύση την αγάπη της.

ΤΖΟΡΤΖΙΟ ΣΕΡΜΠΑΝΕΝΚΟ

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Όλη η υποβλητική γοητεία της μοιραίας γυναίκας καθρεφτίζεται στην αυτή φωτογραφία... Καρόλ Λομπάρ

Η ΓΝΩΜΗ

ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ

Ο Ντέιβ Μπάτλερ, ο οποίος διηύθυνε τη σκηνοθεσία των περισσότερων ταινιών της Σίρλεϋ Τέμπλ, είναι ένας από τους περισσότερο εύνοητους φίλους της μικροσκοπικής στάρ.

Πρό ημερών, ενώ γυριζόταν το τελευταίο φιλμ της Σίρλεϋ «Πλοίαρχος Τζένιουαρου» ο διάσημος Άγγλος συγγραφέας Ουέλλς πήγε να επισκεφθώ το στούντιο. Το «γύρισμα» διεκόπη κι όλοι έτρεξαν να υποδεχθούν τον μεγάλο συγγραφέα.

Η Σίρλεϋ Τέμπλ, που δεν είχε θέλεια διαβάσει ακόμη κανένα βιβλίο του Ουέλλς, άπορησε για την υποδοχή αυτή και ρώτησε τη μητέρα της ποιος ήταν αυτός ο κύριος.

—Είναι ένας από τους μεγαλύτερους άνδρες του κόσμου της απήντησε η Κυρία Τέμπλ.

—Α, όχι! διαμαρτυρήθηκε η Σίρλεϋ. Πρώτα είναι ο Θεός, κι ύστερα απ' αυτόν ο κύριος Μπάτλερ!

Η ΚΑΡΡΙΕΡΑ

ΤΗΣ ΤΖΟΥΝ

Πριν από δυο χρόνια λεγόταν Τζούν Βλάσεκ εργαζόταν στο στούντιο ως φιγυράκι και ήταν εύτυχισμένη όταν κατώρθωσε να πάρει έστω και τον πιο ασήμαντο ρόλο σ' ένα φιλμ.

Σήμερα λέγεται Τζούν Λάνγκ και θεωρείται μια από τις σπουδαιότερες πρωταγωνίστριες της Έταιρίας Φόξ ή

οποία στηρίζει πολλές ελπίδες σ' αυτήν.

Τώρα παίζει έναν σπουδαίο ρόλο στο φιλμ «Πλοίαρχος Τζένιουαρου». Λέγεται δε ότι μόνο για έξοδα τουαλετών της Τζούν στην ταινία αυτή ή Φόξ ξόδεψε 6.000 δολάρια.

Σήμερα η Τζούν έχει μεγαλοπρεπές στο αυτοκίνητο, δυο αλογα, και τώρα σκοπεύει ν' αγοράσει μια θαλαμηγό.

ΟΙ ΑΛΛΑΓΕΣ

ΕΝΟΣ ΤΙΤΑΟΥ

Αν επρόκειτο να θρούμε το ρεκόρ της αλλαγής τίτλων μιάς ταινίας θα

το δίνουμε ασφαλώς στην ταινία «Ο κύριος Ντήντς πάει στην πόλη» της Έταιρίας «Κολούμπια».

Η ταινία αυτή στην οποία πρωταγωνιστούν ο Γκάρντ Κούπερ με την Τζίν Άρθουρ, είχε ως αρχικό τίτλο τον τίτλο «Κλάκκα».

Υστερα έβηκαν ότι δεν είναι πολύ ελκυστικός και τον αντικατέστησαν με τον εξής: «Ένας τζέντλεμαν πάει στην πόλη». Αργότερα όμως ανεκάλυψαν ότι η Μέτρο-Γκλόντουν είχε μιά ταινία με τίτλο «Μιά λαίδη πάει στην πόλη».

Προκειμένου, λοιπόν, ο τζέντλεμαν να μπερδεύεται με την λαίδη κάθε φορά που πηγαίνουν στα προγράμματα των κινηματογράφων, η Κολούμπια άλλαξε τον τίτλο και τον έκανε... «Ο Σταχτοπούτης»!

Αλλά και ο τίτλος αυτός άνηκε σε μιά άλλη εταιρία που έκανε άμεσως μήνυση της Κολούμπια.

Αναγκάστηκαν ν' αλλάξουν πάλι τον τίτλο. Κι' έτσι «Ο κύριος Ντήντς (ύστερα από αρκετούς δισταγμούς) πάει στην πόλη».

ΤΙ ΕΚΑΝΕ

Η ΡΟΖΑΛΙΝΤ

Οι κουτσομπόληδες του Χόλλυγουντ διηρώσαντο με μεγάλη περιέργεια τι έκανε κάθε βράδυ η χαριτωμένη στάρ Ρόζαλιντ Ρούσσελ και δεν φαινόταν πια καθόλου στα εύθυμα κέντρα όπου πήγαινε πριν ανέλλιπώς.

Όταν την ρωτούσαν την ίδια απάντησε ν' απαντήσει και περιωριζόταν να χαμογελά αινιγματικά. Όλοι φαντάστηκαν ότι κάποιο φλερτάκι θα ταν στη μέση, όταν ένας ήθοποιος που τού άρεσε πολύ να κάνει τον ντέτεκτιβ τους υπεσχέθη ότι θα λύσει το κίνημα.

Και πραγματικά κατώρθωσε ν' ανακαλύψει — ποιος ξέρει πώς — ότι η Ρόζαλιντ περνά τις βραδιές της ύπνου-ρεύοντας σε μιά στενογράφο ένα σε-νάριο.

—Είναι η ιστορία της ζωής μου, είπε

η Ρόζαλιντ όταν είδε ότι απεκάλυψαν το μουσικό της. Έξ' άλλου είναι πολύ άνοητο, προσθέτει, γι' αυτό και θα το προτείνω σε διάφορες εταιρίες με ψευδώνυμο για να δει αν πραγματικά έχει καμιά αξία ως λογοτέχνης.

Ο ΓΚΡΙΦΦΙΘ ΚΙ' Ο ΒΑΝ ΝΤΑΪΚ

Τον περασμένο μήνα το στούντιο της Μέτρο - Γκλόντουν - Μάγερ γύρισε την ταινία «Σαν Φρανσίσκο» με την Ζαννέτ Μακντόλαντ. Μιά μέρα επισκέφθη το στούντιο ο περίφημος σκηνοθέτης Γκρίφθ που δεν εργάζεται πια.

Την σκηνοθεσία διέυθυνε ο μεγάλος σκηνοθέτης Βαν Ντάικ, που θεωρείται σήμερα ως μιά κορυφή της Μέτρο-Γκλόντουν.

Πριν από πολλά χρόνια όταν ο Γκρίφθ διηύθυνε το φιλμ «Σκληρότης» ο Βαν Ντάικ ήταν ένας απλός κλητή-ράκος διπλά του, για να εκτελή «θε-λήματα».

Και σήμερα που έγινε διάσημος ο Βαν Ντάικ για να δείξει την μεγάλη εκτίμηση που αισθάνεται για τον Γκρίφθ τον παρεκάλεσε να διευθύνει αυτός την Ζαννέτ Μακντόλαντ στις τελευταίες ελάνιστες εικόνες του «Σαν

Φρανσίσκο» που άπτηντο για να συμπληρωθεί η ταινία.

Η ΔΕΙΚΙΝΗΤΗ ΦΑΙΗ

Η Φαίη Ραίη είναι ασφαλώς η ήθοποιός που κάνει τα περισσότερα ταξίδια απ' όλες τις στάρ του Χόλλυγουντ.

Τελευταίως από το Λονδίνο έπληγε στη Νέα Υόρκη και από εκεί στο Χόλλυγουντ. Έμεινε εκεί τρεις εβδομάδες και ύστερα επέστρεψε στη Νέα Υόρκη.

Από εκεί πήγε αεροπορικά στο Νασσάου για να συναντήσει τον σύζυγό της Τζον Μονκ Σάντερς με τον όποιον πήγαν να περάσουν μερικές βδομάδες στο Λονδίνο κι' επέστρεψαν πάλι στο Νασσάου.

Από το Νασσάου η Φαίη πήγε στη Νέα Υόρκη και ύστερα στο Χόλλυγουντ όπου πρόκειται να γυρίσει ένα φιλμ.

Ξέρετε και τον τίτλο του φιλμ αήτου; «Περιπλανώμενη γυναίκα».

Ομολογούμενος, επιτυχέστερος τίτλος για ταινία της Φαίη Ραίη δεν θα μπορούσε να βρεθεί.

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΓΚΡΑΙΗΣ ΜΟΥΡ

Η γνωστή Αμερικανική πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου Γκράιης Μούρ, την οποία θαυμάσαμε κι' εδω έφετος στις ταινίες «Μιά νύχτα έρωτος» και «Αγάπα με για πάντα» έκανε τελευταίως ένα ταξίδάκι αναψυχής στην Ευρώπη.

Η Γκράιης έδεχθη να δώσει ένα ρεσιτάλ τραγουδιού στο Άλμπερτ Χόλλ του Λονδίνου. Και με την ευκαιρία αυτή εξακριβώθηκε ότι η Γκράιης εισέπραξε την μεγαλύτερη αμοιβή που κατέβληθη ως τώρα στο Λονδίνο σ' ένα καλλιτέχνη για μιά εμφάνιση. Η Γκράιης Μούρ πήρε ως αμοιβή για το ρεσιτάλ της αυτό το 1.000 λίρες, ποσόν δηλ. που ισοδυναμεί με 550.000 δραχμές περίπου.

Η διάσημη καλλιτέχνης άρνήθηκε ν' αποδεχθώ και μιά άλλη πρόταση να τραγουδήσει σε πέντε διάφορες πόλεις της Αγγλίας αντί 500 λιρών κάθε φορά. Θα έπαιρνε δηλαδή ένα μισό εκατομμύριο περίπου δραχμές για να τραγουδήσει πέντε βραδιές. Μά η Γκράιης απέρριψε την πρόταση αυτή γιατί έβηκε ότι... δεν την συμφέρει!

ΠΕΝΝΙΕΣ

Το σπουδαίο νέο του Χόλλυγουντ είναι ότι οι όμοι της Τζούν Κράουφορντ είναι τέσσερα εκατοστόμετρα φαρδύτεροι από τους ώμους της Γκρέτας Γκάρμπο.

Ο παραγωγός Άρθουρ Χόρνμπλουκ μεγάλωσε αρκετά την ωραία έθλια που έχει στο «Άρρου - Λαίη». Λέγεται ότι η επέκτασις αυτή έγινε επ' ευκαιρία των προσεχών γάμων του με την Μύρνα Λού.

Η Τζούν Κράουφορντ κι' ο Φράνσοτ Τόν έδωσαν μιά μεγαλοπρεπές ταξίδεψαν προς τιμήν του διασήμου μαέστρου Λέοπολντ Στοκόφσκι, ο οποίος παρρηδμήει κατ' αυτός στο Χόλλυγουντ. Στην δεξίωση αυτή παρευρέθησαν τετρακόσια πρόσωπα.

Το τελευταίο ειδύλλιο του Χόλλυγουντ είναι της Ζαννέτ Μακντόλαντ με τον Τζένε Ράϋμοντ.

Τα καστανά μαλλιά της Τζίν Χάρλου της πάνε τόσο ωραία που όλοι αναγνωρίζουν ότι η Τζίν τόσο στην όψη όσο και έξω απ' αυτήν είναι ακόμη πιο όμορφη κι' απ' όταν είχε τον πλαστικό νινέιο της φωτοστέφανο.

Η καλύτερη διασκέδαση της Μπέιντε Ντάις όταν είναι νευρική είναι ο κινηματογράφος. Εκείνο που την διασκεδάζει περισσότερο είναι τα Μίκυ Μάους.

Ο μικρός ήθοποιος Φρέντ Μαρτλομιο έδήλωσε ότι θεωρεί τον Πάβ Μιούνι τον οποίο γνώρισε τελευταία ως ένα από τους μεγαλύτερους ήθοποιους του Χόλλυγουντ.

Ο Ντίκ Πόουελ έχει ένα θαυμάσιο σκυλί το οποίο υπεραγαπά. Τελευταία του έκανε μιά αυστηρή δίαιτα για ν' αδυνατίσει λίγο προκειμένου να το παρουσιάσει στην έκθεση. Όταν το έδειξε στην ελληνόφωνη επιτροπή με την μοντέρνα σιλουέτα του, απένειμαν στο σκυλί το δεύτερο βραβείο. «Θάπαιρνε το πρώτο βραβείο, είπαν στον Πόουελ οι δικασταί, αν ήταν λίγο παχύτερο!» Κόκκαλο ο Πόουελ.

Το τελευταίο φιλμ της Καίη Φράνσις είναι ο «Άγγελος του Έλεους».

Ο Ρόμπερτ Μονγκόμερι άφησε μουστάκι γιατί θα του χρειαστεί στο νέο του φιλμ.

Η νεαρώτατη στάρ Ροσέλ Χούντσον φημίζεται όχι μόνο για την εξαιρετική όμορφιά του προσώπου της αλλά και για την άψογη πλαστικότητα του αγαπημένου σώματος της!

Κατερίνα 'Ανδρεάδη

Ο λόγυρά μας τείχη... τείχη... τείχη... όπου στην... τύχη—το λογοπαίγνιο είναι του Πρινέα ή Μενελάου, όπως αγαπάτε—σερνόμαστε σαν έρημες ψυχές... Ντεκόρ του κ. Ματούκη...—Πώς θέλατε χωρίς... μα τσου κι να προδεύση το θέατρο;—συνεχίζει τα λογοπαίγνια του ο άτυχος κατά τους αρχαίους χρόνους σύζυγος της ωραίας 'Ελένης... του οποίου ή άτυχία δικαιώνεται χάρις στο έργο του Θ. Συναδινού. Ζητώ διέξοδο για να ξεφύγω από τον λογοπακτικό αυτό χείμαρρο: μια και μόνη υπάρχει, ή πολιορκία της ωραίας 'Ελένης. 'Αξιζει...και υπεραξίζει τον κόπο, μάλιστα: ωραία καστανά μάτια, ζωηρά, ωραία χαρακτηριστικά του προσώπου που κορνιζάρεται με άφθονα, ωραία, κατάμαυρα—σαν το κοράκι—μαλλιά... όλα είναι ωραία στην ωραία σύζυγο του Μενελάου... Κομμένη και ραμμένη στον ρόλο της, που τον δέχτηκε μ' ένθουσιασμό... Πιστεύω πως κάποιος θα είχε αντίρρηση να υποδυθώ ή Κατερίνα 'Ανδρεάδη τον ρόλο της 'Ελένης της Σπάρτης: ο νόμιμος σύζυγός της και διαπρεπής νομομαθής. Τί αντίρρησης όμως μπορούσε ναχη ο κ. 'Ανδρεάδης που την γυναίκα του είχε ήδη απαγάγει... το θεατρικό μικρόβιο! Αυτό υπήρξε στην ζωή της ο Πάρις...—όπως κι' αν το πάρης, αδιόρθωτε Πρινέα!

—Μ' άρεσουν τα μεγάλα τολμήματα στην ζωή, δηλώνει ή Κατερίνα 'Ανδρεάδη, καθαρά και ξάστερα, ενώ τα μάτια της λάμπουν. 'Η δήλωση αυτή είναι περιττή, όχι μόνο για όσους είναι στο ιδιαίτερο περιβάλλον της Κατερίνας 'Ανδρεάδη, αλλά και για εκείνους που παρακολούθησαν από μακριά την σταδιοδρομία της. Ξέρετε τί γαμήλιο δώρο είχε ζητήσει απ' τον σύζυγο, προτού πή το «ναί», μπροστά στον παπά; «Οχι «βουαγιαζ ντέ νός» στην 'Ιταλία, άλλ' απλώς ξένα ταξίδια θεατρικών σπουδών στην Γερμανία... 'Αν ή-

χο πνεύμα, ή καλλιτέχνης είχε καταστρώσει το σχέδιό της. Τρία χρόνια μελετά στην σχολή του μεγάλου Ράινχαρτ. Κανονικώς, διά της 'Επαγγελματικής Σχολής Θεάτρου, μπαίνει στο «'Εθνικό». Εκεί την ξεχωρίζει ή έξερευνητρια ταλέντων—πως να την πω αλλιώς;—Μαρίκα Κοτοπούλη. 'Η Κατερίνα 'Ανδρεάδη προσλαμβάνεται στον θίασο Κοτοπούλη. Δεν μένει όμως πολύ καιρό. Την παρασύρουν τα «μεγάλα τολμήματα»: κάνει δικό της θίασο και ξεκινά τουρνέ σε όλη την 'Ελλάδα... Τότε...

Χαλασμός κόσμου! 'Ορμούν κατεπάνω μου καμιά δεκαριά κονταροφόροι με τις αρχαίες στολές, που άπειλουν... να μ' έξοντώσουν! 'Οχι όμως γιατί θασανίζω την δυστυχισμένη καλλιτέχνη, μέσα στο λιποθύρι, με την ίντερβιού μου... 'Απλούστατα, γιατί είμαστε καθισμένοι άπάνω στην σκηνή. Σπεύδουμε να την εγκαταλείψουμε και συνεχίζουμε στην πλατεία του θεάτρου την

ένδιαφέρουσα συνομιλία μας.

—'Όσοι με άποχαιρέτησαν, όταν έφευγα για το τουρνέ μου—συνεχίζει ή 'Ανδρεάδη—μούλεγαν ειρωνικά: «Καλή αντίαμωση... το ταχύτερο!» Νόμιζαν πως θα με άπογοήτευαν τα θάσανα κι' οι κόποι ενός τουρνέ... και θα τα παρατούσα όλα σύξυλλα, για να γυρίσω σπίτι μου! 'Αμ δέ! 'Εμένα που με παρέσυραν σαν μεθυσμένη πεταλούδιτσα...

—...τα φώτα της ράμπας!... Ποιος διάβολος τολμά να άνακατευθώ στην συνομιλία μας για να συμπληρώσει—άπροπο—την φράση της 'Ανδρεάδη; Είναι ο ήλεκτρολόγος που έρχεται να ρωτήσει για το «άμπεράζ» και το «βολτάζ» που πρέπει ναχούν τα φώτα της ράμπας! 'Από δω και πέρα μάς τρελλαινούν στις διακοπές! Περίοδος... διακοπών! 'Ερχονται να ρωτήσουν την θιασαρχίνα για τα σπαράγγια που έχουν φυτέψει γύρω απ' την πλατεία, για το χρώμα λαδομπογιάς που προτιμά, για... για... Φαίνεται πως όλα πρέπει να περάσουν απ' τον έλεγχο και την έγκριση της ένθουσιώδους αυτής γυναίκας που άκούλουθαι το λατινικό ρητό: «'Η τύχη εύνοει τους τολμώντας».

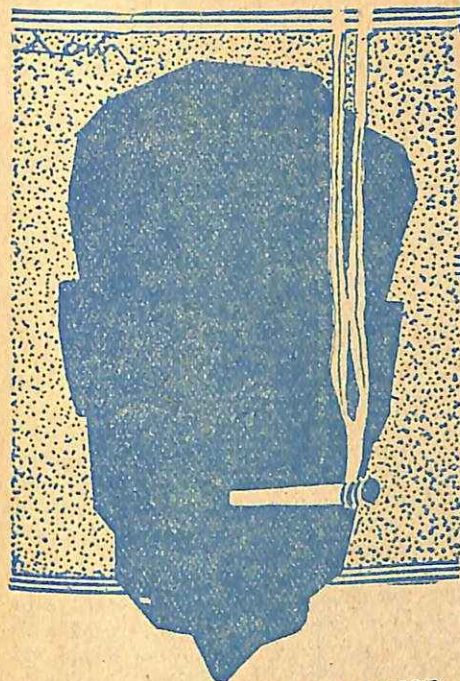
—Κατά την διάρκεια του τουρνέ, συνεχίζει ή 'Ανδρεάδη, από που έρχόταν κάτι νόστιμο... μα και άποκαρδιωτικό συγχρόνως, αν το εξέταση κανείς κατά θάθος. Στην Φλώρινα, ο ξενοδόχος, όταν έμαθε πως είμαστε ήθοιοι, δεν έννοούσε έπ' ούδενι λόγω να μάς στεγάσει. «'Αχρείαστοι να μού είσθε!» έλεγε σταυροκοπούμενος. Και ξέρετε γιατί; Κόποτε, είχε πάει εκεί ένας θίασος—πομπώδης τίτλος για μπουλοδκι πέμπτης κατηγορίας—που στεγάστηκε στο ξενοδοχείο... Δεν άφησε πεστέα για πεστέα και σεντόνι! 'Αφού για να τον ξεφορτωθώ, ο ξενοδόχος... το άπλήρωσε και τα ναύλα!

Τό τέλος στη

σελ. 41,

'Ο Σούμερ γίνεται... έγκυκλοπαιδικός

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΕΝΑΣ ΦΡΙΧΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

ήσαν περασμένα μεσάνυχτα όταν ο 'Λωποδύτης-Φάντασμα' ηδύνασε σαν πραγματικό φάντασμα τα κάγκελλα της διοφης βίλλας του τραπέζιτη 'Ενγκαρ Πράις.

Η διάρρηξη ενός παραθύρου του πρώτου πατώματος, ήταν γι' αυτόν υπόθεση λίγων στιγμών και σε λίγο, ο 'Λωποδύτης κυκλοφορούσε σαν σκιά στον μακρύ διάδρομο του πρώτου πατώματος, όπου βρισκόταν ή διβλιοθήκη του τραπέζιτη.

Άνοιξε την πόρτα της άθροισα και με το κλεφτοφανάρο του στο χέρι προχώρησε προς το χρηματοκιβώτιο. 'Η διάρρηξη του δεν παρουσίασε πολλές δυσκολίες στον θρυλικό διαρρηκτη.

Σαφνικά, ενώ έβγαζε μέσα από το χρηματοκιβώτιο κοσμήματα και τραπεζιτικούς τίτλους, άκουσε κάτι σαν στεναγμό.

Ανατρίχισε και στάθηκε άκίνητος σαν στήλη άλατος. Από που έρχόταν ο στεναγμός αυτός και τί έσημαινε; Δεν ήταν δυνατό να τον είχαν γελάσει τ' αυτιά του. 'Επρόκειτο περί στεναγμού ανθρώπου που βασανιζόταν! 'Ηταν στεναγμός άθροισα που ψυχορραγούσε!

Εγκατέλειψε το χρηματοκιβώτιο αφήνοντας το όρθανόχτο και προχώρησε σε μία πόρτα πίσω από την όποιαν είχαν άκούσει τον σπαραχτικό εκείνο στεναγμό. Κοντοστάθηκε λίγες στιγμές άναποφάσιστος. Κόλλησε το αυτί του στην πόρτα και άφονγκράστηκε. 'Ενα τρίξιμο μεταλλικό, σαν το τρίξιμο που κάνει ένα σμιέ όταν ένας άνθρωπος στριφογυρίζει πάνω σ' αυτό, έφτασε μέσα σ' έτί του. Κοιμόταν λοιπόν κάποιος μέσα θαινο το δωμάτιο και ο κάποιος αυτός θασανιζόταν από έφρίαλη! 'Όστόσο, ο 'Λωποδύτης-Φάντασμα' πριν διαρρήξει την βίλλα του τραπέζιτη είχε φροντίσει πρώτα να καταπολιτισή! 'Ηξερε καλά ότι το δωμάτιο του συγκοινωνούσε με την βιβλιοθήκη του τραπέζιτη, ήταν ένα φουνοάρι. Οι κρεβάτο-κάμαρες ήταν στο πάνω πάτωμα, το όποιον ήταν και φωτισμένο την ώρα που αυτός πα-ραβίαζε το παράθυρο. 'Ενας δεύτερος στε-ναγμός, πιο παρατεταμένος αυτή τη φορά, τον έπεισε να βγύ από την άναποφασιστικό-τητα.

Ο 'Λωποδύτης-Φάντασμα' άραξε με δύναμη το πόμολο της πόρτας με το άριστε-ρό του χέρι, έκρέμασε το κλεφτοφανάρο του στο δόντι και κατόπιν το περίστρο-

φό του στο δεξί, άνοιξε την πόρτα άπότομα κραυγάζοντας όσο του το επέτρεπαν τα σφιγμένα του δόντια.

—Πάνω τα χέρια!

Τό θέαμα που αντίκρυσε τον κάρφωσε κατάπληκτο στην θέση του.

Στό ντιβάνι του φουνοάρι που ήταν στρωμένο με σεντόνια και κουβέρτες, σπάραιεν ένας άνθρωπος με γουρλωμένα από τους πό-νους μάτια και μ' άφρους στο στόμα.

Χτυπιώνταν, στριφογυρζε σαν δαιμονι-σμένος, λαγάνιαζε, δάγκωνε με λύσσα τις σάρκες του. Προσάπθηκε να πη κάτι άλλα πόνοσ δεν τον άφηνε. 'Αψηφώντας κάθε κίνδυνο, ο 'Λωποδύτης-Φάντασμα' έρριξε τριγύρω του την άχτίδα του φαναριού του, άνακάλυψε τον διακόπτη του ήλεκτρικού, τον έστριψε, κι' άφού πλημύρισε τό φου-νοάρι στο φώς έτρεξε εις βοήθειαν του ά-γνώστου.

—Τί νοιώθεις;

Ο άγνωστος άνασκήθηκε σαν τρελλός στο ντιβάνι, άπλωσε τα δύο του χέρια προς τον 'Λωποδύτη-Φάντασμα' άραξε τα δικά του άποσσότερο του μ' όλη του την δύναμη, και σφίγγοντάς τα μ' όλη του την δύναμη, μιά δύναμη που ο 'Λωποδύτης-Φάντασμα' δεν την περίμενε, κατόρθωσε να προφέρει:

—'Όποιος κι' αν είσαι άποτέλειώσε με! —Πές μου τί νοιώθεις! Ο άγνωστος κάτι ψιθύρισε, άλλα ο 'Λωποδύτης-Φάντασμα' δεν άκουσε άλλο παρά ένα σθυσμένο παρά-νο. Τα χέρια του που ο πόνος τα είχε κάνει άσπάλεια παρέλυσαν, έαπλώθηκε άνά-σκελλα στο ντιβάνι κι' ύστερα από μιά σύγ-κορη τρεμούλα που δεν κράτησε παρά λίγα μόνο δευτερόλεπτα, έπαψε να δίνει σημεία ζωής.

Ο 'Λωποδύτης-Φάντασμα' έσκούπιζε τον παγωμένο ιδρώτα που έσταξε από τό μέτωπό του και έφερε το χέρι του στην καρδιά του άγνώστου. Οι παλμοί είχαν σταματήσει. 'Ηταν ή πρώτη φορά που άνθρωπος πέ-θανε στην άγκαλιά σχεδόν του 'Λωποδύτη-Φάντασμα'.

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ «ΠΟΡΤ-ΜΠΙΖΟΥ

Ο 'Λωποδύτης-Φάντασμα' μολοντί έξαι-ρετικά συγκινημένος από την δραματική αυ-τή σκηνή, κατόρθωσε να γίνη κύριος του έαυτού του και να σταθή τόσο ψύχραιμος όσο ποτέ.

Τό ότι έπρόκειτο περί δηλητηρίασεως, ή-ταν γι' αυτόν κάτι περισσότερο παρά βέβαιο. Ο άνθρωπος που είχε πεθάνει στο χέρι του ήταν νεώτατος και φαινόταν ήλιεστατος. 'Επρόκειτο λοιπόν περί δηλητηρίασεως! 'Ηξερε καλά ο Μά τί δηλητήριο άπόσας; 'Ηξερε καλά ο 'Λωποδύτης-Φάντασμα' και της στρυχνίνης.

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ένδιαφέρουσα
αυτοτελής περιπέτεια του
'ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ'

τά άποτέλεσματα και του άρσενικού. 'Αλλ' ούτε τό ένα δηλητήριο ούτε και τό άλλο θαι-νατώνουν τόσο δραματικά έναν άνθρωπο.

'Όστόσο, έβγαλε από την τσέπη του ένα άπό τα περίφημα έπισκεπτήριά του τό θ-στριψε στα δάκτυλά του δίνοντάς του σχήμα μικρού χονιού κι' άφού πήρε από τό στόμα του πεθαμένου λίγο άφρό, τό έβλεισε, τό δίπλωσε σ' ένα χαρτάκι και τό έβαλε στην τσέπη του.

Κατόπιν έσβυσε τό φώς και πέρασε στην βιβλιοθήκη όπου τον περίμενε τό όρθανό-χτο χρηματοκιβώτιο.

Αν έπρόκειτο περί αυτοκτονίας ή δολο-φονίας, αυτό θα τό εξέταζε την άλλη μέρα.

Ίσως-ίσως και ή χημική άνάλυση του ά-φρού που είχε πάρει από τό στόμα του πε-θαμένου να του έλυνε τό μυστήριο αυτό.

Έρριξε την άχτίδα του φαναριού του στο έσωτερικό του χρηματοκιβώτιου. Μερικά γυναικεία κοσμήματα μεγάλης αξίας και διά-φοροι τίτλοι του χρηματιστηρίου. 'Ολίγιστα χαρτονομίσματα της μιάς λίρας και μιά όγ-κόδης αλληλογραφία. 'Η τελευταία κίνησε περισσότερο τον ένδιαφέρον του. 'Απλωσε τό χέρι του σ' αυτήν και σηκώνοντάς την είδεν ένα μικρό διαμέρισμα του χρηματοκι-βωτίου, κλειστό και με τό κλειδάκι του στην κλειδαριά. Άνοιξε τό πορτάκι για να δη τί έκρυβε κεί μέσα ο 'Ενγκαρ Πράις.

Ένα κρυστάλλινο χοντρό «πόρτ-μπιζού» έρμητικά κλεισμένο. Τό έβγαλε και κυτά-ζοντάς το λίγο έλειψε να ξεφύγισι από την φρίκη. 'Αντί βαρυτίμων κοσμημάτων που περίμενε να δη μέσα στο κρυστάλλινο έκεινο «πόρτ-μπιζού» είδε κάτι τό καταπληκτικό. Τό ξανάβαλε στη θέση του και βάζοντάς το διέκρινε μέσα στο διαμερισμάκι μιά μικρή πένσα και ένα γάντι. 'Επηρε το γάντι και τό εξέτασε στο φώς του φαναριού του. Πο-λύ περίεργο γάντι! 'Ηταν πολύ λεπτό γάντι δεξιού χεριού, από λεπτότατο σαν μετάξι καουτσούκ άλλα θωρακισμένο μ' ένα λεπτό σιματινίνο θώρακα. Τό σύμα του θώρακος αυτού δεν ήταν πιδ χοντρό από μιά κοινή τριζα, ήταν όμως εξαιρετικά εύλγιστο.

Τό άφησε κι' αυτό στη θέση του, κάθισε στο τραπέζι και ρίχνοντας μπροστά του την χλωμή άχτίδα του φαναριού του βυθίστηκε στην άνάγνωση των έγγραφων του χρηματο-κιβωτίου.

'Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, ση-κόθηκε πελιδνός. Έβαλε τα έγγραφα στη θέση των, κλείωσε τό χρηματοκιβώτιο με την εύκολία που τό είχε διαρρήξει, έβγαλε ένα άλλο έπισκεπτήριό του, χάραξε πάνω σ' αυτό λίγες λέξεις και έσφαιπηκε στο φου-νοάρι.

Κύτταξε κεί μέσα με σίκτο τον πεθαμένο και ψύχραιμος, με χέρι σταθερό τοποθέτησε στα σφιγμένα του δόντια τό έπισκεπτήριό που είχε προετοιμάσει.

Κατόπιν έκλείδωσε τις δύο πόρτες του φουνοάρι και έβαλε τα κλειδιά στην τσέπη του.

Μέσα στην βιβλιοθήκη παρατήρησεν ένα μενάλο έρμάρι. Τό άνοιξε. 'Ηταν άρχείο. Έξέλωσε τό έρμάρι, τό τοποθέτησε πά-νω απ' τό έρμάρι, έστίδισε τους φακέλους από τη μιά μεριά και άφησε στο έρμάρι τό

Κατερίνα 'Ανδρεάδη

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

«...μάνια έγινε κατ' αὐτὰς ἓνα περίεργο δημοψήφισμα: ποιά μουσική προτιμούν οἱ Δανοί; Λοιπὸν οἱ περισσότεροι ἦσαν ἐνθουσιώδεις θιασῶται τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς. Κατόπι, πολὺ πίσω, ἤρχοντο οἱ θιασῶται τῆς μουσικῆς χοροῦ καὶ τελευταῖοι οἱ φίλοι τῆς ὀπερας...»

Τριάντα γραμμάκια αὐγὼν μεταξοκώληκος, 35.000 κάνουν... 35.000 μεταξοκώληκος, 35.000 δὲ μεταξοκώληκος, μπορούν νὰ καταβροχθίσουν τὸ φύλλωμά ὁλοκλήρου δάσους ἀπὸ συκοιωτές! Τὸς χρειάζεται πραγματικὰ ἓνας τόννος φύλλων γιὰ νὰ τραφούν.

Ὁ Ρωμαῖοι στρατιῶται, ἐπληρώνοντο ἓνα μέρος τοῦ μισθοῦ των εἰς εἶδος, καὶ πλὴν συγκεκριμένα: εἰς ἀλάτι! Ἀγνωστο γιὰ ποῖο λόγο. Πάντως, ἂν τὸ ἴδιο γινόντανε καὶ σήμερα σ' ἐμᾶς, οἱ στρατιῶται μας θὰ εὑρίσκαν τὸ ἀστεῖο πολὺ... ἀνάλατο! Καί με τὸ δίκιο τους.

τὴ νῆσο Μάν, (Ἰρλανδικὴ θάλασσα), ζοῦν ζωά: γάτες καὶ κοτόπουλα, χωρὶς σούρα. Μυστήριο γιὰτὶ αὐτὸ τὸ κολῶδωμά. Πάντως, ἀντὶ τὰ περίεργα αὐτὰ ζωά νὰ ἐκλείψουν με τὸν καιρὸ, ὡς προϊόντα ἐκφυλισμοῦ, τὸ ἐναντίον αὐξάνονται καὶ πληθύνονται!

Ὁ μαργαριτάρη, ἐκτὸς τῶν ἄλλων του ἀρετῶν ὡς πολῦτιμο πετράδι ἔχει καὶ αὐτὸ τὸ μεγάλο καλὸ, ὅτι χρησιμοποιεῖται στὴν φυσικὴ του μορφῇ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη τῆς παραμικροτέρας κατεργασίας του. Καὶ ὅμως, αὐτὸ δὲν σημαίνει διόλου ὅτι εἶναι καὶ φθηνότερο...

Ἐξαιριδίστηκε ἀπὸ ἓναν ἄμερικανό, τέρας ὑπομονῆς, ὅτι τὰ χρυσὰ νομίσματα φθεῖρονται γρηγορότερα ἀπὸ τ' ἀσημένια. Ἐνῷ δηλ. ἓνα ἀργυρὸ νόμισμα, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ 3.250.000 φορές χωρὶς νὰ ἀρχίσῃ νὰ σβύνεται ἢ ἀνάγλυφος εἰκὼν του, ἓνα χρυσὸ μὲν ἀντέχει σὲ 2 ἐκ. φορές.

Ἐρετε τί σημαίνει ἡ λέξις Μάν, ποὺ προηγείται ὅλων σχεδὸν τῶν σκατοεῖκων ὀνομάτων; Ὅτι καὶ ἡ δική μας κατάληξη ἰδῆς ἢ τὸ μιμρασιατικὸ «όγλου». Γινὼς δηλ. τοῦ τάδε. Π.χ. Μάν Ντόναλδ θὰ πῇ υἱὸς τοῦ Ντόναλδ. Ὅπως καὶ στὸ ρωσικὸ ἢ κατὰληξη ἰτς, σημαίνει τὸ ἴδιο.

Ἐνας ποδηλατιστὴς ἐξακριβώσε ὅτι τὸ ποδήλατο ἐλαττώνει στὸ ἓνα τρίτο τὸν κόπο ποὺ θὰ κάμῃ ἓνας ἄνθρωπος γιὰ νὰ διανύσῃ πεζὴ τὴν ἴδια ἀπόσταση. Π.χ. Ἐπὶ διαδρομῆς 1607 μέτρων, ὁ πεζοπόρος χρειάζεται νὰ κάμῃ 2263 βήματα, ἐνῷ, ὁ ποδηλάτης καταβάλλει προσπάθεια 629 βηματίων.

Ἐρετε πότε ἔχει δημοσιευθῇ ἡ πρώτη ἐπιφυλλίς; Τὸ 1719, ἀπὸ τὴν «Λόντον-Πόστ». Πρώτῃ ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ εἶχε τὴν πολυμερὴ γιὰ τότε ἐμπνευση νὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας τῆς ἱστορίας με συνέχειας. Καὶ σημείωσε μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ. Ἡ πρώτη ἐπιφυλλίς ἦταν ὁ Ροβινσών.

Ρομπέρ Λυνέν

Καταγωγή.— Ὁ Ρομπέρ Λυνέν γεννήθηκε στὸ Νερμιέ, στίς 24 Μαΐου 1921. Εἶναι δηλαδὴ σήμερα δεκαπέντε χρονῶν ἀκριβῶς. Ἡ μητέρα του εἶναι ἀμερικανὴ καὶ ὁ πατέρας του φλαμανδός. Ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὰ, Ἀπὸ τὴν μητέρα ποὺ ἦταν αἰεὶδὸς στὸ Λονδίνο, στὴ Νίκαια, στὸ Μονακό, κληρονόμησε τὰ μεγάλα γκριζοπράσινα μάτια του. Ἀπὸ τὸν πατέρα, γνωστὸ ζωγράφου, πήρε τὸ χλωμὸ χρῶμα του καὶ τὰ ἀνοιχτοξάνθα μαλλιά του. Ἐχε ἓνα μικρὸ στόμα καταπληκτικὰ ἐκφραστικὸ, καὶ ὠραῖα χέρια με μακρυὰ δάχτυλα. Ὁ Ἀγγλοσαξωνικὸς ἀταβισμὸς τὸν προέκρινε μ' ἓνα θετικὸ πνεῦμα, καὶ ὁ φλαμανδικὸς ἀταβισμὸς μ' ἓνα εἶδος νοσταλγίας τῶν βορεινῶν χωρῶν, ποὺ τὸν κάνει νὰ διανοηθῇ ταξίδια μακρινὰ μ' ἓνα ἀεροπλάνο, ποὺ θὰ καταλήξουν σ' ἓνα ἀπομακρυσμένο νησί, παράξενο, κ' ἐξωτικὸ, ποὺ θάταν δικό του! Ἐχει σκεπάζει ἐντελῶς τοὺς τοίχους τῆς κάμαράς του με ναυτικὲς κάρτ-ποστάλ, πράγμα ποὺ τὴν κάνει νὰ μοιάζῃ με καμπίνα ναυτικοῦ.

Εἶναι ἓνα ἀγόρι πολὺ ὑγιές, πολὺ ζωηρὸ μ' ἓνα χαρακτηριστὴ φλογερὸ. Ἡ ζ' ὡς τοῦ.— Ἀνατράφηκε καὶ σπούδασε στὸ Παρίσι. Μιλᾷ ὠραῖα ἀγγλικά με τὴν μητέρα του. Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ ἐνὸς ζωγράφου ποὺ ἀγωνίζεται ἀδιάκοπα γιὰ τὴν τέχνη του. Σ' αὐτὸ χρωστᾷ τὴν πρόωρη πνευματικὴ του ὀριμότητα καὶ κάποια ἐλαφρὴ ἀπογοήτευση στὰ χαρακτηριστικά του. Τελευταία ἔπαθε ἓνα μεγάλο δυστύχημα: ἔχασε τὸν πατέρα του, πράγμα ποὺ τοῦ κόστισε τρομερὰ.

Τὰ φίλμ του.— Ὁ διάσημος σκηνοθέτης Ζουλιέν Ντυβιγιέ ζητοῦσε ἓνα παιδί γιὰ τὸν ρόλο τοῦ «Κοκκινοτρίχη». Ποτὲ δὲν θὰ πετύχαινε καλύτερο ἔρμηνευτὴ ἀπὸ τὸν μικρὸ Λυνέν. Δίπλα στὸν Χάρρυ Μπάρν, τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ παιδί κράτησε τὸ ρόλο τοῦ περίφημου! Μετὰ τὸ φιλμ αὐτὸ ἔγινε διάσημος, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε καμμιά σημασία στὴ δόξα. Στους δημοσιογράφους ποὺ τοῦ ζητοῦσαν συνεντεύξεις ἔδειχνε τὴν συλλογὴ γραμματοσήμων του ἢ συζητοῦσε μαζί τους γιὰ ἀεροπλάνα. Ὑστερὰ γύρισε τὸν «Μικρὸ Βασιληά» καὶ τέλος τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια».

Ποδόσφαιρο σὲ φυλακὴ

Σὰς διηγηθήκαμε στὸ περασμένο φύλλο τὴν χαριτωμένη ἱστορία τῶν Χαβανέζων ἐκείνων ποδοσφαιριστῶν ποὺ γύρισαν ἀπὸ ἓνα μάτς με Ἀμερικανὸς συναδέλφους των με τὸ ὠραῖο ἀποτέλεσμα τῶν... 50 τερμάτων ἐναντὶ 0.

Σήμερα θὰ σὰς ἀναφέρουμε γιὰ ἓνα ἀκόμη ποδοσφαιρικὸ μάτς τοῦ ὁποῖου τὸ ἀξιοπερίεργο δὲν εἶναι πλὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν τερμάτων, ἀλλὰ ἡ ἰδιότης τῶν παικτῶν καὶ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο ἔλαβε χώραν.

Λοιπὸν ὁ περίεργος αὐτὸς ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν ἔγινε μεταξὺ τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος τῶν ναυτικῶν ἀγῶντων τῆς πολιτείας Ν. Ὑόρκης, τῶν καταδικνῶν τῶν φυλακῶν Σίγκ-Σίγκ!

Δὲν πρόκειται διόλου περὶ ἀστειότητος. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ περιήγησὶς αὐτῆς φυλακῆς, φημιζέται γιὰ τὰ προνόμια τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνουν οἱ τρόφιμοί της, ἀφοῦ ἔχουν αὐτοὶ στὴ διάθεσιν τους, κινηματογράφο, ραδιόφωνο, αἰθουσα διαλέξεων καὶ συναυλιῶν κ.λ.π. Οἱ ἴδιες φυλακεῖς ἔχουν καὶ τὴν ποδοσφαιρικὴ τους ὁμάδα, ποὺ εἶναι ἀπὸ τίς καλλίτερες ὅλης τῆς περιφέρειας. Ἀπόδειξις, ἡ περιφημὸς νίκη τῆς κατὰ τῆς ναυτικῆς ὁμάδος.

Ἡ συνάντησις με τὴν ὁμάδα αὐτὴ ἔγινε μέσα στὴς φυλακεῖς καὶ θεαταὶ τῆς ἦσαν οἱ κατάδικοι, ἐκτὸς 500 πολιτῶν ποὺ παρῆσαν στὸ μάτς, κατόπιν αὐστηρῆς ἐπιλογῆς, αἱ ἀριθμῶσεως, τότε κατὰ τὴν εἰσοδὸν τους ὅσο καὶ κατὰ τὴν ἔξοδο.

Δέκα χιλιάδες ἦσαν περίπου οἱ θεαταὶ τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἑμάτς.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἡ διεύθυνσις τῶν φυλακῶν πήρε καὶ μερικὰ μέτρα. Ἐστὶ γιὰ τοὺς... τύπους. Δηλ. ἔστησε μερικὰ ὀλοπολυβόλα στὸν στίβο με τίς κάννες στραμμένες πρὸς τὸ κοινό. Μποροῦσαν π.χ. οἱ ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν νὰ φθάσουν σὲ ἐπικίνδυνον σημείον, ἂν τύχῃ καὶ ἔχανε ἡ ὁμάς τῶν φυλακῶν.

Εὐτυχῶς ὅμως τὰ ὀλοπολυβόλα καὶ τὰ μυδραλλιοβόλα δὲν χρειάστηκαν γιὰτὶ οἱ «ἐνδεκα» τῶν φυλακῶν τέλειωσαν τὸν ἀγὼνα με τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀποτέλεσμα 33 τερμάτων ἐναντὶ 0 εἰς βάρος τῆς ναυτικῆς ὁμάδος.

Κατόπι ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ποὺ οἱ θεαταὶ κατάδικοι τὸ ὑπεδέχθησαν με ἄλλα-λαγμούς καὶ ζητωκραυγές, ἡ ὁμάς τῆς ἀστυνομίας Νέας Ὑόρκης, ἀπήχθησε πρόκληση στοὺς νικητὰς γιὰ νὰ συναντηθοῦν μαζί τους. Οἱ νικηταὶ δέχτηκαν τὴν πρόκληση με μεγάλη τους χαρὰ. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς, ἔχει καὶ τὸν μικρὸ του λογαριασμὸ με τὴν ἀστυνομία, ποὺ δνὲ τὸν ἐκαθάρισε βέβαια ἢ κατὰ δίκην του. Τώρα οἱ «ἐνδεκα» τοῦ Σίγκ-Σίγκ θὰ ἐκδικηθοῦν, ὅπως ἐλπίζουν, με μιὰ νέα σειρά τερμάτων τοὺς ἀστυνομικοὺς, γιὰ τὰ μέχρι τοῦδε... στραπάτσα τους!

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

Ἐλευθερία...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

Λέλια, θέλεις νὰ ὀδηγήσῃς ἐσύ; Ἡ Λέλια ὅμως, χωρὶς νὰ στραφῇ, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ, τοῦ ἀποκρίθηκε κουνώντας σιωπηλὰ τὸ κεφάλι: ἓνα «ὄχι» ἀπότομο, ἔχθρικο. Ὁ Πιέτρο, με τὰ χέρια στὸ βολάν, ἔρριξε μιὰ ματιὰ, κυττάζοντας προφίλ τὴν Λέλια ποὺ εἶχε τὰ χεῖλη σφιγμένα. Νὰ ἦταν ἄραγε κακοδιάθετη, λυπημένη, ἢ στενοχωρημένη; Γιατί; Κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, στὴν Ρώμη, εἶχε φανῇ πολὺ εὐθυμῇ. Μόλις βρέθηκαν μόνοι, μέσα στὸ αὐτοκίνητο, τοῦ ἔδειξε μιὰ παγερὴ στὸ αὐτοκίνητο, τοῦ εἶπε: Ἐστὶ λο-ἀδιαφορία. Λέξη δὲν τοῦ εἶπε. Ἐστὶ λο-πὸν; Ἀμέσως μετὰ τὸν γάμο τους;

—Λέλια, μὴν εἶσαι ἀδιάθετη; —Πῶς σοὺ κατέβηκε αὐτό; Εἶμαι λαμπρὰ στὴν ὑγεία μου.

Ἐφθασαν στὴν βίλλα. Γευμάτισαν στὴν βεράντα τῆς βίλλας. Καὶ μάταια ὁ Πιέτρο ἐπεχείρησε, με τὴν τρυφερότητά του, νὰ ὑπερικήσῃ τὴν ἀντίδραση τῆς Λέλιας. Ἀραγε νὰ ἦταν ἀπὸ μιὰ συνηθισμένη κρίση αἰδοῦς, στὸ κατῶφλι τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἔρωτος;

—Μπορεῖς ὅσο θέλεις νὰ εἶσαι ὑπερμοντέρνα νέα, νὰ ὀδηγῇς ὀκτακύκλινα αὐτοκίνητα, ματσουκίλετες, βενζινακάτους, ἀεροπλάνα, ὅτι κατῶφλι θέλεις—σκεπτό-ταν ὁ ἄνδρας δὴν σαρανταπέντε χρονῶν ποὺ οἱ κρόταφοὶ του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν—πάντως ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ μιὰ ὥρα στὴν ὁποία νὰ ἀφήνῃς τὸν ἑαυτὸ σου, γιὰ πρώτη φορά, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου! Ὁ Χάρις μετὰ τὸ χεῖρ τῆς Λέλιας, τὸ σφίξε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του: τὸ χεῖρ τῆς νέας ἦταν ψυ-χρό, χωρὶς ζωὴ. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε στὸ λαϊμό: ἡ ἴδια παγερὴ ἀδιαφορία.

Ὁ Πιέτρο τὴν παρέσυρε πρὸς τὸ νυφικὸ θάλαμο, ἀναψε τὸ φῶς ἔκλεισε τὰ παντζούρια. —Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, δὲν θέλω πιά νὰ σε βλέπω ἔτσι κακὸκεφῇ. Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δὲν κάνει ἔτσι νευρική; Σοὺ ὀρκίζομαι νὰ σε κάνω εὐτυχισμένη, πολὺ εὐτυχισμένη!

Ἡ Λέλια σηκώθηκε ὀρθία ἀπότομα, στήλωθηκε ἀντικρυ τοῦ κ' εἶπε: —Πιέτρο, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, ἔξερεις; —Τί εἶναι ἀδύνατο; —Ὁ γάμος μας. Νὰ εἶμαστε οἱ δύο μαζὶ ἀνθρώπου. Εἶναι ἀδύνατο. Με καταλαβαίνεις;

—Βέβαια καὶ σὲ καταλαβαίνω, ἀγάπη μου ἀστειεύεσαι... ἢ με κοροϊεύεις... Ἡ σὲ παρασύρουν τὰ νεῦρα σου, ἢ ἀκείνο σου... —Σοὺ μιλῶ πολὺ σοβαρά, Πιέτρο. Δὲν μπορῶ ν' ἀνῆκω σ' ἑσένα. —Ναί, ναί, μὴν με κυττάζεις δύσπιστα. Τὸν ἔξερεις ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷ... Τζόρτζιο Ντελάρα. Ἀγαπιόμαστε ἀπὸ

μικρὰ παιδιὰ. Με ρωτᾷς γιατί τότε παντρεύτηκα ἑσένα; Γιὰ νὰ σώσω τὸν πατέρα μου ἀπ' τὴν χρεωκοπία. Τὰ ξέρω ὅλα. Τὸ ἐργοστάσιό του ἦταν ἐν διαλύσει. Θὰ εἶχε χρεωκοπήσει ὁλοσδιόλου ἂν δὲν τὸ βοηθοῦσε οικονομικῶς. Κατάλαβα ἀμέσως πῶς εἶχαν τὰ πράγματα: Ἐσύ, ὁ ἑκατομμυριόχος ἑσῶζες τὸν πατέρα μου ἀπ' τὴν χρεωκοπία, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ σε παντρευτῶ. Καὶ πίστεψα πῶς θὰ μπορού-

χῶμα πῶς ἀνῆκω σὲ ἄλλη γενεὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ τὴν νοοτροπία τῶν μοντέρνων κοριτσιῶν, τὸν φοβερὸ ἐγωϊσμό τους, τὸν ἀπάθρηστο ἀρριβισμό τους, τὰ βίτσια τους... Ἐγνοῖα σου ὅμως καὶ θὰ φερθῶ σὰν ἄνδρας. Θὰ σοὺ ἀποδείξω πῶς δὲν εἶσαι ἀπαραίτητη στὴν ζωὴ μου. Θὰ ὑπερικήσῃς τὴν ἀγάπη μου. Ἐσύ με παντρεύτηκες με ποταπὸ ὑπολογισμό... κ' ἔχῃ ἐγώ. Λοιπὸν: εἶσαι ἐλεύθερη. Σ' ἀφήνω. Μπορεῖς νὰ φύγῃς. Θὰ εἶναι καλλίτερα καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα. Πάρε τὸ αὐτοκίνητο. Καθένας τὸν δρόμο του. Θὰ διαλύσουμε τὸν γάμο. Κι' ὅσο γιὰ τὸν πατέρα σου, μὴ φοβάσαι. Ἐγὼ ξέρω νὰ κρατῶ ὅλες τὶς υποσχέσεις μου. Περιττὴ κάθε ἄλλη ἐξήγησις μετὰ τοῦ μας. Τὸ κλειδί τῆς ρεμίζας εἶναι στὸ τραπέζάκι τοῦ προθαλάμου.

Τῆς γύρισε τίς πλάτες καὶ βῆκε στὸ μπαλκόνι. Τὰ βήματα τῆς Λέλιας ἀντήχων στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου. Σὲ λίγο κατέβαιναν τίς σκάλες... Ἀκουστικὴ τὸ μοτέρ τοῦ αὐτοκινήτου...

Καθισμένη στὸ βολάν, ἡ Λέλια σκεπτό-ταν, ἐνῷ ὀδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο. Ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχε ἀνεβῇ στὸ αὐτοκίνητο μαζί με τὸν Πιέτρο, ἦταν στίς καλές της. Πῶς τῆς εἶχαν ἔρθει στὸν νοῦ ἐκ τῶν ὑστέρων αὐτὲς οἱ ὀδικοί, βασιανιστικὲς σκέψεις; Ἀραγε νὰ ἔφτιαξε ἡ χειρονομία τοῦ Πιέτρο ποὺ ἦταν σὰν κ' ὁρίσ της, εἶχε ἀκουμπήσει τὸ χεῖρ του στὸν ὄμο του; Μιὰ σκέψη τὴν βασάνισε ἀμέσως: «Εἶναι κύριός μου. Ἀνῆκω σ' αὐτόν. Δὲν εἶμαι πιά ἐλεύθερη!» Τὸ κα-πρῆτο γιγαντώθηκε σιγά-σιγά, ἔγινε ἔμμοχη σκέψη. Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν διώξῃ ἀπὸ μέσά της. Καὶ τώρα, μὲ τὴν τῶρα, ἡ τρελλὴ νυκτερινὴ αὐτοκινήτα-δα τὴν βοηθοῦσε νὰ βῇ ἀπ' τὸν λαβύρινθο τῆς νοσηρᾶς καταστάσεώς της. Σιγά-σιγά, ἀποκοτοῦσε πλήρη συναίσθησις τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας της. Ἀνέπνεε με ὀλόκληρα ρουθούνια τὸν ζεστὸ ἀνεμο, ψιθυρίζοντας: «Ἐλευθερία! Ἐλευθερία! Τί μοῦ ἦρθε στὸν νοῦ; Ἐλευθερία, εἶμαι! Ἀπόλυτα ἐλευθερία!»

Καὶ πήρε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς...

Τὸν βρῆκε καθισμένο στὴν πολυθρόνα του, με τίς πυτζάμες του.

—Ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε, Ἀκόμα μοὺ πονᾷ τὸ χεῖρ ἀπ' τὸ σφιγμὸ σου. Τί δυνατός ποὺ εἶσαι! Σὲ λατρεύω. Τί; Πῶς; Τὸν Τζόρτζιο Ντελάρα; Δὲν μοὺ κάνεις τὴν χάρη; Νὰ ἐνδιαφερωθῶ γιὰ ἓναν τέτοιο ἄνθρωπο; Δὲν σ' ἀδικᾷ, ὅμως; Ἐμεῖς τὰ μοντέρνα κορίτσια, εἴμαστε ὅλες λίγο τρελλές. Κι' ὅμως, εἶναι φέμμα πῶς δὲν καταλαβαίνεις τὴν νοοτροπία μας. Γιατὶ ἂν με κρατοῦσε, θὰ γινόνμου ἔξω φρενῶν. Ἀφροντᾷς με νὰ φύγω, ἀπειναντίας, μ' ἔκανες νὰ νοιώσω πῶς εἶμαι ἐλεύθερη. Καὶ μόλις βρέθηκα ἐλευθερία, ἀναρωτήθηκα σὲ ποιὸν μπορούσα νὰ ἀνῆκῃ ἡ καρδιά μου. Σὲ σένα! Σὲ σένα, Πιέτρο! Σὲ σένα, ποὺ δὲν ἔξερεις πόσο σ' ἀγαπῶ. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἐπενόησα τὴν ἡλιθία αὐτὴ ἱστορία; Ἀκούσε ἐκεῖ: «μὲ πληρώσε, μ' ἀγόρασε»! Σὲ λατρεύω! Με ὅλη μου τὴν καρδιά.

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

Νεοδημηκὴ Λογοτεχνία

ΕΤΕΡΝΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἀγαπημένη ὁ ἔρωτας δίνει στὸ σῶμα τὴν ψυχὴ καὶ ἀγάγια ἀνσπικνόμεναι κάθε πρωῒνὸ καὶ δρᾶν καὶ παίρνω τὸ ἔρημο στρατὶ, ποὺ ὁδηγᾷ ἐνὶ ἐξοχῇ, ἐκεῖ ὅπου πρωτόνοια τὸ ἀπαλὸ σου χᾶδι.

Κι' ὥρες πολλὰς μένω γυρτὸς κατ' ἀπ' τὸν ἴσκιον τὸ βαρὺ τῶν δέντρων καὶ ἀφουγκράζομαι τὸν ψίθυρον τ' ἀγέρα καὶ συλλογίζομαι Νινὼν, πόσοι νὰ διάβηκαν καὶ πόσοι ἀκόμα θὰ διαδοῦν ὥσπου θάρῃ μιὰ μέρα,

ποὺ δὲν θ' ἀντέχῃ πιά ἡ καρδιὰ πονετικὰ νὰ ἀγαπημένη μου Νινὼν τὸν ἐρχομὸ σου καὶ ἐνὰ βραδύνι τοῦ χινόπωρου, σὰ ρόδο ποὺ φυλλορροεῖ θὰ γύρῃ ν' ἀποκοιμηθῇ παντοτεινὰ, ὡς μένα!...

NINNETA ΧΑΩΡΟΥΛΛΗ

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΣΕ ΜΙΣΗΣΑ

Σ' ἀγάπησα μιὰ γλυκεῖα μαγεμένη βραδύ. Πίστεψα πὼς στὴν ψυχὴ σου ἐκρυβες τὴ συμπίνοια, ὅταν τὰ μάτια σου μὲ κιντάρουνε τόσο στοργικὰ στὶς στιγμὲς τῆς ἀνείπωτης θλίψης μου.

Ὅταν τὰ χεῖλιά σου σὰν δυὸ πέταλα ἀνοιχτάκιον ῥόδου σαλεύανε νὰ μοῦ ποῦνε κατὰ π' ἀντηχοῦσε στὴν ψυχὴ μου σὰν ἕνα ἀπόκομο χερουδικὸ τραγοῦδι.

Ποτὲ δὲν θέλησα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴν Ἀγάπη μου. Σὲ λάρνακα εἶσαι μυστικὰ ποὺ δὲν θὰ μπορούσες μόνι σου νὰ τὸ νοιώσῃς. Καὶ ἤθελε μιὰ στιγμή ποὺ ἡ ἀγάπη ἔπαυσε νὰ εἶναι πιά γλυκεῖα καὶ ὁ πόνος τῆς εὐχαρίστοτος.

Καὶ τὸ ποτὴρι ἄρχισε νὰ γεμίζει πικρὸ δηλητήριο. Κάθε βράδινον προτοῦ τὸ βασανισμένο μου κορμὶ κυλῆσει στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ἀπὸ μιὰ γουλιὰ ποὺ μ' ἐκάνε νὰ παραδέρον, στὴν πὶδ φρικτὴ ἀγωνία. Καὶ μιὰ βραδύα μοσχοβολομένη ἀπ' τ' Ἀπρίλη τίς μυρωδιὰς ἤθελε κοντὰ σου, γλωμὸς ἀπ' τὴ λαχτάρα νὰ σοῦ ἐμπιστευτῶ τὸν μυστικὸ μου πόνο.

Μὰ δὲν θέλησες νὰ μ' ἀκούσῃς. Στὴν μεγάλη προσπάθεια ποὺ ἔκανα νὰ σε συγκρατήσω μὲ κῦτταξες μὲ μιὰ σκληρὴ περιφρόνηση καὶ ἔφυγες μὲ μιὰ κακία στὰ μάτια ποὺ εἶχαν χάσει τὴ γλυκεῖα τους ἐκφραση.

Τότε καὶ ἐγὼ σὲ μίσησα γιὰτὶ μοῦ σκότωσες τὴν πὶδ λατρευτὴ εἰκόνα, γιὰτὶ μοῦ κύλησες στὴν καταφρόνια ἕνα μεγάλο ἰδανικὸ, μοῦ γυρέμισες γιὰ πάντα ἕνα ἄθωο καὶ ἀπαλὸ ὄνειρο. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ σὲ μίσησα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΓΑΝΤΕΣ

ΒΡΑΧΙΑ ΤΟΥ ΜΑΗ

Χρυσόνειρο ἡ βραδυὰ τοῦ Μάη, γεμάτη ἀστέρια καὶ εὐωδιὰς. Χρυσόνειρο ἡ βραδυὰ τοῦ Μάη, μὰ ἡ σκέψη μου ἡ τρελλὴ πετάει σ' ἄλλες, χαμένες πιά, βραδυές...

Τ' ἀηδόνια ἀπόψε λέν γιὰ σένα, πρώτη μου ἀγάπη, παιδική. Τ' ἀηδόνια ἀπόψε λέν γιὰ σένα, ποὺ κίνησες νὰ πᾶς στὰ ξένα καὶ ἀποχεχάστηκες ἐκεῖ.

Τί καὶ ἂν γελοῦν τ' ἀστέρια ἀπάνου, καὶ ἂν λούλουδα τριγύρω ἀνθοῦν; Τί καὶ ἂν γελοῦν τ' ἀστέρια ἀπάνου, καὶ ἂν ἡ φλογέρα ἐνὸς τοσπάνου τριλλίες σκορπᾷ, ποὺ σὲ μεθοῦν;

—Κατάμονος πλανιέμαι πάλι μέσ' στὴ μαγευτικὴ βραδυὰ. Κατάμονος πλανιέμαι πάλι, καὶ ἂν γύρω ἡ ἀνοιχτὴ προβάλλει ἐξω χειμῶνα στὴν καρδιά...

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΠΕΙΝΟΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ὅσα εἶπαμε ξεχάστηκαν καὶ πάνε... —Φτερουγίσματα διαδακνίων πουλιῶν— Ὅσα πίναμε κεράσματα φιλιῶν τώρα πιά στὴ θύμησή μας δὲν γυρνᾶνε...

Κι' ὅμως ἤθελε κάποιο γράμμα σου παλιό, ξεχασμένο σ' ἐνὸς συρταριοῦ τὴν ἄκρη, νοσταλγία νὰ μοῦ φέρῃ τὸν φιλίων καὶ στὰ μάτια νὰ κυλῇ ἕνα δάκρυ...

ΘΑΝΟΣ Γ. ΜΠΑΡΚΟΥΚΗΣ

ΒΡΑΔΥΝΟ ΚΛΑΜΜΑ

Ὁ ἀσημένιος δίσκος τοῦ φεγγαριοῦ λάμπει. Ὁ παιχνιδιάρικος ἀνεμὸς χαϊδεύει ἀπαλά-απαλά τίς φυλλοσιές τῶν δέντρων. Παντοῦ ἡσυχία... Γρήγορα-γρήγορα περνοῦν οἱ διάβατες... Μονάχα μιὰ ἀνθρώπινη σιλουέττα ἀργά-ἀργά γυρίζει στοὺς δρόμους μὲ μιὰ κλαψιάρικη κιθάρα... «Μάτια καστάνια, γραφτὸ μου ἦταν νὰ σὲ χάσω...». Καὶ κάθε τόσο στέκει σὰν κατὰ νὰ περιμένῃ. Οἱ λυπητερές νότες τῆς κιθάρας ἀκούονται σιγα-σιγα καὶ θλιβερά...

Κάποιος νιδὸς κλαίει μὲ θλίψη κάποιο ὄνειρο ποῖφενγε καὶ ποὺ μόλις πέρα μακριὰ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας διακρινότανε. «Κλάψε φτωχὴ μου καρδιά...». Κι' ὅταν πιά κατὰλαβε πὼς τ' ὄνειρό του εἶχε σβύσει γιὰ πάντα ἀναστένανε γιὰ ὑστερη φορὰ, καὶ ἄλλαξε τὸ σκοπὸ τῆς κιθάρας: «Σκληρὴ καρδιά γιὰτὶ νὰ σ' ἀγαπήσω».

Σιγὰ-σιγὰ μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας χανόταν ἡ λεβέντικὴ του κορμωσασιὰ καθὼς ψιθύριζε. «Γραφτὸ μου ἦταν νὰ σε χάσω»...

ΜΙΧΑΗΛ Σ. ΣΤΑΦΥΛΑΣ

ΟΡΑΜΑΤΑ

Σκιὲς π' ἀργοδιαβήκατε σὰν ἀραχνένια νέφη, καὶ ὄνειρα π' ἀγναντέψατε στὴν πὶδ βαθεῖα στιγμή, χαμόγελα ποὺ σβύσατε σ' ἀγέρα τὴν πνοὴ καὶ πήρατε τὸν λογιισμό, τὴν ὁμορφιά, τὸ κέφι...

—Διαβάτες νύχτας σκοτεινῆς ποὺ πύργους εἶχα χτίσει γιὰ νὰ χαρῶ λίγη χαρὰ ποὺ εἶχε στερεθῇ— ἡ φαντασία ἡ δύστυχη μάταια ζητάει νὰ βρῇ τὸ δρόμο ποὺ διαβήκαμε σ' ἐρωτικὸ μεθύσι. Ὡ, πὼς ἀπόψε σὲ ποθῶ! Πὼς ξανανοιώθω πάλι

τὸ πλάνο τὸ λαχτάρισμα ὑπέρτατης στιγμῆς, τ' ἀνάλαφρο ξεψύχισμα μιᾶς λάμψης πιά σβυστῆς ποὺ πήρε σ' ἀργονκύλισμα καὶ τὸν καὶ μὲ μου ἀγάλη...

ΦΑΙΔΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΗ

ΓΡΑΜΜΑ

Χθὲς τὸ βράδυ σὲ ξαναεἶδα. Μὲ πλησίασες μὲ ὕψος χαρῶμενο γεμάτος πεποίθηση, γιὰ τὴν μεγάλη δύναμή σου ἐπάνω μου, περιμένοντας νὰ ξαναβρῇς ἐμένα, ποὺ τόσο σ' ἀγάπησα καὶ σοῦ ἀφυσώθηκα ἄλλοτε. Πέρασες τὸ χέρι σου στὴ μέση μου, ὅπως τότε καὶ περπατήσαμε γιὰ λίγο κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ὡς τὴν πόρτα, τοῦ σπιτιοῦ μου.

Ὅτε σκέφτηκες κἀν πὼς κατὰ μπορούσε νὰ ἀλλάξῃ μέσ' τοὺς πέντε μῆνες, ποὺ μεσολάβησαν ἀπ' τὴν τελευταία φορὰ, ποὺ ἰδωθήκαμε. Βοήκες ἀστεῖο νὰ πιστέψῃς, πὼς μπορούσε αὐτὴ, ποὺ περπατοῦσε πλάι σου νὰ μὴ μείνῃ ἡ ἴδια...

Καὶ γιὰτὶ νὰ μείνῃ; Μήπως ἐσὺ ἔμεινες ὁ ἴδιος, ἐκεῖνος, ποὺ πρωτογνώρισα; Δὲν ἄλλαξες σὲ λίγο; Δὲν γέλασες μὲ τὴ μεγάλη ἀγάπη, ποὺ σοῦ πρόσφερα; Δὲ μ' ἀφῆσες ἀδιάφορος γιὰ τὸν σπαργμὸ ποὺ μοῦ προσέβησαν τὰ γέλοια σου καὶ ἡ ἀδιαφορία σου τελευταία;

Καὶ χθὲς τὸ βράδυ, βλέποντάς με ξανά μπροστὰ σου, πλησίασες πάλι σὲ μένα. Ἐκείνη τὴ στιγμή θὰ σκέφτηκες: «Τί χάνω ἂν ξαναχρῶ γιὰ λίγο τὸ ἴδιο παιχνίδι; Τὸ πολὺ-πολὺ νᾶχω πάλι μιὰ σκητὴ μαζί της στὸ τέλος». Κι' ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ γέλασθης. Πίστεψε ὅτι ἄλλαξε πολὺ. Ἐγὼ ποὺ σὲ θαύμαζα τόσο, ποὺ σὲ θεωροῦσα τὸ εἰδωλό μου, σήμερον δὲ σὲ μισῶ, ὄχι! Ἀλλὰ συμβαίνει κατὰ χειρότερο: μ' ἀφήνεις ἀδιάφορη. Μὴν ἀπορεῖς. Ἐσὺ τὸ κατόρθωσες αὐτὸ. Μπόρεσες ὅλη τὴν ἀγάπη μου νὰ μεταβάλῃς σ' ἀδιαφορία.

Καὶ τελειώνοντας, σοῦ γράφω καὶ γιὰτὶ χθὲς δέχθηκα νὰ περπατήσω κοντὰ σου, ὅπως πρῶτα. Δὲν τὸ ἔκανα ἀπὸ ἀδυναμία, ὄχι. Θέλησα μόνο νὰ σε κάνω νὰ πιστέψῃς γιὰ λίγο στὸ θείαμο τῆς κυριαρχίας σου ἐπάνω μου, γιὰ νὰ διαλύσω μὲ τὸ γράμμα μου αὐτὸ ἀπότομα τὴν καινούργια ἀπόλαυση τῆς περηφάνειάς σου.

Αὐτὴ θάνα ἡ πληρωμὴ μου.

ΡΕΑ ΚΑΘΗ

«Ἑβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:
Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑτησίᾳ ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἑτάμηνος	» 100.—
Ἑτησίᾳ ἐξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύματα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Σύλβιον Μυράντην. Ἀρετὰ καλὸ

τὸ «Βροχή-Κλάμα». Ὁ μὲν ἡ τελευταία φράση δὲν δικαιολογεῖται, ἐφόσον λίγο παραπάνω ἔχετε τὴ φράση) «Μὰ δὲν τὸ δρόσιαν». Ἰσως νὰ μὴν καταλάβαμε τί θέλετε νὰ πῇτε. Εὐάγγελον Διμήτριον Δυστυχῶς δὲν μᾶς ἱκανοποιᾷ τὰ σταλμένα. Ἡ «Προσευχή» τοῦ Σατωμπριάν εἶναι γνωστὴ καὶ ἔχει δημοσιευθῇ σὲ πολὺ καλύτερη μετάφραση. Τὸ ἄλλο παιδιαστικὸ καὶ πολὺ φλύαρο. Γράφετε μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Μ. Κρότικεν. Τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι ὁμαλὸ. Διαβάστε συγχρόνως Ἑλληνικὰς πεζογράφους γιὰ νὰ συνηθίσετε. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμαι. Σταῦρον Γεωργίου. Εἶναι παράξενο αὐτὸ ποὺ συμβαίνει μὲ σας. Παρ' ὅλο ποὺ γράφετε νόστιμα καὶ με ἀρετὸ χιούμορ, τὸ εἶδος στὸ ὁποῖο γράφετε—ποὺ δὲν εἶναι καθαρὸν διήγημα ἀλλὰ καὶ χρονογράφημα δυσκολεῖται νὰ τὸ χαρακτηρίσωμε—δὲν εἶναι κατὰλληλον γιὰ τὸ περιοδικὸ μας. Τοῦ λείπει κυρίως ἡ πλοκή καὶ ποὺ κάνει τὸ θέμα τὸ ἐνδιαφέρον. Πάντως, μερικὲς φρασσοῦλες τοῦ εὐθυμογραφήματος σας εἶναι πολὺ ἐξυπνες. Τ. Γ. Ν. Φοβερά κοινότοπο τὸ θέμα τοῦ πεζοῦ σας... Κάποιο γράμμα του...

Ταὺς φιλῶ. Τὸ ποιήμα σας ἔχει τεχνικὰ λάθη. Ὑστερεῖ πρὸ πάντων στὸ μέτρο. Μαραμένα Λουλούδια. Τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι ἀκόμη στρωτό. Ἀνακατώνετε τὴν καθαρεύουσα μὲ τὴ δημοτικὴ. Ἀργὴρην Διαμαντῆν. Μέτριο ὡς θέμα καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Τὸ γράψιμο πρὸ πάντων δὲν εἶναι στρωτὸ ὅσο πρέπει. Α. Α. Ἀνεπιτυχῆς τὸ ποιηματικὸ σας. Δὲν ἔχει οὔτε μέτρο, οὔτε ἀρμονία. Ἀλῖα. Διαλέξετε κανένα θέμα πρὸ πρωτότυπο. Αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε ἔχει γραφῇ χίλιες φορές. Εὐάν. Καὶ σὲ σας τὰ ἴδια θάχαμε νὰ ποῦμε. Αὐτὲς οἱ κοινοτικὲς ἔχουν δημοσιευθῇ ἀμέτρητες φορές, καὶ καλλιτέρα γραμμένες. Π. Γ. Χανιά. Ὀλίγο στρωτὰ τὰ «Σκιρτήματα» καὶ ὅχι τόσο ρυθμικά. Αποφεύγετε λέξεις ὅπως: «Ξανγενιτῆς». Καίσαρα Βροντίσην. Πολλὲς κοινοτικὲς ἔχει τὸ πεζὸ σας. Μερικὲς φράσεις τοῦ ἀρετὰ καλῆς. Μετὰ χιῶρ. Πραγματικὰ πολὺ στεγνὰ γραμμένο, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς φράσεις, καὶ χωρὶς γενικώτερον ἐνδιαφέρον. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ τὰς προσπάθειάς σας εὐχαριστοῦμε θερμῶτα. Δέσπω. Διαμαντῆ. Ἐνας-δυὸ στίχοι σας καλοῖ, οἱ ἄλλοι ὅμως ὅλοι ὑστεροῦν, ἄλλοι στὸ μέτρο, ἄλλοι στὴ ρίμα. Καὶ γενικά, ὁ ρυθμὸς τῶν ποιημάτων σας ἐλαττωματικὸς.

Ν. Σφουρόεραν. Τὸ «Βράδυ» ποὺ ἐπὶ μένεται νὰ μᾶς ξαναστείλετε ἀποτυχημένη μίσηση τοῦ Χατζοπούλου. Ἰδιαίτερος τὸ πρῶτο ἐξάστιχο πολὺ κακοῦ γούστου. Τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

ΑΛΚΗ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

13

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἐκδοσις Ἰ. Σιδέρη—Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον. (Σελ. 180—Δρχ. 25.—).

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα. Οἱ ἀναγνώσται μᾶς τῶν ἐπαρχιῶν δύνανται νὰ τὸ προμηθευθοῦν ἐλεύθερον ταχ. τελὼν ἀποστέλλοντας τὸ ἀντίτιμον ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν συγγραφέα ὁδ. Σταδίου 25 (γραφεῖον 3).

Ἦτανε βράδυ, βράδυ ἀνοιξιάτικον χλωμὸ σὰν φθισικὸ παιδί, ἄρρωστο ἀγῶρι, τ' ἀγῶρι χᾶδι, τ' ἀγῶρι χᾶδι στὶς ἱτιές καὶ στὰ ξανθὰ μαλλιά σου, τῶν ὀνείρων κόρη.

Τὸ «Ἐπίμετρο» ἐγκρίνεται. Ν. Πρωτονοῦ. ἔχομε τὴ γνώμη ὅτι μᾶς τὸ ἔχετε ξαναστελῆ. Ὅπως ὁποῖτε διαφανοῦμε γιὰ τὸ «γητεύης». Κωστὰκη Β. Ἡ «Σαλαμίνα» ἔχει μερικὸς καλοὺς στίχους.

Κατὰ τὰ διάφορα εἴδη ΚΡΕΜΑ NIVEA

Τὸ δὲ τῆς Νιβέας προστατευόμενον ἔμβλημα δὲν φοβάται τὸν ἥλιον. Διότι ἡ Νιβέα ἐλαττώνει τὸν κίνδυνον ὀδυνηρῶν ἐγκαυμάτων τοῦ ἡλίου.

Ὁ ἥλιος—καλὸς ἀπελαμβανόμενος διὰ τῆς Νιβέας—δίδει ὥρατον, φυσικὸν μελαγχροῖν χρῶμα εἰς τὸ δέρμα. Ὑπὸ δυνατόν ἥλιον, πρέπει αἱ ἐντρίβαι νὰ ἐπαναλαμβάνονται.

Ἡ NIVEA εἶναι πολὺ εὐθνή—Κυτὰ τῶν 20 γραμμ. δρχ. 15, τῶν 60 γραμμ. δρχ. 30. Σωληνάρια τῶν 20, γραμμ. δρχ. 30 καὶ τῶν 60 γραμμ. δρχ. 40.

Ἡ εἰς ἐπιστημονικοὺς δοκιμαί

...μὲ διάφορα εἰδικὰ ἐλασα, κρέμας, γάλατα ὠρατίπτος καὶ ἄλλας ὕλας, μᾶς ὡδήγησαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἀριστος τρόπος διατηρήσεως τῆς νεότητος τῆς ἐπιδερμίδος εἶναι ἡ χρησιμοποίησις δύο διαφόρων κρεμῶν τὰς ὁποίας κατόπιν ἐπισταμένων δοκιμῶν ἐθέσαμεν εἰς κυκλοφορίαν καὶ συνιστῶμεν θερμῶς, τὰς κρέμας «Aimée» διὰ τὴν ἡμέραν καὶ «Aimée» διὰ τὴν νύκτα. Hug. Guerlain Paris

Δείγματα δωρεάν ἐνσωματώσας τὴν διευθύνειν σας καὶ ἐσωκλείσατε γραμματοσήμα Δρχ. 5.— δι' ἐξόδα ἀποστολῆς διὰ νὰ σας ἀποστείλωμεν κυτίον δειγμάτων περιέχον ἀρῶδες καὶ κρέμας ἡμέρας καὶ νυκτός. Α. Π. Ρεπουτίλ, Πραξιτέλους 42

άλλα και πολλούς κακούς. Έπίσης το τέλος ακατανόητο. Κόσταν Καραθανάση ν. Έγκρίνεται ή «Ανοιξη» και θα δημοσιευθί με τη σειρά της. Στις «Γνωριμίες» θα θέλαμε ν' αντικαταστήσειε δυό-τρεις λέξεις: την «άλλαδα» το «κεί θα θεία μου» που χαλούν το σύνολο, το οποίο δεν είναι άσχημο. Έλλην. Δεν γράφετε άσχημα. Έγκρίνεται το «Όταν ή καρδιά σπαίρνει» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Το άλλο φαίνεται προχειρογραμμένο. Μη διάξεστε. Σταύρον Ταμπανέαν. Οι τελευταίες τέσσερις-πέντε φράσεις του πεζού σας «Στερνά χρόνια» χαλούν όλο το πεζό. Διορθώστε το τέλος. Το «Κάποιες κατάρες» άνεπιτυχές. Μη στέλλετε περισσότερα από ένα πεζό ή δύο ποιήματα. Για τη «Μεγάλη Στιγμή» θα σας απαντήσουμε άργότερα. Άλμπορ. Έγκρίνεται το «Καράδι» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Μ. Ν. Κ. Πολύ συνηθισμένο το θέμα που διαλέξατε. Στείλτε μας τίποτε άλλο. Β. Βραχωρίτην. Κάτι πάνε να πούν τα ποιήματά σας, δεν το ολοκληρώνουν όμως. Έτσι το τρίτο τετράστιχο του ποιήματος «Θύμηση» είναι έντελώς άσυνάρτητο. Αντιθέτως οι δύο πρώτοι στίχοι κι' ο πέμπτος κι' ο έκτος είναι άρκετά καλοί. Διαβάστε ποιήση και όταν γράφετε μη διάξεστε. Κωστήν Χλωρόν. Οι «Λύπες» και πάλι δεν μας ικανοποίησαν. Οι «Ναυτικοί» εγκρίνονται και θα δημοσιευθούν με δυό-τρεις ελαφρές τροποποιήσεις. Νόταν Παξινόυ. Πολύ ενδιαφέρον κι' άφελές το πεζό σας. Πόπην Παπαδοπούλου. Μέτριο το πεζό σας. Σχετικά καλλίτερο το τέλος του. Ή άρχή όμως πολύ στοιφώδης και κοινότοπη. Να πολιτάνο. Έγκρίνεται το «Και όμως» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του.

Αημίτριον Γ. Κωνσταντίνο. Το θέμα σας και το γράψιμό του δεν είναι στο στυλ των πεζών που δημοσιεύονται στη σελίδα μας. Στείλτε μας τίποτε άλλο πιδ κατάλληλο για το περιοδικό μας, λιγώτερο βαρύ. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Άράχην. Το τελευταίο σας κατώτερο από προηγούμενά σας. Περιμένουμε τίποτε άλλο δικό σας. Θεοφίλην Βασιλάκη. Θα δημοσιεύσουμε το «Τραύμα» με τη σειρά του. Το τρίτο μέρος θα μη πρώτο, και το πρώτο θα μη δεύτερο. Το μεσαίο θα το βγάλομε όλος διόλου γιατί δεν χρειάζεται. Ν. Γ. Γ. Συμπαθητικό το πεζό σας. Θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Μιμήν Δάφνου. Πολύ πρωτόλειο ακόμη το ποιήματάκι σας. Τα δυό τελευταία τετράστιχα άποτυχημένα. Σχετικά καλλίτερο το πρώτο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Ρωμαντίκόν. Και πάλι δεν μας ικανοποίησε το ποιήμα σας. Μην προχειρογράφετε.

Λάμπην Χρυσάφην. Σχετικά καλλίτερο το «Ήρθε άργά» και αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Θέλει άκόμη δουλέμα ο στίχος σας. Ο «Τροβαδούρος της αγάπης» πολύ κατώτερος. Θεόδωρον Γαντέν. Κοινότατο το θέμα του τελευταίου σας. Βρίτε τίποτα πιδ πρωτότυπο. Θ. Π. Ή «Άρροστοχίς» στη δίδα Ξ, άποτυχημένη, δυστυχώς. Ούτε ποιήμα είναι, ούτε πεζό. Φάννυ. Φοβερά κοινότοπο το θέμα του πεζού σας «Στου πόνου το μεθύσι». Διαλέξτε κάτι πρωτοτυπώτερο. Βυλσώ. Δεν έχετε δουλέψει καθόλου το στίχο σας. Χωρίς καμιά συνοχή οι φράσεις σας. Άποφεύγετε ακρόηχες εκφράσεις: «Σε πλούτια καθισμένοι» ή «ό χαμός σου λύπη να μ' άπλώνη» κ.τ.λ. Νέλλην Σίβαν. Έγκρίνεται το «Πώς» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Φούλη-Μεταξ. Άσυμμετρητα τα ποιήματά σας και χωρίς άρμονία. Δεν άρκεί να ύπάρχη μέτρο και όμοιοκαταληξίες για να χαρακτηρισθί κάτι ως ποιήμα. Ρέναν Τ. Συμπαθητικό το πεζό σας. Θα δημοσιευθί με τη σειρά του.

Έκδόσεις

«ΝΥΧΤΕΣ ΧΩΡΙΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ»

Άπό τον Έκδοτικό οίκο Γκοδόστη έξεδόθησαν σε ωραίο τόμο περί τα είκοσι πεζογραφήματα, διηγήματα κ. ά. του νέου πεζογράφου κ. Γιάννη Ι. Σφακιανάκη.

□ □

«ΣΒΥΣΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΑΛΛΟΙ»

Είς κομψόν τόμον εκκλωφόρησεν ή ποιητική συλλογή του νέου ποιητού κ. Τάκη Τσιάνκου.

Έντονη λυρική διάθεση και άψογος στίχος χαρακτηρίζουν τα ποιήματα του κ. Τσιάνκου.

□ □

«ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ»

Είναι ο τίτλος ενός νέου ταγκό των κ. κ. Χρ. Πύρπασου και Γ. Μακρή που έξεδόθη από τον εκδοτικό οίκον Άνδρεάδη-Νάκα (Χ. Τρικούπη 2) Το «Δεν είναι ίδιες οι γυναίκες» εκκλωφόρησε και ως δίσκος «Κολούμπια».

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ

Έπιστράτευσιν γενικήν εκήρυξεν ή Υγειονομική μας Υπηρεσία έναντίον των κουνουπιών, σκνιπιδών, στεγομυιδών και λοιπών θλασερών εντόμων διά να σας προφυλάξη από τον Δάγγειον τον τριήμερον, την έλονοσίαν και τας λοιπάς επιδημιακάς νόσους. Θάνατος εις τα θλασερά έντομα! Ίδου το γενικόν σύνθημα. Θέλετε να συνδράμητε ήθικώς τον έξυγιαντικόν αγώνα; Θέλετε να όπλισθίτε δι' αυτόν; Θέλετε να προφυλάξετε την υγείαν των παιδιών σας από τας επιδημίας; Ζητήσατε από τα βιβλιοπωλεία το μοναδικόν εις το είδος του Έλληνικόν Βιβλίον ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ (σελ. 114, εικ. 27). Αυτό θα σας δείξη τον δρόμον προς την νίκην.

ΣΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Λίπρα μάλ, φωτό,
διαφανή, γρίδιο.

«Η Ματιτέ» είναι κατάλληλη τόσον διά τας ξηράς και έκ φύσεως γυαλιστράς επιδερμίδας, όσον και διά τας λιπαράς. Τα στοιχεία της, μάτ αυτά καθεαυτά, προσαρμόζονται επί των κυττάρων της επιδερμίδας και της μεταδίδουν αυτήν την ιδιότητα να διατηρηται μάτ. Η «Ματιτέ» δεν περιέχει διόλου τάλκ, που γλυστράει, όπως όλες οι κοινές πούδρες. Μία λεπτοτάτη στρώσις πούδρας Ματιτέ άρκει διά να καταστήση μάτ πλέον «δύσκολο» δέρμα, και να το διατηρήση μάτ παρά τας έπας, την διανοήν. ή τον εξωτερικόν ύγρυσιν.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ
ΜΑΤΙΤΕ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Συρρομήλιον. Ένταυθα. Έν πρώτοις κάθε πρωί νηστικά και επί ένα μήνα, θα παίρνετε έσωτερικώς μαγιά της μπύρας. Άπό το βράδυ θα βάξετε μέσα σε μισό ποτηρι νερού μια κουταλιά του καφέ μαγιά, και το πρωί άφου την άνακατώσετε θα την πίνετε. Κάθε βράδυ επίσης άφου πλύνετε με

δαμάκι και ζεστό νερό, θ' αλείφετε το πρόσωπο και ιδίως τα σπυριά με ένα δαμάκι βρεγμένο με την κάτωθι διάλυση:

Sublimé	0,10 cent.
Resorcine	1 gr.
Alcool	100 >
Chloral	2 >

Άμα δε στεγνώση πολύ καλά το πρόσωπο τότε βάξετε επάνω σε κάθε σπυρί λίγη από την κάτωθι πομάδα.

Camphre	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 >
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 >
Lanoline	4 >

Άργότερα μου ξαναγράφετε.

Δαναόν. Να μη βάξετε μπριγιαντίνη και να μη τα λούξετε συχνά, γιατί αυτές είναι οι αιτίες της καταστάσεως που παρουσιάζουν. Το πρωί αντί να βάξετε νερό να τρίβετε τις ρίζες ραντίζοντάς τες όπως και το βράδυ με το έξης φάρμακο:

Alcool	150 gr.
Naptol	10 >
Neroli	3 >

Κάθε είκοσι μέρες λούσιμο με κατριοσάπουνο. Άν είναι πολύ μακρὰ τα μαλλιά, κόψτε τα λίγο. Μετά 70 ήμέρες θα σταματήση.

Α. Χ. Π. Άπετάθη στόν κ. Λαδάν ό δόποιος λέγει ότι δεν μπορεί να σας βοηθήση

POUR PLAIRE TOUJOURS

Τα χείλη παίζουν τον σπουδαιότερον ρόλον.

Υπάρχουν χείλη ξεθωριασμένα.

Υπάρχουν χείλη χωρίς φυσικόν χρωματισμόν.

Υπάρχουν χείλη χωρίς ζωηρότητα.

Τα φυσικά αυτά μειονεκτήματα υπερικτώνται με το άμύ-

μητον Rouge χείλεων Michel το θαύμα της έποχής μας τοθ

δποίου οι εύγενείς χρωματισμοί επαναδίδουν εις την όψη

σας υγείαν, δροσίαν, νεότητα και γλύκαν άπαράμιλλον.

Το Rouge Michel προϊόν κα θαράς φυσικόν εις τέσσαρας

άποχρώσεις θα σας δώση την τελευταίαν πινελίαν και έτσι

θ' άρέσετε πάντοτε.

Μη παρασύρεσθε λοιπόν από τα διάφορα άγνωστα πα-

ρασκευάσματα.

Ζητείτε μόνον Rouge Michel το θαύμα της έπιστήμης και

της έποχής μας.

Τα προϊόντα Michel καθαρώς άμερικανικής προελεύσε-

ως φέρουν την κάτωθι σφραγίδα και πωλούνται παντού.

Michel Cosmetics

New - York

MADE in U. S. A.

Άντιπροσωπεία και παρακαταθήκη

Άθήναι: Ε. Νικολαΐδης Μητροπόλεως 42

Θεοτική: Γ. Χ. Πέντζος, Βαλαωρίτου 31

Αίγυπτος: Γεράς, Πανός, όδός Σταμπούλ 18

Άλεξάνδρεια

«ΑΛΜΑ»

ΑΓΟΡΑΖΩ γραμματόσημα του
έναντι είδους μό-
νον. Τα προτιμώ επί των φακέλλων.
Είμαι έρασιτέχνης και δίνω
τας καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε: Δ. ΜΑΡΙΟ

Γραμματοθυρίδα 148, Άθήνας.

Μια μικρή φροντίδα

σας εξασφαλίζει ωραία μαλλιά και διατήρησι της όντουλασιόν. Λούζετε λοιπόν τα μαλλιά σας μία φορά την εβδομάδα με το Σαμπουάν TETE-NOIRE (Tet-Νουάρ) και με το συνδυασμό του «ΣΕΒΕΚΛΑ», που περιέχεται στόν ίδιο φάκελλο, θ' άποκτήσετε μαλλιά υγιή, φρέσκα και χωρίς πιτυρίδα. Δύο ειδών Σαμπουάν TET-NOYAR υπάρχουν: το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για ξανθά μαλλιά και το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για σκούρα.

SHAMPOODOR
ΣΑΜΠΟΥΑΝ TETE-NOIRE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΙΤΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Θάλασσα
Επ' όρ
αμμουδιά!

στο 3 νέα θαυμάσια
Κοινοτικά ΜΠΑΙΝ-ΜΙΣΤ
ΑΛΙΜΟΣ
ΓΕΜΕΝΑΚΗ
ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ (μεταξύ Φάρου κ Νεραιίδας) ΑΛΜΑ

ΚΑΛΑΜΑΚΙ
ΤΟ ΥΓΙΕΝΟΤΕΡΟΝ Κ ΔΡΟΙΕΡΟΤΕΡΟΝ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΝ

Χρησιμοποιείτε κρέμα προσώπου

"ΝΙΒΟΥΡ"

ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΓΝΗΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΗΝ

Άντιπροσωπεία και Παρακαταθήκη

Κ. Ι. ΜΕΓΑΛΟΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Στοά Ραχή 6

Τηλεφ. 24.300

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΤΣ

Διατί Μερικοί Κινηματογραφικοί Άστέρες
Κερδίζουν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

8 ΔΟΛΑΡ.
ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

100 ΔΟΛΑΡ.
ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

1000
ΔΟΛΑΡ.
ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ
ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ
ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

λέγει ένας από τους καλλιτέρες
κινηματογραφικούς αστέρες:

«Σήμερα εις τα κινηματογραφικά ατελιέ ή κλασσική ωραιότης αξίζει 8 δολάρια την ημέρα, ή εύφια 100 δολάρια την ημέρα, ή εύμορφία με έξυπνάδα και με δροσερά χρώματα 1000 δολάρια την ημέρα. Τίποτε δεν καθιστά την επιδερμίδα τόνον σκληρά, ξηρά και ρυτιδωμένη όσον οι ισχυροί και καυστικοί προβολείς με τους όποιους εργάζονται όλη την ημέρα οι κινηματογραφικοί αστέρες.

Οι καλλιτέχναι του κινηματογράφου εξώδευσαν όλοκλήρους περιουσίας διά πολυσυνθέτους θεραπειάς εις τα Ίνστιτούτα Καλλονής, διά να ξανατονώσουν το πρόσωπό τους κτλ. Σήμερα δύνανται να διατηρήσουν εις την επιδερμίδα των την νεότητα διά

μιάς απλής περιποιήσεως σπίτι των. Το «Bio cell» ανακαλυφθέν από τον καθηγητή της Βιέννης Dr Stejskal, δραστικόν στοιχείον των ζώντων κυττάρων, περιέχεται εις την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφήν διά την επιδερμίδα, χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιουμένη το έραδν πρότοδ κατακλιθίτε, τρέφει και ξανανειώνει την επιδερμίδα σας ενώ κοιμάστε. Αι ρυτίδες εξαλείφονται. Κάθε γυναίκα δύναται εύκόλως να δείχνη 10 έως 15 χρόνια νεωτέρα εντός μερικών έβδομάδων. Η Κρέμα της ημέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μη λιπαρά, μεταχειριζομένη διά την ημέρα αφαιρεί τα μαύρα στίγματα και τους διεσταλμένους πόρους, καθιστά την επιδερμίδα φρέσκη λευκή και καθαρά. Καλά αποτελέσματα είνε ηγγυημένα άλλως τα χρήματά σας έπιστρέφονται.

Ο πειώ λαμπριολός
Χρωματισμός...

Πολλές έρευνες πάνω στις αποχρώσεις του δέρματος, ώδησαν εις την ανακάλυψιν του «χρωματισμού» μηχανήματος προς ακριβέστατον καθορισμόν των χρωματικών στοιχείων που έχει ανάγκη το κάθε δέρμα.

Ευρίθη κατόπιν άπειρων παρατηρήσεων και εξετάσεων του δέρματος γυναικών ότι τα μυστικόν του όραίου δέρματος έγκειται σε κάποια μυστική αποχρώση ένυπάρχουσαν εις αυτό τοδτο το σπόδέρμα.

Το έσπεδόν δέρμα όφείλει την διαφανή ορασιότητά του εις τους κρυμμένους τόνους ένός διαφανούς κυανού.

Το μελαγχροινόν δέρμα όφείλει την οπαστάσι των εις κρυμμένες πράσινες χροιάς. Τα χρώματα αυτά έχουν άναμνησθί άσράτως εις τους νέους χρωματισμούς της πούδρας ΡΕΑ.

Σήμερα κάθε γυναίκα θα βρή άσφαλώς την πούδρα που θα δώση στο δέρμα της την θελκτικην χροιάν που της άρμόζει.

Η Πούδρα ΡΕΑ κυκλοφορεί εις έννέα αποχρώσεις.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

χειρουργός οδοντίατρος
Επιμελητής Πολυκλινικής
Αθηνών

Λέγεται

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65 - 3 - 8.

ΤΗΛ. 31463

Ερμής - Πειραιώς. Είχα όλη την διάθεση να σας φανώ χρήσιμος, δυστυχώς όμως μου γράφετε τόσο λίγα και εκείνα άσφα, ώστε μου είναι τελείως άδύνατο να θγάλω συμπέρασμα περί τίνος άκριβώς πρόκειται. Το καλλίτερο απ' όλα είναι να με έπισκεφθήτε στην διεύθυνσή μου, χωρίς τόν φόβο να έπιβαρυνθήτε με τίποτε, για να σας εξετάσω και να σας πώ τί πρέπει να κάμετε για να ήσυχάσετε. Έν τώ μεταξύ έφ' όσον, όπως γράφετε, δεν συνέβη, τίποτε το έπιλήψιμο καλά θα κάμετε να μην άνησυχήτε.

Δυστυχ ή συνάνθρωπον. Νομίζω ότι ή κατάσταση αυτή πρέπει να άποδοθή πρώτα στην δυσκοιλιότητα και δεύτερον στην νευρική υπεργιέγερση. Για να θεραπευθήτε λοιπόν είναι άνάγκη να τακτοποιήσετε πρώτα τα έντερά σας. Θα τδ κατορθώσετε αυτό άν σας άρχάς πάρετε ένα καθαρτικό και μάλοτα λάδι και μετά τδ πρώτο από τα κάτωθι αναγραφόμενα φάρμακα: ένα κομπριμέ κάθε πρωί. Κατόπι θα παίρνετε τα παρακάτω φάρμακα που άλλα μόν ει-

ναι για όρεξη (τα κομπριμέ), άλλα δε για τα νεύρα (τα ύγρ). Από τδ πολύ ύγρδ θα παίρνετε δύο κουταλιές της σούπας την ημέρα στο μέσον του φαγητού από δέ τδ άλλο 60 σταγόνες ήμερησίως: 30 τδ πρωί και 30 τδ βράδυ. Τα κομπριμέ και τα δύο θα τα παίρνετε από τρία την ημέρα πρωί μεσημέρι, βράδυ.

Και τέλος άν σας είναι εύκολο κάμετε μερικές ένέσεις Chlorure de calcium.

1) Isacene boîte No 1

2) Comprimé Phytine Ciba boîte No 3

3) Androstine Ciba boîte No 3

4) Bromure de sodium) à à
Bromure de potassium) 7 gr.
Chloral 4 »
Sirop de Menthe 80 »
Eau 200 »

5) Teinture de valeriane 30 »

Β. Β. Β. Πάτρας. Το μόνο που μπορεί στην προκειμένη περίπτωση να σας ώφελήση είναι τδ ρετσινόλαδο. Θα περνάτε τδ μέρος εκείνο κάθε βράδυ μ' ένα βαμβάκι με ρετσινόλαδο. Πρέπει δε να έχετε υπ' όψιν σας ότι για να έπιτύχετε κάτι πρέπει να έχετε ύπομονή και έπιμονή γιατί όπως και μόνη σας ξέρετε, έχουν κατ' έλαφή οι ρίζες.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΚΛΕΟΔ. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ

Παιδίατρος

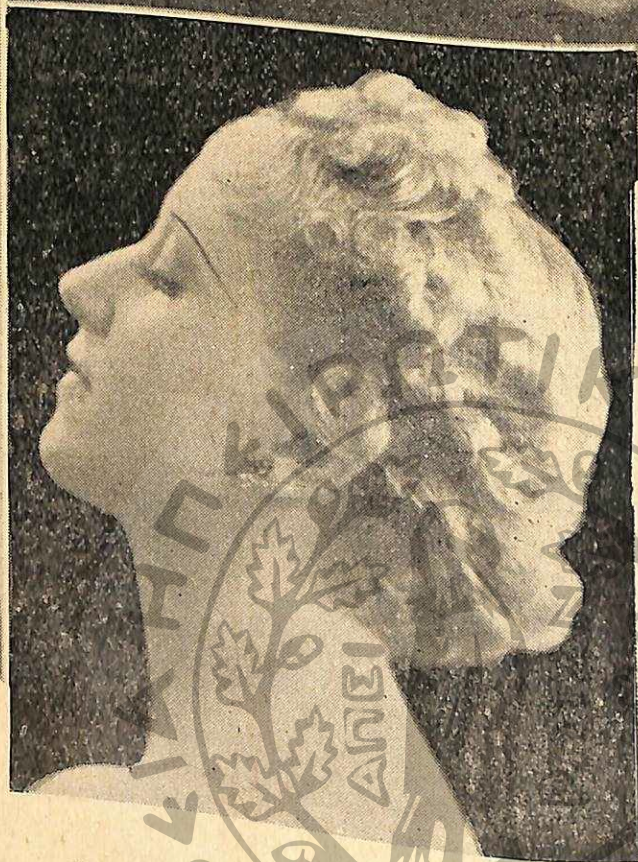
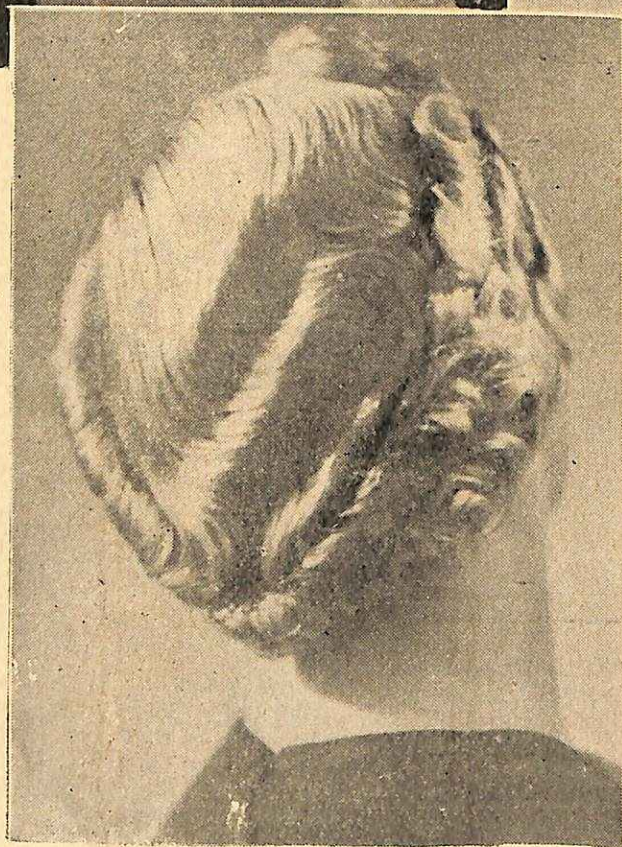
Υψηγητής Έθνικού Πανεπιστημίου

Δεργινύ 16

4-6 μ.μ.

ΜΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ έξαντρίκ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ τών 125
δρχ. δέν συγκρίνεται μέ οίανδή-
ποτε άλλην έστω καί αν έχη
πληρωθῇ μέ 500 δρχ.

Π
Ε
Ρ
Μ
Α
Ν
Α
Ν
Τ

Γ
Α
Ρ
Υ
Φ
Α
Λ
Λ
Ο
Υ

Από τά θαύματα τών έργασιών μας.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341